

Д Ж И Л Х А Т А У Е Й

ЧУЖДИ ОЧИ

ЕГМОНТ

ДЖИЛ ХАТАУЕЙ ЧУЖДИ ОЧИ

Превод: Елка Виденова

chitanka.info

Върху леглото лежи нещо. Софи. Мастиленочерната ѝ коса обрамчва бялото ѝ лице. Ръцете лежат безпомощно изпънати край тялото ѝ, а на всяка китка е разцъфнал дълъг разрез...

Не е възможно.

И тогава виждам какво държа в ръкавицата си. Дълго сребристо острие.

Вий Бел страда от нарколепсия. Но по време на припадъците си тя не заспива, а се плъзва в главите на други хора и вижда през очите им. Един ден Вий се озовава в главата на убиец, стоящ над тялото на мажоретка. Скоро още една от мажоретките в училището е мъртва. Всеки е заподозрян. Докато се опитва да контролира ужасната си „дарба“ и да разбере кой е убиецът, Вий попада в мрежа от тайни, лъжи и опасности.

*На майка ми,
която вля в мен любовта към думите;
и на дъщеря ми,
за която се надявам да направя същото.*

ПЪРВА ГЛАВА

Седя отпусната на стола и с мъка държа очите си отворени. По гърба ми се стича капка пот. Сигурно е към трийсет градуса, нищо че е едва октомври. Когато се оплакахме от горещината, госпожа Уингър измърмори, че чакала портиерът да оправи термостата.

До мен, приведен над чина, Ики Ферис срича „Юлий Цезар“. Задачата ни е да четем по двойки, но комбинацията между монотонния му глас и неразбираемия език на Шекспир, по който така примират учителките по литература, на мен ми действа неудържимо приспивно.

Горещината допълнително изостря проблема, а май и Шекспир също. Топлината пълзи по гръбнака ми като стоножка. Напомня ми за онзи път през август, когато се возих в колата на баща ми, а някой бе забравил отоплението на седалките включено.

Думите в учебника се сливат в неясни сиви линии и усещам, че съвсем скоро ще припадна. Имам чувството, че стаята се огъва и обръща наопаки, сякаш се пука по шевовете. Оглеждам се, търся нещо, върху което да се съсредоточа, и се втренчвам в един вдъхновяващ плакат с изображение на коте, висящо от клон. Заглавието гласи: ДРЪЖ СЕ, МИЛИЧЪК! Но въпреки усилията ми, муцунката на котето започва да се размива. Тялото ми се свлича още повече.

Симптомите, че съм на път да изгубя съзнание, са повече от явни: клепачите ми се затварят, мускулите ми се отпускат като преварени спагети, лицето ми застива безизразно. А съучениците ми достатъчно често са ставали свидетели на подобни инциденти и са наясно какво се случва.

— Силвия — просъсква Ики и пляска с длани пред носа ми. — Я се стегни! — Премигвам и успявам да фокусирам лицето му. Ики има отвратителна прическа и страда от нездрав интерес към огнестрелните оръжия, но пък е симпатяга. Ако не друго, е далеч по-добронамерен от болшинството хлапета в училище. — Добре ли си?

Сега вече всички ни зяпат. Припадъците ми отдавна не са чак толкова интересни, но все са някакво разнообразие в монотонния

октомврийски ден. Откакто полицейските кучета намериха пликчето с трева в шкафчето на Джими Пайн, не е имало нови клюки — а това беше преди цели две седмици. Но предпочитам да не рухвам пред тия лешояди, ако е възможно.

Вдигам се с мъка от стола и се приближавам до госпожа Уингър, учителката по английски. Зяпа съсредоточено нещо на екрана на компютъра си — вероятно реди пасианс. Тя единствена не забелязва, че съм на път да припадна. Огромното ѝ бюро е натикано съвсем в дъното на стаята, за да не ѝ пречим. Съучениците един по един свалят поглед от мен и възобновяват четенето.

— Може ли да отида до тоалетната? — старая се да звуча кротко и смирено.

Тя не си прави труд да откъсне очи от екрана. Иначе щеше да види, че съм аз, Силвия Бел, онази с нарколепсията^[1], и да се сети, че са ѝ казали да ме пуска до тоалетната винаги когато поискам.

„Хайде. Пусни ме. ПУСНИ МЕ!“

Стаята се завърта и коленете ми омекват и започват да се подгъват.

— Не можеш ли да изчакаш да свърши часът? — Гласът ѝ е рязък, насича ме на миниатюрни парченца, та да може по-лесно да ги пусне в кофата. Премества тесте карти с мишката си.

— А не може ли вие да изчакате с играта, докато свърши часът? — Пъхам кичур розова коса зад ухото си. Гадна съм, но майната му. Явно само така мога да привлека вниманието ѝ.

Тя най-после вдига очи. Раздразнението подчертава бръчките около очите ѝ.

— Добре. Върви. Имаш пет минути.

Не отговарям, защото вече съм извън стаята. Би трябвало да ида при сестрата, но на нея ѝ е наредено да уведомява баща ми за всякакви подобни инциденти, а хич не съм в настроение да отговарям на въпроси. Не и днес. Смазана съм. Сънят ме преследва през целия ден, а нощем ми убягва. Нощес съм спала сумарно не повече от четири часа.

Влача се към тоалетната и се моля да е празна. Но нямам късмет — когато бутам вратата, виждам, че някакво момиче клечи в последната кабинка. Чувам, че плаче, а после повръща. Разпознавам сребърните чехли. Софи Джейкъбс, единствената от дружките на

сестра ми, която горе-долу харесвам. Тя поне няма да каже на никого. И без това си има свои тайни, като например факта, че вероятно в момента се освобождава от закуската си.

Облягам се на стената и тършувам в джобовете на суичъра си за оранжевото шишенце — онова с етикета „Провигил“. Лекарят ми ги изписа, за да ме държат будна, но не вършат никаква работа. Отдавна съм ги хвърлила, а шишенцето е пълно с евтини таблетки кофеин, единственото, което май върши работа, и то само ако изпия поне шест наведнъж. От провигила се чувствам като в мъгла, но кофеинът избистря всичко. Ръцете ми треперят, докато вадя овалните капсули и ги пъхам в устата си, макар да имам неприятното чувство, че вече е късно.

Чува се шум от пускане на вода и вратата на кабинката се отваря. Софи спира на прага с изцъклен поглед и бърше уста с трепереща длан. В лъскавата ѝ черна коса е полепнало нещо жълто. Извърщам очи.

— Уф, добре че си ти — казва тя. После излиза и завърта единственото кранче на мивката. В училище няма топла или студена вода, а само една разновидност: ледена. Софи пълни шепи и плиска лицето си. — Нещо хич не ми е добре напоследък.

Отварям уста да отговоря, но от гърлото ми се чува само странно стържене. Главата ме заболява. Помещението притъмнява, притискам длани към челото си и се свличам на пода.

* * *

Така и не мога да свикна с усещането да гледам през чужди очи. Като че ли всеки човек вижда света в малко по-различен оттенък. Най-трудно ми е да разбере къде точно съм се озовала. Мъча се да наредя пъзела — какво виждам, чувам, надушвам? Всичко е следа, знак.

В момента надушвам мухъл и лак за коса.

В женската съблекалня съм. От двете ми страни са наредени шкафчета, боядисани в отвратително розово. Момичето, в което съм се плъзнала, нахлузва равни черни обувки върху стъпалата си, оранжевеещи от неумело положения автобронзант. Ноктите на краката ѝ са лакирани в пастелносиньо с маргаритки по средата.

Явно тъкмо е свършил часът по физическо. Наоколо тичат полуголи момичета — изхлузват къси панталонки, твърде оскъдни за октомври, разресват коси, дискретно си слагат дезодорант с аромат на пудра.

Разпознавам русото момиче на няколко крачки от мен, което тъкмо намъква тесните си джинси. На хълбока си има миниатюрно бяло петно с формата на зайчето на „Плейбой“ — слага си лепенка, когато се пръска с автобронзант. Това е Мати. Сестра ми. Пълната ми противоположност във всяко едно отношение. Ако тя е розовият брокат върху картичка за Свети Валентин, то аз съм черният флумастер, с който се рисуват мустаци върху снимките на учителите в годишника.

Усещам, как устата ми се отваря, и чувам гласа на Амбър Прескот, най-противния човек във вселената.

— Ох. Как ме заболя главата! Ей така, изведнъж. Имаш ли аспирин?

Мислите ми препускат. Защо съм се плъзнала в Амбър? Не съм докосвала нищо нейно. Нали така?

Мати прибира копrienените си коси в опашка.

— Тц. Съжалявам. Както и да е, изобщо не ме интересува дали Софи иска да сваля Скоч. Щом толкова държи да се прави на кучка, прав ѝ път.

— Мен ако питаш, направо е отвратително как му се слага. Една истинска приятелка не постъпва така. Та тя знае, че си падаш по него.

Скоч? Скоч Бекър? Най-голямото лайно в училище? Повръща ми се само от името му. Откога Мати харесва Скоч, главен куотърбек и невероятен гадняр?

Мати се смръщва, сякаш е погълнала кило лимони. Това е обичайната ѝ физиономия, когато се прави, че не ѝ пука.

— Е, аз какво да направя? Не мога да го принудя да избере мен. А и защо да не си падне по Софи? Тя... ами... изглежда страхотно. — Тя сяда тежко на пейката и скрива лице с длани.

Амбър се премества до нея и я потупва по гърба.

— Глупости, Мати! Скоч не е с всичкия си, щом предпочита онази крава пред теб. Така де, Софи не може да изкара и пет минути, без да си завре пръста в гърлото. Само защото се е стопила

наполовина, не означава, че не е дебелана по душа. Момчетата ги помнят тези работи. Все си е същата Мис Пиги.

Мис Пиги. Някогашният прякор на Софи събужда спомени, все неприятни. Как децата я замерят с овесени бисквити в училищния автобус. Или онзи път в кабинета по информатика, когато Скоч Бекър зареди страницата на някакъв речник и накара роботоподобния глас да повтаря „хипопотам“ отново и отново. Не мога да повярвам, че Софи е в състояние да проговори на Скоч след всичко, което ѝ бе причинил в долните класове. Всъщност странното е, че изобщо общува с Мати и с Амбър. Двечките започнаха да ѝ обръщат внимание едва след като отслабна, а даже и сега любимото занимание на Амбър бе да я тормози. Вечно ѝ говори глупости, например, че задникът ѝ е тлъст (макар никакъв да го няма) или че е по-добре да не си дояжда пицата. Очевидно ревнува, задето Мати и Софи са станали приятелки. И сега не иска да изпусне тази златна възможност да ги насъска една срещу друга.

Мати наднича измежду пръстите си.

— Сериозно ли мислиш така?

— Спокойно — отвърща Амбър и изважда яркорозовия си телефон. — Знам как да я поставим на място.

* * *

— Силвия? Вий! Добре ли си? Да извикам ли сестрата? — Софи се привежда над мен и кърши тревожно пръсти.

Усещам хладината на плочките до бузата си. Кога ли за последно са ги бърсали? Изправям се до седнало положение и пропъждам от главата си мисълта за гърчеци се бактерии.

— Ох, не. Добре съм.

— Божичко. Челото ти!

Вдигам ръка и напипвам огромна цицина.

Софи откъсва няколко хартиени салфетки от автомата и ги пъха под чучура. После нежно притиска хладната мокра пихтия до челото ми. Толкова е мила. Миналата есен, когато двете с Мати празнуваха заедно рождените си дни, ѝ направи шоколадова торта, съвсем сама. Покри я с шоколадова глазура и бонбони „Ем енд Емс“ и дори изписа

„Мати“ със свещичките. А пък Мати ѝ подари някакво кексче от магазина върху картонена чиния.

Още ми се свива стомахът при спомена за онзи рожден ден. Софи се държа като истинска душичка, нищо че приятелките ѝ са ужасни, включително сестра ми, която, както си беше мила и невинна, от година насам се е превърнала в пълна кучка. Все си мисля, че Амбър е виновна.

Бедната Софи. Няма представа, че точно в този миг двете ѝ уж най-добри приятелки говорят гадости зад гърба ѝ. И очевидно планират нещо, което „да я постави на място“. Искане ми се да я предупредя, но би прозвучало странно да клеветя собствената си сестра. Дали ще ми повярва?

Софи ме изправя на крака. Облягам се на мивката и отстранявам салфетките, за да огледам щетите в огледалото. Не изглежда толкова зле. Предпазливо опипвам подутината. Охлузеното е съвсем малко. Може би баща ми няма да забележи.

Очите на Софи срещат моите в огледалото.

— Сигурна ли си, че си добре?

Обръщам се към нея. Раменете ѝ са отпуснати, главата — сведена. Краката, които се подават под поличката ѝ на мажоретка, са като клечки. Едва ли има повече от четирийсет и пет килограма.

— Добре съм. Честно. А ти?

Лицето ѝ придобива странно изражение, сякаш се кани да се разсмее или пък да избухне в плач.

— Днес имам рожден ден — казва накрая и свива рамене. — А Мати даже не ми честити. Би ли ѝ дала това? Сама я направих. — Софи ми подава плетена гривничка, от онези, които майсторим по летните лагери. В червено и златисто, в тон с униформата на мажоретките.

Почти съм сигурна, че Мати не ѝ е приготвила подарък за рождения ден. Отново ме връхлита желанието да ѝ кажа да се стегне и да си намери по-свестни приятелки. И докато се чудя как точно да се изразя, нахлузвам гривната на китката си, за да не я загубя.

— Софи... — започвам и правя крачка към нея, но преди да продължа, тя се измъква навън, потънала в сълзи. Ядосано смачквам салфетките и се прицелвам към кофата. Не уцелвам. Когато се

навеждам да вдигна влажната топка, от джоба на суичъра ми пада банкнота от един долар. Мръсна е и скъсана почти наполовина.

По дяволите! Явно затова съм се плъзнала в Амбър.

Внезапно си припомням всичко — как Амбър тича към мен преди първия час, размахала смачкания долар пред лицето ми.

— Тъпият автомат не ми приема парите — прохленчва тя. — А спешно се нуждая от кофеин. Имаш ли дребни? — Звучеше направо отчаяна, достатъчно, за да остави емоционален отпечатък върху банкнотата, достатъчно, та час по-късно да го уловя.

Аз бях изровила няколко монети, взела бях долара в замяна и го бях тикнала в джоба си. Явно пръстите ми са го докоснали, докато съм ровила за шишенцето провигил — точно когато бях на път да припадна, когато съм най-уязвима. Ако сега я прибера обратно в джоба си, нищо чудно отново да се плъзна в Амбър в най-неподходящия момент.

И тъй като никак не ми се иска да рискувам, хващам долара с една салфетка и го хвърлям в кофата. Никога повече не искам да се озовавам в главата на Амбър Прескот.

[1] Неврологично заболяване, което засяга контрола на нервната система върху режима на бодърстване и сън. Страдащите от нарколепсия изпитват умора през деня и получават внезапни сънни атаки. — Б.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Докато притичвам покрай входа, едва не се блъсвам в Ролинс, най-добрия ми приятел, който има навика да пристига някъде по средата на първия час.

— Вий! — размива се той и ме хваща за ръката. — Накъде си се разбързала така?

— Връщам се в час — казвам и извъртам лице, за да не види цицината на челото ми. Напразно. Ролинс вижда всичко.

— Хей! — възкликва. — Я спри малко!

Оставям го да ме огледа и чакам неизбежните въпроси. Нещата между нас са малко обтегнати напоследък. Май усеща, че крия нещо. Постоянно ме притиска, а аз постоянно се дърпам. Ако можеше само да ме остави на мира...

Ролинс тръсва дългата си кестенява коса.

— Добре ли си? Да не би да...?

— Господин Ролинс — обажда се нечий самодоволен глас. — Днес малко закъснявате, виждам. — Господин Наст, или Гадняра, както го наричат учениците, бавно се приближава към нас, небрежно пъхнал палци в гайките на панталона си като актьор от уестърн. Сякаш предстои последната драматична престрелка — директорът Гадняр и ние, нарушителите.

Гадняра гледа злобно Ролинс, който се усмихва подигравателно. Язвителното поведение на Ролинс определено не му печели симпатии сред ръководството — това поне е ясно.

Поне веднъж седмично го хващат да върши нещо нередно. На Наст направо му се е превърнало в хоби да дебне дали Ролинс пуши на паркинга, или бяга от часове.

Но когато погледът му пада върху мен, лицето му издава известно колебание. Нали съм по-особен случай. Предвид странното ми заболяване и разрешението да излизам от часовете, когато си поискам, не може да ме накаже. Но при Ролинс положението е съвсем

различно. Знам със сигурност, че е на едно закъснение от изключването.

Пръстите на Ролинс се свиват около ръката ми, после ме пускат. Готви се за битка, скръства ръце на гърди и стяга челюст.

Хвърлям се между тях.

— Господин Наст, Ролинс ме води при сестрата. Не ми е добре — гласът ми направо потреперва и хващам Ролинс за опора.

Наст поглежда мен, после Ролинс, после отново мен. Очевидно не се връзва, но пък нищо не може да каже. Накрая ни хвърля строг поглед и ни измърморва да побързаме.

Хванати под ръка, двамата с Ролинс забързваме уж към кабинета на сестрата. Завиваме зад ъгъла и прихваме — всякакво напрежение, зародило се помежду ни, мигом се изпарява.

— Не знаех, че си толкова добра актриса — казва Ролинс през смях.

— Съвсем не се преструвам. Наистина ми е лошо — отвърщам и се олюлявам, като да припадна. — Нали съм такова крехко създание.

— Да, бе — казва Ролинс и ме сръгва с лакът. — Крехка си като Калашников. — Но смехът му секва, когато отново се заглежда в челото ми. — И все пак, какво се е случило?

Тръсвам няколко розови кичура така, че да покрият цицината.

— Нищо работа. Припаднах в тоалетната. Но вече съм добре. Честно.

Ролинс не успява да прикрие безпокойството си, макар да се опитва. Очите му примижават.

— Щом казваш.

Свивам се от неудобство. Чуждата тревога ме напряга.

— Виж, трябва да се връщам в час. Ще се видим ли после?

Ролинс кимва.

— До после, Вий.

* * *

Когато влизам в кабинета по английски, вътре сякаш е паднала бомба с приспивен газ. Почти всички са се проснали по чиновете, държат книгите под странен ъгъл пред физиономиите си, та да не се

набива на очи, че спят. Госпожа Уингър е все така потънала в играта. Дори не вдига поглед, когато сядам на чина.

Саманта Филипс, разпуснала коса, така че да обрамчва лицето ѝ като тежка червена завеса, ме оглежда злобно от другия край на стаята. Поличката ѝ на мажоретка е дръпната нагоре, та да разкрие бедрата ѝ с фалшив тен. Не мога да повярвам, че и аз някога съм носила такава поличка. Нито, че Саманта, капитан на отбора, някога ми е била приятелка. Втората година в гимназията ми се струва преди цяла вечност.

Тя оглежда тениската ми с надпис на Oasis и изсумтява подигравателно.

— Хубав тоалет. От 1994-а, а?

Хвърлям ѝ убийствен поглед, докато накрая не отклонява очи и не възобновява основното си занимание — да почуква дискретно по бутоните на телефона си.

Погледът ми пада върху чисто новия учебник „Астрономията: космическа перспектива“, който наднича от черната ми чанта. Наложил се да си го поръчам, вместо да го взема от библиотеката, та да избегна вероятността да се плъзна в нечии мисли, докато прехвърлям страниците. Хората учудващо често оставят емоционален отпечатък върху книгите, така че се постарах да играя на сигурно.

При положение, че госпожа Уингър е така погълната от играта, лесно мога да измъкна учебника и да продължа с главата за черните дупки, която зачетох снощи. Но пък на теста за „Юлий Цезар“ едва ли ще има въпроси за черни дупки.

Обръщам се към Ики.

— Какво пропуснах?

— Хммм... ами конспираторите намущаха Цезар. Всъщност изпусна единствената готина част в цялата пиеса.

— Ау, ужас! — казвам с престорено разочарование. Но все пак се навеждам през чина му, като внимавам да не докосвам учебника, и набързо изчитам пропуснатото. Дрън-дрън-дрън, конспираторите го наобикалят и с Цезар е свършено.

Един от примерните въпроси от статията за „Юлий Цезар“ гласеше: „Кои са последните думи на Цезар?“.

Поглеждам отново в текста. Аха! Точно след като Брут забива ножа си, Цезар възкликва: „Et tu, Brute?“^[1]. След това пада.

Замислям се как е тръгнал към Форума, заобиколен от мъже, които смятал за приятели, а които накрая го наръгали и то неведнъж, в гърба. И за Брут, стиснал окървавения нож. Какво друго му оставало на Цезар, освен да умре, при това вероятно с мисълта, че сигурно е отвратителен човек, щом и най-добрият му приятел предпочита да е мъртъв?

В главата ми изниква лицето на Софи. Какво ли ще си каже, щом разбере, че двете ѝ най-добри приятелки заговорничат срещу нея? При това точно на рождения ѝ ден?

Хората са ужасни.

Клатя глава, докато записвам отговора.

— Извратена работа, а? — ухилва се Ики.

— Определено.

Звънецът бие и всички рязко се събуждат.

* * *

Обяд.

Седя на обичайното си място, под трибуните на футболното игрище, и чакам Ролинс. От тук виждам празна кутийка от кока-кола, половин „Сникърс“ и опаковка от презерватив. Докато ровя из раницата за обяда си, се чудя кой нормален човек би правил секс под трибуните. А може пък да са го направили на игрището и вятърът да е довял опаковката до тук — не че този вариант е по-разумен.

Вафлите с кафява захар, които си бях приготвила сутринта, съвсем са се натрошили, така че изяждам по-едрият парчета, после отмятам глава назад и изсипвам трохите в устата си.

Очаквам Ролинс да се промъкне зад гърба ми и да отправи някой язвителен коментар по адрес на обноските ми, но той така и не се появява. За трети път ми връзва тенекия на обяд. След няколко минути изваждам учебника по астрономия и зачитам за черните дупки, като от време на време отпивам от бутилката топло безалкохолно.

Тъкмо съм насред една суперинтересна част, в която се обяснява как нищо — дори светлината — не може да избяга от черната дупка, след като премине хоризонта на събитията^[2], когато чувам някакво трополене над главата си. Двама души слизат по трибуните. Пъхам

пръст в книгата, за да отбележа докъде съм стигнала, подразнена от прекъсването.

Чувам познат глас. Моментално започва да ми се гади.

Скоч.

Двамата седат някъде над мен и чувам гласа на другото момче.

— Пич, я гледай — звучи съзаклятнически, сякаш вади наркотици или някой брой на „Пентхаус“.

Тихичко пъхам книгата обратно в раницата. Може би ще успее да се измъкна, без да ме забележат.

— Какво е това? Откъде го взе? — чувам Скоч да пита.

— Една от мажоретките ми го прати сутринта. Хей, ти не си ли я чукал тая мацка?

Скоч изсумтява пренебрежително.

— Аха, веднъж.

С усещането, че всеки момент ще повърна, запълзявам към отвора под трибуните. Нещо остро се забива в коляното ми и едва се сдържа да не извикам. Когато поглеждам надолу, виждам, че съм се порязала на счупена бутилка „БъдуаЙзър“. Крачолът е срязан и от дупката тече кръв. Прехапвам устна и продължавам към изхода.

Измъквам се от скривалището си и си позволявам бърз поглед назад. Скоч и някакъв друг от отбора по футбол зяпат в телефона на единия и се хият гадно. Сърцето ми се свива заради бедното момиче, което обсъждат, независимо коя е.

* * *

Влизам в банята и притискам няколко сгънати салфетки върху коляното си, но кръвта отказва да спре. Макар по принцип да избягвам сестрата, ясно е, че ще трябва да се отбия през кабинета ѝ. Онази бутилка не беше от най-чистите и тя ще ме намаже с някакъв антисептичен крем.

Когато влизам в кабинета, госпожа Прайс седи зад бюрото си и прелиства някакви документи. Сивата ѝ коса се е измъкнала от хлабавия кок, а очилата, закачени на верижка, я карат да прилича по-скоро на библиотекарка, отколкото на медицинска сестра. Така се е съсредоточила, че дори не ме забелязва.

На един от сгъваемите столове в ъгъла седи непознато момче. Оглежда ме от горе до долу, като погледът му спира върху окървавените салфетки в ръката ми, така че внезапно ми става неудобно. Няма вид на момче, което си пада по мацки с розова коса. Всъщност с тая уж небрежно разрошена руса коса и очерталата бицепсите зелена тениска, вероятно излиза с момичета тип манекенки. Но ето че ми се усмихва, сякаш ме познава или нещо такова.

— Ъм — измърморвам.

Госпожа Прайс вдига очи и веждите ѝ скачат нагоре, когато вижда кръвта.

— Вий! Пак ли инцидент?

— Нищо работа — измърморвам, като се старая да не поглеждам към момчето. — Малко се порязах. Трябва само да се почисти.

Госпожа Прайс се намръщва и бута стола назад. Приближава се и се навежда да разгледа раната.

— Пак ли си имала пристъп, Вий?

— Не — отвърщам и тръсвам коса пред лицето си, за да не види цицината. Ако разбере, че съм припаднала, ще се обади на баща ми, той ще се обади на лекарите, а те ще ме заразпитват за провигила и цялата работа ще стане крайно неприятна.

Госпожа Прайс слага чифт гумени ръкавици и ми нарежда да седна и да дръпна крачола нагоре. Избърсва коляното ми със спирт, намазва го с неоспорин, после слага превръзка. През цялото време усещам, как готиният пич зяпа голия ми крак.

Сестрата сваля ръкавиците и ги хвърля в кошчето. После се изправя и поглежда момчето.

— Документите ти са наред, Зейн. Какъв предмет имаш сега? Вий може да ти покаже кабинета. Силвия, това е Зейн Хъксли. Днес му е първи ден.

Момчето пристъпва напред и ми подава ръка.

— Приятно ми е. — После измъква смачкан лист от джоба си и присвива очи. — Имам психология при Голдън.

— О, чудесно! — Госпожа Прайс буквално плясва с ръце. — И ти си натам, нали, Вий?

— Ъм, да.

Гледам право напред, докато крачим към кабинета на Голдън, макар да усещам погледа на Зейн.

— Е, Силвия. Някакви съвети за новодошлия? Готини заведения? Гадни учители? — Той протяга ръка и прокаква пръст по един плакат с изписани в екстравагантен шрифт букви — СТАР — „Старателни, толерантни, активни, разумни“ — все неща, които учителите искат от нас, но които рядко постигаме — нали сме хора, а не роботи.

— Май нямам. Но когато в стола е Ден на готвача, най-добре си взимай салата.

Той се размива.

— Това се подразбира. — Разгъва програмата си. — Първия час имам при Уингър. Преподавала ли ти е?

Престрашavam се да го погледна. Лицето му е открито, дружелюбно и любопитно. Явно в очите му съм съвсем нормално момиче. Е, съвсем нормално момиче с коса като захарен памук. Но все пак...

— Аха. И на мен това ми е първият час. Ако не й пречиш да си реди пасиансите, всичко ще е наред. Иначе става доста сприхава.

— Пасианси, а? Ами този тип — Голдън? Готин ли е?

— Аха, много е готин. — Меко казано. — Млад е, така че още не му е писнало. И вечно разказва разни чудати истории, например как помогнал на някаква жена да роди в зоологическата градина в Омаха.

— Отврат — възкликва Зейн, но май е заинтригуван.

— Аха. А ти откъде си?

Някакво момиче с вееща се къса пола подскача по коридора към нас. Очите й се спират върху Зейн, но той дори не я поглежда. Гледа само мен.

— Всъщност като малък живеех тук. Но после баща ми почина и се преместихме в Чикаго при баба ми.

Ужас. Много е неловко, когато някой заговори за смърт, особено ако не го познаваш добре. Разбере ли човек, че майка ми е починала, вечно се чувства длъжен да каже колко много съжалява. А според мен смъртта не означава единствено загуба. Напротив, тя е нещо, което присъства осезателно. Постоянно се навърта наоколо, шепне в ухото ти. Крие се в пространството между пръстите. В спомените ти. Във всичко, което мислиш и казваш, и чувстваш, и желаеш. Винаги е до теб.

И знам, че няма думи, от които да ти стане по-леко. Смъртта просто не се побира в думите.

— Гадно — казвам.

Той кимва мълчаливо.

Вече сме стигнали кабинета на Холдън.

— Е, пристигнахме — казвам неохотно.

— Само да не се пръснеш от вълнение — закача ме той с усмивка и отваря вратата.

Кабинетът прилича повече на нечия всекидневна, отколкото на класна стая. Господин Холдън обича да спасява и претапицира разни дивани, а после ги мъкне тук, за да се излягаме по тях по време на дискусиите. Украсил е стените без всякаква логика и ред, както изглежда. Наред с плакатите на Фройд и диаграмите на човешкия мозък, висят стари плакати от концерти на The Doors и Джими Хендрикс. Има дори черен прожектор, който пуска при по-специални случаи. В ъгъла протяга листа грамадно зелено растение, което би могло да ме погълне цяла.

— Май имаме нов ученик — прогърмява гласът на господин Холдън. — Сядай някъде! Нямам навика да определям местата.

Зейн се свива върху един пуф. Толкова е висок, че колената му почти опират в брадичката. Малкото момичета, които не надничат крадешком, са го зяпнали с отворена уста. В гърдите ми се разпуква мъничко зрънце задоволство, когато поглежда към мен и ми си ухилва.

Ролинс седи на оранжевия диван в ъгъла и драска нещо в полето на учебника си. Свличам се до него и вадя тетрадка. Господин Холдън може и да ни оставя да седим, където си искаме, но в контролните включва целия материал от лекциите. А на последното имам четворка, така че май няма да е зле да внимавам какво обяснява за класическото кондициониране^[3].

— Кой е тоя? — прошепва Ролинс и кимва към Зейн. Ролинс не си прави труд да си води бележки. Има фотографска памет — помни не само каквото види, но и каквото прочете, чуе и дори подуши. Ако го попиташ какво е имало за обяд миналия вторник, ще си спомни точно колко гадно е смърдяло по коридорите на изгоряло руло „Стефани“.

— Ъм, Зейн Хъксли — прошепвам в отговор, когато господин Холдън млъква, за да си издуха носа. — Нов е. Заварих го в кабинета на сестрата. Направо си разпрах коляното.

Очите на Ролинс пробягват по крака ми.

— Сега добре ли си?

— А, да, нищо ми няма. Срязях се на една бирена бутилка под трибуните. Нищо работа. А ти къде беше през почивката?

Ролинс не отговаря веднага. Май се досеща, че крия нещо, но не искам да преразказвам подслушаното под трибуните. Твърде е потискащо.

Той подръпва обещата на устната си.

— Разпечатвах последния брой на „Страх и омраза в гимназията“. Най-доброто ми творение досега, нищо че сам си го казвам. — В гласа му се прокрадва гордост. Ролинс издава свое списание, в което коментира концерти и пише статии за този ад, наречен училище. Прави всичко съвсем сам, буквално пренася съдържанието от дневника си заедно с рисунките.

— Охо, може ли и за мен един?

— В шкафчето ми са. Ще ти дам след часа.

Господин Голдън продължава лекцията. В края на часа съм изписала цяла страница с разкривения си почерк.

Когато звънецът удря, Голдън повишава глас:

— Не забравяйте довечера да си прочетете раздела за различните теории за мотивацията. Не е изключено в понеделник да имате тест.

Докато пъхам тетрадката в раницата си, той се обръща към мен.

— Силвия, може ли за минутка?

Ролинс ме сръгва в гърба.

— Ще се видим после.

Когато оставаме сами, господин Голдън се обляга на един от диваните и скръства ръце пред гърдите си. Спирам се неловко на сред стаята, несигурна какво му е хрумнало. Средната ми оценка се очертава да е петица, въпреки четворката на предишното контролно. Ако не беше така наречената ми нарколепсия, щях да съм съвсем обикновена ученичка.

— Силвия, наред ли е всичко? — пита той със загрижен тон.

— Аха — отвърщам и усилено премятам наум възможните причини да реши, че нещата не са наред. Явно днес излъчвам нещо обезпокоително. — Защо?

— Направи ми впечатление, че на контролното миналата седмица имаш четворка. А досега си работила значително по-добре. Не искам да любопитствам, но има ли нещо? Не се ли беше подготвила?

Можех да изиграя картата с нарколепсията, да кажа, че не съм могла да се съсредоточа. „Напоследък ми е много трудно, постарях се, наистина...“ Но това си беше чиста лъжа. А у Голдън има нещо, което ме кара да кажа истината.

— Съжалявам, господин Голдън. Май просто забравих да си науча. Следващия път ще внимавам повече.

Той се привежда към мен и понижава глас.

— Чуй ме, Силвия, ако имаш нужда от помощ, с удоволствие ще ти отделя време. Защо не останеш след училище някой път?

Свеждам поглед и пристъпвам на място, мъчейки се да измисля любезен начин да кажа, че нямам нужда от помощ, че чисто и просто не бях отваряла учебника по психология от близо месец.

— О, ами, благодаря ви, господин Голдън. Но след училище обикновено съм доста заета. Сигурна съм, че на следващото контролно ще се справя по-добре, ако внимавам повече.

Голдън се изправя.

— Е, все пак да знаеш, че имам готовност. В крайна сметка, нали за това съм тук.

Усмиввам се и кимам, после се обръщам да си вървя. Той ме изпраща до вратата и я затваря след мен с отчетливо изщракване.

[1] И ти ли, Бруте? (лат.). — Б.ред. ↑

[2] Хоризонт на събитията — така се нарича границата на черната дупка. След преминаването ѝ никакво физическо тяло не може да я напусне поради силата на гравитацията в близост до черната дупка. — Б.ред. ↑

[3] Форма на асоциативно учене, демонстрирана за първи път от руския физиолог и психолог Иван Павлов (1849–1936). — Б.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

След часовете Ролинс ме чака пред шкафчето ми, стиснал купчинка ксерокопирани списания.

— Какво искаше Голди?

— А — казвам и махам с ръка. — Искаше да знае защо съм се изложила така на контролното. Обясних му, че съм си мързелива по рождение. Може ли едно? — Посочвам книжлетата.

Той ми подава един увит в целофан екземпляр.

— Ето, нали си знам колко те е страх от микроби — дразни ме той. Ролинс е решил, че не обичам да пипам неща, които са минали през ръцете на друг, понеже съм вманиачена на тема хигиена.

Разопаковам списанийцето и го оглеждам. На корицата пише „Страх и омраза в гимназията, брой 7“. Отпред е изрисувано грозно куче, което крачи по коридор с шкафчета от двете страни, а от олигавената му челюст висят пликчета с трева и някакви хапчета — явно намек за ареста на Джими Пайн.

— Хубаво си я издокарал — казвам, любувайки се на корицата.

Ролинс рисува и пише всичко с тънкописец, а после отива в копирния център и разпечатва дузина екземпляри. На всеки два-три месеца подготвя нов брой. Уж ги продава за по долар парчето в магазина за плочи, където работи — „Винаги Винил“, но в повечето случаи ги раздава безплатно. Понякога се качва на училищния автобус и ги пъха скришом по чантите и джобовете на хората.

Прочитам списъка с темите — статия, в която се обяснява, че ръководството не е имало право да претърсва шкафчето на Джими Пайн без заповед за обиск, мнение за концерта на местната банда „Кой ми уби морските маймуни“, и кратко есе за лицемерите от ученическата организация срещу наркотиците „Мъдър избор“.

Обръщам на пета страница и набързо прехвърлям есето, озаглавено „Тъп избор: предвзетите мърморковци са разобличени“. Ролинс е изрязал снимката на Саманта Филипс от миналогодишния албум и е изрисувал кутийка бира в едната ѝ ръка и джойнт в другата.

Саманта, освен че е капитан на мажоретките, е и президент на „Мъдър избор“. Обзалагам се, че демонстрира активност само за да прозвучи по-сериозно в молбата си за колежа или пък за да заблуди родителите си, че не пие. А всъщност от шести клас се налива с вино.

— Остава ли за довечера? — Ролинс пъха останалите списания в раницата си и я закопчава, после поглежда в очакване.

— Естествено — отвръщам, като се опитвам да прикрия изненадата си. От край време в петък вечер гледаме филми на ужасите и си поръчваме пица, но последните два пъти така и не дойде. — Нали е Петъка на ужасите?

Но докато се чудя дали да гледаме „Пръстенът“, или „Заклинателят“, внезапно се сещам, че Мати е поканила Амбър да спи у нас. По дяволите! Хич не съм в настроение да бавя разглезени мажоретки.

— Уф, Амбър Прескот ще спи у нас довечера. Не може ли да идем у вас? — Затаявам дъх, понеже знам какво ще ми отговори, но все пак се надявам този път да греша.

На лицето му се изписва паника, но я овладява толкова бързо, че дори не съм сигурна дали не си внушавам.

— Ъм, майка ми... боядисва хола. Вкъщи е пълен хаос. Всичко е в найлони. Съжалявам.

Откакто го познавам, Ролинс нито веднъж не ме е канил у тях. Всеки път, когато предлага да му ида на гости, измисля някакво оправдание — че майка му ремонтирала банята или пък слагала нови шкафове в кухнята, или нещо такова. Къщата им сигурно вече се е превърнала в палат с всичките тези ремонти. Почти съм сигурна, че майка му всъщност е алкохоличка или клошарка, или нещо такова.

Вдигам рамене.

— Е, нищо тогава. Ще натирием Мати в нейната стая.

Устните му се извиват в усмивка.

— Значи до довечера. — Той мята раницата на гръб и си тръгва.

Прехвърлям няколко учебника от шкафчето в раницата, блъскам вратичката и завъртам дръжката. Две момичета, с които дружах навремето, ме подминават, шушукайки, после се разкикотват. Не че се смеят на мен. Дори не ме поглеждат. Сякаш съм призрак, сякаш изобщо не съществувам. Гледам как се отдалечават — вероятно отиват

на тренировка на мажоретките. Въздъхвам и поемам в обратната посока.

Когато минавам покрай кабинета на господин Голдън, виждам нещо странно. На един от диваните седи някакво момиче, а Голдън се е навел над нея. Не виждам лицето ѝ — само дългата, черна коса. Май плаче. Погледът му внезапно се плъзва над рамото ѝ и ме хваща как надничам. Смутена, забивам очи в земята и хуквам.

Тичам към изхода, без да вдигам поглед от обувките си, безкрайно озадачена защо някакво момиче ще плаче в кабинета на господин Голдън след часовете.

Отварям вратата и се блъсвам в някого, който точно в този момент прекрачва прага. В първия момент виждам само зелената тениска. А после бузите ми пламват, понеже осъзнавам върху кого съм връхлетяла в желанието си да избягам от господин Голдън.

Зейн ми се усмихва.

— Май нямаш търпение да започне уикендът, а?

Усмихвам му се на свой ред.

— Не е ли нормално?

— О, боже, да. Чакам едни приятели да ми дойдат на гости от Чикаго, да видят новата къща, после ще ходим на концерт. А ти? Имаш ли някакви планове?

— О, нали знаеш, обичайните забавления — ще паса кравите — отвъръщам.

— Супер. Забавлявай се. И гледай да не блъснеш още някого. — И той ми смигва.

— А ти гледай да не ми се пречкаш — подмятам ухилена и пристъпвам навън, в чезнещата светлина на следобеда. Мирише на запалена шума. На паркинга са останали само няколко коли. Интересно коя е на Зейн. Слагам си слушалките и тръгвам към тротоара.

Докато крача към къщи, не спирам да мисля за сцената в кабинета на Голдън. Кое ли беше момичето на дивана и защо ридаше така?

* * *

На входната ни врата е залепено със скоч странно листче хартия, а вятърът се опитва да го обрули. Приближавам се и виждам, че е изрязано квадратче от настолен календар. Дръпвам го и го внасям вкъщи, за да го разгледам на спокойствие. Датата е оградена няколко пъти с червен маркер.

Деветнайсети октомври — днешната дата.

Странна работа.

Сецам се за Софи в тоалетната — нали каза, че Мати е забравила рождения ѝ ден. Дали не се опитва да ѝ напомни? Нетипично е за нея, но отчаяният ѝ тон подсказваше, че не е в особено ведро настроение.

Натиквам листчето в задния си джоб. Излишно е Софи да налива масло в огъня. Сигурна съм, че ако остави Мати и Амбър на мира известно време, скоро ще им мине. Ще си намерят друго забавление. И след седмица пак ще са си дружки.

Известно време стоя до вратата и се оставям празнотата на къщата да ме погълне. По пода пълзят сенки. Не се чува никакъв звук, освен ритмичното тиктакане на стария часовник в хола. Съвсем сама съм.

Мати е на тренировка. Баща ми е в болницата. А мама... ами мама не е стъпвала тук от много, много отдавна.

Всичко у дома е както преди пет години, когато майка ми почина от рак. Същите избелели пердета с миниатюрни черешки. Същите остарели жълти тапети. Същият черешов паркет, покрит с протрит килим в червено и златисто. Същото огледало с богато украсена сребърна рамка срещу входната врата.

Пристъпвам към огледалото. Момичето отсреща стряска с розовата си коса — бунтарка, непокорна. Но за съжаление, съвсем не съм такава. Боядисах се, понеже исках да се отърва от бледорусото — естественият ми цвят е съвсем същият оттенък като този на мама. А не издържах повече да я виждам всеки ден в огледалото, да страдам по нея.

Но боядисаната коса не успява да скрие другите неща, които продължават да живеят у мен. Как, когато прихна да се смея, смехът ми се накъдря като кудкудякане съвсем като нейния. Как кожата ми отказва да придобие загар, независимо колко време лежа на слънце.

А знам, че и тя страдаше от нарколепсия. Този злощастен ген съм наследила от нея. Помня как понякога заспиваше, докато гледаше телевизия или пък насред вечерята. После се събуждаше със странна усмивчица. Бих дала всичко да знам какво ѝ се е случвало през това време. Дали е била като мен. Дали и тя се е плъзвала в чужди мисли.

* * *

Не си спомням първия път, но определено беше след смъртта на мама. Баща ми разказва, че влязъл в стаята ми — била съм на дванайсет — и ме заварил в безсъзнание на пода. Едва съм дишала. Не могъл да ме събуди. Закарал ме в спешното, но така и не разбрали какво ми има. После съм се събудила, здрава-здравеничка, сякаш нищо не се е случило.

Лекарите ме подложиха на какви ли не изследвания. Накрая, поради липса на по-добро обяснение за честите припадъци, ми лепнаха диагнозата нарколепсия — оказа се, че пристъпите често започват около пубертета. Когато се опитах да обясня на баща ми какво всъщност се случва, той ме прати на психолог — някаква госпожа с яркочервена коса на име Моран. Според нея се опитвах да преодоля болката от смъртта на майка ми чрез бягство в света на фантазиите. И буквално плача за внимание. Баща ми реши, че обяснението е съвсем логично.

Ето как започнах да лъжа.

И с течение на времето започнах да свиквам. А също и да се ориентирам какво точно се случва. Като например онзи път, когато бях на тринайсет и ни водиха в музея. Облякла бях пуловера на госпожица Райън, понеже внезапно бе захладняло, а не си носех якето. Беше ме предупредила да внимавам да не го покапя с нещо, понеже баба ѝ го била оплела. И както си крачех из музея и разглеждах картините, внезапно вече не бях там.

Озовах се в училищния автобус. Някакъв мъж се приближи зад мен и обви ръка около талията ми, шепнейки „Нанси, Нанси“ — така се казваше госпожица Райън. После ме завъртя към себе си и видях, че е шофьорът на автобуса.

Той приближи мустакатото си лице към моето и езикът му се стрелна в устата ми. Това беше първата ми целувка. Най-отвратителното нещо на света. Дъхът му миришеше на пепелник и портокалови бонбони „Тик-Так“. Ръката му се плъзна под блузата ми и аз отчаяно започнах да се моля всичко да приключи по-скоро.

Когато се събудих, над главата ми се беше навел един от служителите на музея. Паднала бях и си бях ударила главата. Когато се увери, че нямам сътресение или нещо такова, ме пусна да си ходя. Спомням си как върнах на госпожица Райън мъхестия й пуловер. И внезапно разбрах. Схванах, че пуловерът е причината да се плъзна в съзнанието й. Частичка от нея бе останала в него и аз някак я бях доловила. Едва две години по-късно научих какво означава емпатия, но вече неведнъж ми се беше случвало. Да виждаш нещата през очите на друг. Явно притежавах дарба.

Или пък бях прокълната, зависи как гледаш на нещата.

Когато се качих на автобуса за вкъщи, не можех да откъсна очи от шофьора. Той най-нахално ми смигна и аз побързах да мина назад. Години наред след това сънувах, че ми отхапва лицето.

В началото се случваше рядко. Може би веднъж на няколко месеца. Но започнах да изпитвам ужас от чужди вещи. Нямах как да преценя кои предмети носят емоционален заряд. За някои беше разбираемо — обичани и ценни предмети, например брачни халки или снимка на нечия баба, но за други се оказвах неподготвена. Взет назаем молив. Книга от библиотеката. Нещо, което някой бе докосвал в момент на силна емоция.

Известно време си увивах пръстите в скоч да не би случайно да пипна нещо опасно. Но веднъж забравих, доспа ми се и облегнах буза на чина. Плъзнах се в съзнанието на някакво момче, което крадеше цигари от магазина. Усещах как сърцето му думка под широкото черно палто, усещах потта по дланите му. И когато учителката ме събуди, изпаднах в ужас, че ще разбере какво съм направила.

Но постепенно разбрах, че всички вършат ужасни неща. Учителката си носеше шишенца с течност, която прогаряше гърлото ми. Сестра ми веднъж преписа на контролното по математика. Почталъонът прибираше някои от пакетите в специална торба и си ги носеше у дома. Случваше се някой да направи и нещо хубаво — да напише благодарствена бележка, да задържи вратата на възрастна

дама, да се усмихне на непознат — но рядко. Истината е, че зад очите на повечето хора се крият тайни.

Напоследък припадам и се плъзвам все по-често. Първо започна да се случва веднъж месечно, после веднъж седмично, а сега вече по два-три пъти седмично. И дори да изкарам няколко дни без инцидент, пак се чувствам изтощена, разконцентрирана и още по-уязвима. Сякаш цялата работа набира сила. Сякаш има някаква причина. Да знаех само каква.

* * *

Влизам в стаята и хвърлям раницата върху леглото, но напрежението така и не напуска раменете ми. Нещо ми тежи. Може би онези грозни думи от устата на Амбър. Може би отчаянието на Софи. А може би усмивката на Зейн, накарала кръвта ми да се наелектризира във вените. Не знам какво ми става, но трябва да намеря начин да се отпусна.

Трябва ми музика.

В дрешника, зад планината кецове „Конвърс“ във всички цветове на дъгата, държа кутия с дисковете на майка ми. Не знам защо ги крия — баща ми не би имал нищо против да ги слушам, а пък сестра ми не се интересува от музиката на деветдесетте, но имам чувството, че така ще ги опазя по-добре, че ще задържат мама при мен поне още мъничко.

Пъхам един диск на Pearl Jam в лаптопа и се покатервам на леглото. Вадя учебника по астрономия и прокарвам пръсти по корицата. Черна е, осеяна с миниатюрни дупчици светлина. Няма нищо по-прекрасно от нощното небе. Нищо.

Отварям на страницата, която внимателно бях подгънала, за да отбележа докъде съм стигнала. Черните дупки. Интересно как излъчват едновременно напрежение и тъга. Когато някоя масивна звезда умре, ядрото ѝ става толкова плътно, а гравитацията — толкова силна, че притегля всичко наоколо, засмуква го към безкрайността. Струват ми се нереални, сякаш са в разрез със законите на физиката, но ето че всичко е описано, черно на бяло. Жалко, че няма учебник, който да ми обясни защо се плъзвам.

Започва онази песен — Alive — и сърцето ми като че ли спира за миг. Облягам се назад и се заслушвам в текста. Става дума за някакво хлапе, което научава, че баща му е мъртъв. И макар да не го познава, смъртта оставя белег в душата му. Празнина, така всепоглъщаща, че го преследва и в най-щастливите мигове.

Затварям очи и ми се приисква да можех да разкажа на мама как е минал денят ми. Да й кажа, че се тревожа за Софи и че в класа ми има ново момче, при това доста готино, и че подозирам, че Мати и Амбър кроят нещо подло. Да й кажа колко ми липсва. Да й кажа, че я обичам. Да й кажа всичко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След два часа Мати и Амбър нахлуват в кухнята с веещи се коси, развеселени, размахали помпони. Гледам ги презрително над чашата шоколадово мляко. През прозореца на кухнята виждам как колата на Саманта Филипс се отдалечава. Най-тъпото е, че освен че ме заряза като приятелка, Саманта сега дружи с малката ми сестричка, сякаш е преминала на по-нова, по-лъскава версия на самата мен. Предполагам, беше неизбежно, след като Мати стана мажоретка. А и с Мати винаги са имали много повече общо, отколкото с мен. Чувала съм ги да обсъждат часове наред достойнствата на дамските прашки.

Мати хвърля чантата и помпоните си на кухненската маса и отваря хладилника.

— Хей! — Тя ми се смръщва. — Изпила си шоколадовото мляко. Вади бутилка „Евиан“, отвърта капачката и отпива дълга глътка.

Амбър също си взима бутилка вода и я разклаща пред носа на сестра ми.

— Не ти трябва шоколадово мляко, миличка. Нали спряхме захарта и брашното.

Мати ѝ се изплезва.

— Какви са шансовете вие двечките да кротувате довечера? — Покатервам се върху плота. — Поканила съм Ролинс да гледаме филми.

Като чува името на Ролинс, Амбър мигом изправя гръб. Направо надушвам феромоните, които излъчва.

— Какво ще ни дадеш, за да си стоим в стаята? — пита Мати, винаги готова да се пазари. Погледът ѝ уж случайно пробягва към полупразната бутилка „Каптън Моргън“^[1] върху хладилника.

— В рома има страшно много захар — вметвам, неспособна да прикрия раздражението си.

— Пиячката не се брои — заявява Амбър. — Тялото изгаря калориите от алкохола супербързо. Особено ако изиграем новото съчетание няколко пъти. — Тя завърта ханш и отмята опашка — или е

на път да получи епилептичен гърч, или именно това е новото съчетание.

— Моля те — Мати извърща към мен умолителен поглед. — И няма да мърдаме от стаята. Нали, Амбър?

Амбър вдига рамене.

— Както кажеш.

Въздъхвам. Ако действително останат в стаята на Мати, ще мога да си изгледам спокойно филма, без да се налага да обяснявам сюжета на Мати, а Ролинс няма да трябва да се пази от разгонена гимназистка, която се чуди как да му се покатери в скута. А и дори да откажа, най-вероятно пак ще се наливат тайничко. Не е ли по-добре да пият тук, та да мога да ги наглеждам?

— Добре — казвам накрая. — Но ще си стоите в стаята.

— Ихаа! — Мати грабва бутилката.

Амбър преравя хладилника и измъква двулитрова бутилка кока-кола.

— Нямате ли диетична? — изхленчва тя и аз я стрелвам със злобен поглед, докато тя не отклонява очи.

Въоръжени с пиячка, кола, чаши, лед и нож за масло, за да си разбъркат питиетата, момичетата напускат кухнята с танцувална стъпка и се качват горе. При това съвсем навреме. Ролинс тъкмо пристига със стария си „Нисан Станца“.

Гледам го как слиза от колата и бавно крачи по алеята, понесъл нещо под ръка. Преди да натисне звънеца, прокарва пръсти през косата си. Когато му отварям, крие ръце зад гърба си.

— Избирай! — казва.

— Какво да избирам?

— Ръка. Дясната или лявата.

Посочвам дясната и той ми показва какво държи. „Заклинателят“.

— Мъдър избор — кимва.

— Определено — отвръщам. — А какво има в другата? Ролинс бавно вдига другата си ръка. Пръстите му стискат вързопче син плат. Разгръща го и виждам, че е тениска. Поемам си рязко дъх. Отпред е изрисувана картинката от албума на Smashing Pumpkins — Mellon Collie and the Infinite Sadness — ангелът, който излиза от звездата. От цяла вечност дебна тая тениска в eBay.

— Пристигна с една пратка винтидж тениски — казва Ролинс. — Тази ли е?

— Олеле, майчице! — изкрещявам и започвам да подскачам. — Цял живот я търся.

Ролинс се размива от възторга ми.

— Сигурна ли си? Мога да я върна, ако не ти харесва... — Закачливо я дръпва от пръстите ми и аз го первам през ръката.

Ролинс тръгва след мен към хола и се плъосва на обичайното си място върху карирания диван. Аз внимателно опъвам тениската върху облегалката на дивана, доволно ухилена, после пъхам дивидито в плейъра и се мятам на фотьойла.

— Е, кого оперира баща ти днес?

— А, забравих да ти кажа. Сиамски близнаци.

Веждите на Ролинс се вдигат от любопитство.

— Сериозно ли? Сиамски близнаци? Яко!

Знаех си, че ще се впечатли от идеята за истински сиамски близнаци. Миналата година по едно време така ни беше доскучало, че отидохме до „Гудуил“, купихме свръхграмадна тениска и се напъхахме едновременно в нея. В този вид се отправихме към мола, където всички ни зяпаха как си подаваме лепкави кифли и се возим нагоре-надолу по ескалатора. Ролинс дори влезе с мен в тоалетната и изчака, обърнат на другата страна, да се изпишкам. Наясно съм, че хич няма да е забавно действително да си част от сиамска двойка, но самата идея ни се стори прекрасна.

Разказвам му за операцията. По някаква странна причина направо завиждам на близначетата, стига всичко да мине както трябва. Скоро ще се гушат всяко в своето креватче и ще водят нормален, лишен от усложнения живот. Да можеше баща ми да оперира и мен и да изреже каквото там не ми е наред.

— Яко. Супер е, че баща ти умее така да помага на хората — казва Ролинс и дръпва някакъв конец от тениската си.

— Джаред Бел, Спасителя — отвърщам.

Не мога да се отърва от мрачното чувство, което ме залива. Вярно, баща ми помага на толкова много хора, но пък вечно отсъства. Виждам го за по няколко минути на ден и то ако имам късмет. Моментално ми става гузно. Каква егоистка съм! Болните бебета са далеч по-важни от това баща ми да се мотае около мен. И

действително е герой, задето умее да поправя онова, което природата е объркала.

Прицелвам се с дистанционното към дивидито и пускам филма. Вън небето притъмнява, готви се за нощта. Ролинс не спира да пуска язвителни коментари на всеки няколко минути. Увивам се с едно одеяло и потъвам в така познатата обстановка. Точно така се чувствах по-рано, преди да започнем да се отдалечаваме един от друг. Липсва ми онова време.

Линда Блеър^[2] тъкмо започва да се гърчи и тресе, когато Мати връхлита в хола, следвана от Амбър. Мати се удря в масичката и се разкикотва. Май някой е прекалил с рома.

— Ох, здравей, мила сестричке. Безкрайно съжалявам, че те притеснявам. Но Саманта ще дойде да ни вземе и ще ходим на кино. — Малко заваля и не спира да се смее.

Амбър жадно зяпа Ролинс. Пльосва се до него на дивана и му се усмихва лукаво. В сърцето ми се прокрадва мъничко червейче завист. Не знам откъде се е взело, но се подразвам и от безсилие поглеждам ядно към сестра си.

— Мати — изръмжавам. — Нали каза, че ще си стоиш вкъщи. — Очите ми се стрелват към Амбър и Ролинс на дивана. Тя мига насреща му, а той май се опитва незабелязано да се отдръпне.

— Хайде, Вий. Всички мажоретки ще са там. Нали не искаш да си стоя самичка вкъщи? — Явно е решила да пусне тежката артилерия — вижте ме, бедната аз! — на което винаги се връзвам.

С ъгълчето на очите си виждам как Амбър се присламчва още по-близо до Ролинс и уж небрежно отмята поличка. После вдига пръст и посяга да докосне пробитата му устна.

— Пиърсингът ти е страшен. Обзалагам се, че е много приятно... Прекъсвам я.

— Добре, Мати. Върви на кино. Но гледай да се прибереш преди полунощ. Нямам намерение да те прикривам, ако татко се прибере по-рано.

Отвън се чува рев на клаксон — Саманта никак не си поплюва. Мати прави чупка в кръста.

— Страшно си мила, няма що. Хайде, Амбър, да вървим. — Тя успява да откопчи Амбър от Ролинс и двете изчезват през вратата.

По-отговорната част у мен настръхва при мисълта, че Мати е тръгнала навън, както е пияна, но на другата част внезапно ѝ олеква. Поне се махнаха. Сега Саманта да му мисли. А и защо трябва вечно да играя ролята на пазач? Не съм родител. Заслужавам да се позабавлявам една вечер, нали така?

Ролинс май също изпитва облекчение.

— Дали да не върнем малко назад? Изпуснахме най-готината част.

Не схващам веднага, че говори за филма.

— А, да. — Откривам дистанционното под една възглавница на пода. Превъртам назад, докъдето бяхме стигнали, преди така грубо да ни прекъснат, и натискам плей бутона.

Облягам се назад и придърпвам одеялото до брадичката си. Не след дълго клепачите ми натежават. Разтърсвам глава в опит да се разсъня.

— Вий? Добре ли си?

Вдигам пръст и започвам да дишам дълбоко, но няма особена полза. Усещам, че всеки момент ще припадна. Набързо прехвърлям до какво се докосвам. Фотьойл, одеяло, дрехи. Значи, можех да се плъзна в главата на всеки, който наскоро е седял в този фотьойл — баща ми или Мати. По дяволите!

Скачам рязко, понеже хич не искам да се окажа в тялото на баща си наред някоя гнусна медицинска процедура, но вече е късно. Усещам как се свличам на земята. Ролинс изпищява.

* * *

Определено не съм в болницата. Нито пък в киното. В нечия спалня съм — вероятно на момиче.

А момичето, в чието съзнание съм се плъзнала, плаче, сякаш някой е изтръгнал сърцето ѝ. Хлипа, стиснала плетено одеяло, и от време на време бърше носа си в него. Някой я гали по гърба. Дланта се движи в кръг ту насам, ту натам. Усещането е невероятно приятно. Нещо, което ми се полага, но ми липсва.

Докосването ме успокоява, но не и момичето, в което съм се озовала. Хлипа неудържимо още десет секунди, после си поема

дълбоко въздух, така че дробовете ѝ за малко да се пръснат. Стаята с розовите стени, осеяни със снимки на балерини в рамки, сякаш внезапно отеснява.

В полезрението ми се появява жена на средна възраст, вероятно онази, която ме галеше по гърба. Бузите ѝ са кръгли и зачервени. Тя вдига нежна ръка, за да разроши косата на момичето.

Майка.

— Миличка, онези момичета съвсем не стават за приятелки. От край време ти го повтарям.

Момичето се разплаква още по-силно. Едва виждам през сълзите ѝ.

— Софи — възкликва жената.

И тогава схващам: плъзнала съм се в Софи Джейкъбс. Как ли съм попаднала на нещо с нейния отпечатък? Но пък нали често идва у дома. Вероятно се е случвало да седне във фотьойла.

Сцената в съблекалнята от тази сутрин нахлува в съзнанието ми. Амбър и Мати. Със сигурност става дума за тях. Бяха я предали по някакъв начин, задвижили бяха плана си да я поставят на мястото ѝ. Но как? Какво ѝ бяха направили?

— Не разбирам — хлипа Софи. — Как може да са толкова гадни? Та нали уж са ми приятелки. — Тя избърсва очи в одеялото и за секунда зрението ми се прояснява. Майка ѝ пристъпва по-близо. Слага пръст под брадичката на Софи, повдига леко главата ѝ и я поглежда право в очите.

— Софи, чуй ме. Един истински приятел никога не би направил такова нещо. Разбираш ли? Още повече на рождения ти ден. Само чудовище би постъпило така. Най-добре е да прекъснеш всякакъв контакт с тях. Бъди силна. Нямах нужда от тях.

Какво ли са направили? Какво толкова ужасно са направили Мати и Амбър?

— О, мамо. Не мога да съм силна. Просто не мога — проплаква Софи.

През мислите ми се стрелва друг образ: Софи, на четири крака в тоалетната. Дали и тя за това си мисли? Ще ми се да мога да протегна ръка, да разровя мислите ѝ, да ги разгъна като филмова лента. Но не мога. Аз съм само пътник. Страничен наблюдател.

Майка ѝ я прекъсва с твърд глас.

— Напротив. Дори не подозираш колко си силна.

Постепенно Софи започва да диша по-спокойно. Майка ѝ протяга ръце и тя се вкопчва в тях. Толкова са меки. Искане ми се да избегна това чувство, усещането за майчина ласка. Не искам да знам какво пропускам.

— Хайде. Да идем да хапнем малко шоколадов сладолед. Да не мислиш, че не забелязвам колко кльощава си станала.

Софи цялата се напруга. Пак се сецам как се превиваше над тоалетната. Но после нещо в нея поддава. Тялото ѝ се отпуска, като че ли е взела някакво решение. Остава се майка ѝ да я изведе от стаята.

* * *

— Силвия?

Лицето на Ролинс е на сантиметри от моето. Лежа просната на пода, а той се е надвесил над мен със смръщено чело. Издърпва ме да седна и пръстите му неволно се оплитат в нещо на китката ми.

Гривната от Софи, онази за Мати. Значи, затова се бях плъзнала в мислите ѝ. Вероятно бе оставила отпечатък, докато я е плетяла. Смъквам я от ръката си и я мятам на масичката.

— Какво е това? Да не си решила пак да ставаш мажоретка?

Разтърквам слепоочия.

— Уф. Не. За Мати е. Оох. Главата ми.

Ролинс съчувствено разтрива рамото ми.

— Два пъти в един ден. Сигурно си смазана.

— Аха. — Въздъхвам. Част от мен, все още мъничка, но с всеки изминал ден все по-голяма, копнее да каже на Ролинс. Така де, та той знае всичко за мен. Всичко, освен това. Но за Ролинс логиката е на първо място. Ако му кажа, че се плъзвам в чужди мисли, ще ми се изсмее.

Нали?

Втрещвам се в кафявите му очи и се чудя дали не греша. Може би все пак бих могла да му кажа. Може би има начин да му обясня.

— Ще ме помислиш ли за луда, ако... — не довършвам, понеже не се сецам как да продължа. Но пък се сецам за изражението на баща

ми, когато му разказах — сякаш обявих, че всяка нощ ме посещава извънземно.

— Извинявай — казвам вместо това и се отдръпвам. — Честно. Добре съм.

Ролинс е видимо разочарован. Имам чувството, че съм го предала. Знам, че иска да споделя какво ме мъчи, да му се доверя — но не мога. Просто не мога.

— Май е по-добре да си вървя — казва. Дръпва коженото си яке от дивана. Излизам след него от хола и го следвам в тъмнината на коридора, а устата ми се отваря и затваря като на риба. Страх ме е, че това е краят — че ако сега си тръгне, приятелството ни никога няма да е същото. Искам да го спра. Да му кажа да остане, но от гърлото ми не излиза никакъв звук.

Спираме край вратата. За секунда изражението му омеква, той протяга ръка и нежно отмята косата ми, разкривайки цицината на челото ми. Става ми неприятно, чувствам се разголена. Трепвам и бутам ръката му.

Той поклаща глава и се извъръща да отвори вратата.

— До скоро — казва със стисната челюст и изчезва в хладния вечерен въздух. След миг колата му светва и изръмжава. Стоя и гледам как стоповете му се отдалечават. В устата ми горчи. Накрая щраквам лампата на верандата, та сестра ми да не трябва да се лута, когато се прибере у дома.

[1] Марка ром. — Б.ред. ↑

[2] Американска актриса (р. 1959), известна най-вече с ролята си на Реган във филма „Заклинателят“ — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Влача крака към стаята си и се спирам нерешително по средата. Не ми хрумва какво да правя. Има нещо странно в това да си сам в петък вечер, струва ми се по-самотно, отколкото в друга вечер. Чувствам се още по-изоставена поради простия факт, че стоя тук сама в девет вечерта в петък.

Ще вземе да си пусна Weezer, та да не е толкова крецящо тихо. Взирам се в стените — в плакатите на Nine Inch Nails и Green Day, които висят над леглото ми. Подсещат ме за Ролинс — обаждаше ми се всеки път, когато по радиото пуснеха нещо по мой вкус.

— Ти и твоята древна музика от деветдесетте — казваше ухилен и клатеше глава.

Страхувам се да не съм го загубила завинаги. Пресичам всеки негов опит да разбере какво всъщност се случва. Знам какво би казал доктор Морън — че го отблъсквам, преди да е имал възможност да ме разочарова.

Опитвам се да намеря нещичко в стаята от времето, преди да станем приятели, за да се сетя какъв бе животът ми по-рано, но не намирам нищо. Накрая отварям дрешника. Избутвам дрехите, които обличам най-често, и надниквам в задната част. А там сякаш времето е спряло — старата ми униформа на мажоретка, предвзетите пуловерчета, които носех, когато общувах предимно със Саманта.

Пръстите ми напипват лъскавата лилава рокля, с която бях облечена на миналогодишния бал, и ръката ми се дръпва, сякаш съм напипала змия. Отровните спомени мигом нахлуват в главата ми.

* * *

В първите дни от втората ми година в гимназията се чувствах опиянена от мисълта за новите хоризонти, които се разгръщаха пред мен. Предстоеше конкурсът за мажоретки и двете със Саманта се

бяхме заклели, че ще спечелим място в отбора. И когато действително ни избраха, отпразнувахме с бутилка вино, която отмъкнахме от хладилника на по-големия ѝ брат.

Шкафчето ми беше точно до това на Скот Бекър — тогава още не бяха започнали да му викат Скок. И двете със Саманта бяхме луднали по него. Тогава беше по-дребен на ръст, с пясъчноруса коса и трапчинки. Непрекъснато го хващах да ме зяпа, когато си мислеше, че не виждам, а когато вдигнеш поглед, целият почервеняваше и забиваше очи в земята.

В последния петък от септември Скот ме покани да отида на танците с него. Мислех, че Саманта ще се зарадва заради мен. Добре де, не е вярно. Знаех, че ще побеснее. Но въпреки това се съгласих.

Ако можех да изтрия едно-единствено нещо в живота си, освен смъртта на майка ми, щеше да е точно това — че приех поканата на Скот Бекър.

Саманта направо превъртя от злоба и насъска и останалите мажоретки срещу мен. В час по здравна култура трябваше да правим презентация за болестите, предавани по полов път. Темата на Саманта беше за херпеса и тя взе, че направи колаж — моята глава върху един лилав динозавър, нарече го Херпесозавър Рекс. Всички се смяха, включително учителката.

Саманта пусна слух, че съм правила френска любов на всички десетокласници от отбора по футбол. По стените в мъжката тоалетна се появи телефонният ми номер. В събота сутрин заварвахме клоните на дърветата в двора ни омотани в тоалетна хартия.

Всеки път, когато някоя мажоретка зашепнеше в ухото на друга, без да сваля поглед от мен, ми се искаше да умра. Но наведях ли глава, щях да се призная за победена, а това отказвах да направя. Опитвах се да се преструвам, че слуховете ни най-малко не ме тревожат. Че изобщо не ми пука.

Плачех само нощем, когато и без това не можех да спя.

През уикенда, преди бала, баща ми заведе двете ни с Мати по магазините, за да си купя рокля. Набута няколко банкноти в шепата ми, още топли от банкомата, и се запъти към супермаркета. Мати се въртеше и подскачаше развълнувано около мен, но аз се чувствах като на война. Сякаш ми предстоеше битка.

Исках рокля, от която да им увиснат ченетата, която да покаже на всички, че слуховете и тъпите им шеги изобщо не ме интересуват. Рокля, от която коленете на момчетата да се подкосят, а на момичетата да им призлее. И същевременно да действа като броня.

В дъното на мола, до магазина за сладкиши, открихме някакво магазинче на име „Тази вечер“. Роклята ме чакаше на витрината — тъмнолилава, копринена, лъскава. Напомняше ми на поточето в гората зад къщата ни — как водата се разливаше над камъните и блестеше на лунната светлина.

Когато я облякох, се почувствах силна както никога. Като друг човек — по-възрастна и по-мъдра, някой, който знае какво иска от живота. Деколтето се спускаше дръзко, разкривайки горната част на малките ми гърди, но продавачката измъкна някакви подплънки и ги натика в сутиена ми и изведнъж просто разцъфнах.

Когато се прибрахме у дома, я облякох и се спуснах по стълбите като принцеса. Усещах, че баща ми не е във възторг нито от роклята, нито от подплънките, но каза само:

— Май вече си достатъчно голяма сама да си избираш дрехите. — А после: — Първият бал в училище е веднъж в живота. — И: — Малко приличаш на майка си в тази рокля. — А после спря да коментира и се скри в кабинета.

Скот се бе разбрал с един свой приятел от отбора — някакъв тип с къса брадичка — да ни закара до бала, но по пътя спряхме в парка „Каплър“ и двамата запалиха джойнт. Отказах тревата, но пийнах няколко глътки от бутилката „Къти Сарк“^[1], която Скот бе задигнал от барчето на техните. Заля ме топлина и чувство за зрялост и свобода, точно както ме караше да се чувствам роклята. И когато всички се изпълнихме с лекота и радост, тръгнахме за бала. Хрумна ми, че онзи с брадичката не бива да кара, но затоплена от алкохола, имах чувството, че нищо лошо не може да ми се случи, а и не исках да се държа като бебе.

— Ела да танцуваме — прошепна Скот в ухото ми. Оставих го да ме поведе към средата на дансинга, а тълпата се раздели надве, за да ни направи път, досущ като по филмите. Пуснаха някаква бавна песен, аз се облегнах на него и затворих очи. Ухаеше на трева и на портокалов шампоан. Чувствах се прекрасно. Но внезапно ме завладя познатото

чувство — всеки момент щях да пропадна. Измърморих, че трябва да седна.

— Искаш ли да отидем някъде само двамата?

Кимнах, търкайки очи. Едва стоях на краката си. И докато Скот успее да ме избута до стената на салона, към вратите, които водеха към съблекалните, вече бях припаднала.

Беше безкрайно странно. Хем бях напуснала тялото си, хем продължавах да стоя в салона. Само зрителният ъгъл се беше променил. Тялото, в което се бях плъзнала, стоеше край купата с пунш и отпиваше нещо сладниково от картонена чашка. Великолепният розов пръстен на ръката ѝ проблясваше под светлините. Чак тогава осъзнах къде съм се озовала. Краката ми бяха обути в сребърните обувки на Саманта, онези, които веднъж, много преди да се скараме, бях взела назаем, и в които Саманта твърдеше, че се чувства като Пепеляшка.

Бившата ми най-добра приятелка гледаше най-спокойно как Скот влачи тялото ми към мъжката съблекалня.

Най-големият ми ужас се превръщаше в реалност. Напуснеш ли тялото си, го оставяш на произвола. Може би Скот просто искаше да ме остави някъде, докато чака да се събудя, но защо тогава не ме пуснеше на някой от сгъваемите столове, наредени край стените? Или, което би било най-разумно, защо не помолеше някого от учителите да му помогне?

Досещах се какво смята да направи, но отказвах да повярвам. Не можех дори да си помисля какво се случва с беззащитното ми тяло. Копнеех някак да накарам Саманта да тръгне след Скот, да го цапардоса в лицето или поне да се разкреши за помощ. Но не можех да направя нищо.

След няколко минути видях как едно момче с дълга кестенява коса и обеща на устната влиза в съблекалнята. Познавах го от часа по испански — ново хлапе, казваше се Арчи Ролинс. Първия път, когато сенъора Гомез бе прочела списъка с имената, двете със Саманта се бяхме разкикотили на глас. Та кой кръщава детето си Арчи?

Съвсем се паникьосах. Сетих се, че бях чела как някакво момиче се напило на един купон, а някакъв идиот снимал голото ѝ тяло и пуснал снимките в интернет. И всички ги видели, даже родителите ѝ.

„Хайде, Саманта — заповтарях наум. — Знам, че сме скарани, но няма ще стоиш и ще гледаш, без да направиш нещо? Как е възможно?“

Точно в този момент се върнах в тялото си.

Събуди ми звукът от боричкане. Тялото ми лежеше проснато върху една от неудобните дървени пейки в съблекалнята, а роклята ми бе усукана около талията. Постепенно различих борещите се фигури — биеха се Скот и новото момче, Арчи.

Арчи се прицели и удари Скот право в брадичката. Ръцете на Скот се разпериха настрани в опит да се вкопчат в нещо, но така и не намериха опора. Той се строполи тежко по гръб, простена и стана ясно, че скоро няма да се изправи.

Арчи ми протегна ръка.

— Хайде! — каза с дрезгав глас. — Да се махаме оттук!

Оставих го да ме изведе от съблекалнята, а после нагоре по стълбите и навън, в хладния въздух. Натика ме в колата си и аз не възразих, понеже единственото, за което можех да мисля, бе, че трябва час по-скоро да се изкъпя.

В понеделник сутринта чух една от мажоретките да шепне на друго момиче, че съм правила френска на Скот в мъжката съблекалня по време на забавата.

— Кой ти каза? — попита онази.

— Саманта — отвърна първата, — така че със сигурност е вярно. А и Скот разказал на всички. — Двете се разкикотиха.

Скоч Бекър, така го нарекоха. До ден-днешен е известен с прякора, който си спечели в нощта, в която за малко не ме изнасили. Всеки път, когато го чуя, едва се сдържам да не повърна.

След часа по испански пресрещнах Саманта в коридора.

— Ти видя всичко — казах ѝ. — Видя, че Скот ме влачи към съблекалнята, но продължи да си пиеш пунша и не направи нищо. — Гласът ми трепереше и имах чувството, че ще се разплача, но за нищо на света не бих ѝ доставила това удоволствие.

Саманта не помръдна, стиснала учебниците до гърдите си, свила устни. В очите ѝ се четеше смесица от гняв, съжаление и страх. Очевидно се чудеше откъде знам, след като през цялото време съм била в безсъзнание. И я беше страх — от мен, от това, че знаех, че някак бях разбрала. После се врътна и побърза да се отдалечи.

Когато по-късно влязох в столовата, Саманта седеше в скута на Скок. Всички от масата им ме проследиха с поглед, докато пълнех чинията си със спанак, кротони и салатен сос. Седнах на една празна маса до прозорците. И тогава Арчи, тоест Ролинс, дойде и седна срещу мен. Взел си беше пликче „Доритос“ и кутийка „Маунтън Дю“^[2]. Погледна ме най-спокойно, сякаш присъствието му бе напълно в реда си, сякаш всеки ден седяхме заедно на обяд.

— Какво става? — ме попита. И оттогава сме най-добри приятели.

Не казах на никого за онази нощ. Може би трябваше. Вероятно трябваше. Но не го направих и настръхвам само от мисълта да говоря за това. Далеч по-лесно е да се преструвам, че нищо не се е случило. Лошото е, че все пак се случи. И че всеки ден го нося със себе си най-спокойно, сякаш присъствието му бе напълно в реда си, сякаш всеки ден седяхме заедно на обяд.

— Какво става? — ме попита. И оттогава сме най-добри приятели.

Не казах на никого за онази нощ. Може би трябваше. Вероятно трябваше. Но не го направих и настръхвам само от мисълта да говоря за това. Далеч по-лесно е да се преструвам, че нищо не се е случило. Лошото е, че все пак се случи. И че всеки ден го нося със себе си.

* * *

Просвам се върху леглото, без да си правя труда да се съблека, и отново превъртам в главата си разговора с Ролинс. Ще ми се да не се бяхме разделили така. Ами ако му бях казала истината? Ами ако ми беше повярвал? Дали фактът, че не мога да съм докрай откровена с Ролинс, означава, че всъщност не ценя приятелството му?

Въздъхвам и се обръщам на лявата си страна. Плакатът на „Портокал с часовников механизъм“ на стената ми блести под светлината на уличните лампи. Вторачвам се в него, но окоето с гъстите черни мигли както винаги издържа погледа ми. Изправям се тромаво от леглото и прекосявам стаята до прозореца. Там ме чака старият телескоп на майка ми.

Тя обожаваше звездите. Макар да бе завършила английска литература, по думите на баща ми изкарала толкова часове и курсове по астрономия, че накрая записала втора специалност. И колкото и неуловимо да е всичко, свързано с нея — как ухаеше, нежните думички, които ми шепнеше, преди да заспя — това поне е истинско. Погледна ли през телескопа ѝ, виждам точно това, което е виждала и тя. И така някак я чувствам по-близо.

Навеждам се и надниквам през окуляра. Въпреки светлинното замърсяване над нашия квартал, успявам да разгранича Поларис, Северната звезда, а оттам Голямата мечка и Малката мечка. Мама мечка и бебе мечка. Представата за тези две съзвездия, майката и детето, гушнати в небето завинаги, ми действа безкрайно утешително. Взирам се в тях, докато звездите не започват да се размазват, и почти спирам да дишам.

Нещо ръби бедрото ми през джоба на дънките. Вадя нещото и го разглаждам върху крака си. Страничката от календара, която Софи бе залепила на вратата ни. Започва да ми се вие свят, сякаш всеки момент ще изгубя съзнание. „О, не. Не искам повече.“ Образът пред очите ми започва да пулсира, коленете ми поддават и аз пропадам дълбоко, дълбоко в дупката.

* * *

Седя на бяло бюро, а пред мен лежи блокче луксозна хартия за писма. По страницата, подобно на паяци, пълзят думи, пъплят изпод химикалката, която стискам в облечената си с ръкавица ръка.

Къде ли съм се озовала?

И защо съм с ръкавици?

Думите, които изписвам, гласят: „Не заслужавам такова нещо“.

Изправям се и забелязвам розовите стени и снимките на балерини. Това е стаята на Софи.

Не се чува никакъв звук.

Вдигам глава и виждам леглото. Определено е леглото на Софи, но сега различно на цвят. По-рано бе покрито със снежнобяла покривка. А сега е червеникавокафяво. И мокро. Ужасно мокро. Върху леглото лежи нещо. Софи. Мاستиленочерната ѝ коса обрамчва бялото ѝ

лице. Ръцете лежат безпомощно изпънати край тялото ѝ, а на всяка китка е разцъфнал дълъг разрез.

Не.

Не.

Не е възможно.

И тогава виждам какво държа в ръкавицата си. Дълго сребристо острие.

О, по дяволите! О, не!

Кой е направил такова нещо? В кого съм се плъзнала? Но преди да успея да разбера, съзнанието ми излита от чуждото тяло.

* * *

Очите ми рязко се отварят и аз се изправям, опипвам краката си, главата си, лицето си, за да се уверя, че действително съм се завърнала. Светлината от уличните лампи блести в очите ми и за миг ме заслепява, докато не се сещам да се извъртя. Ставам на крака и се оглеждам. Телескоп, люлеещ се стол, купчина мръсни дрехи. Моята стая.

Какво се бе случило?

Очите ми попадат върху късчето хартия на пода — онова, което мислех, че Софи е залепила на вратата ни. Но ако беше тя, тогава щях да се плъзна в нейното тяло.

Но се получи друго.

Бях се плъзнала в друг. Зъл човек. Човек, който стискаше нож.

Споменът за Софи и разрязаните ѝ китки ме разбужда окончателно. Трябва да се обадя, да се уверя, че нищо ѝ няма. Само че нямам телефона ѝ.

Но пък Мати и Амбър го имат.

Втурвам се през вратата надолу по тъмния коридор към стаята на сестра ми. Празна е. И леглото ѝ е празно, омачканите чаршафи не крият никого. Двете с Амбър още не са се прибрали.

Поглеждам часовника. Почти полунощ.

Трябваше отдавна да са се прибрали, ако наистина са били на кино. Докато тичам обратно към телефона, изпадам в паника. Най-вероятно са решили да спят у Саманта.

„Всичко е наред — опитвам се да се успокоя. — С Мати всичко е наред.“

Набирам номера и чакам. Никакъв отговор. Набирам отново. Пак никакъв отговор.

Насилвам се да седна и да дишам спокойно. Нищо друго, просто да дишам.

За миг се чудя дали да не се обадя на баща ми. Странно е, че още не се е прибрал. Но за да е още в болницата, явно нещо се е объркало със сиамските близнаци, така че по-добре да не му звъня да го тревожа.

Тогава какво да правя?

Ако потърся домашния телефон на Софи, мога да се обадя на родителите ѝ. Часовникът показва 12,03. Много е късно. Ще се ядосат.

Но после поклащам глава — все пак трябва да се обадя. Ако видяното е истина, някой трябва да помогне на Софи.

И то веднага.

Включвам лаптопа и изписвам фамилията на Софи — Джейкъбс. Само в нашия район са шестима. Нямам никаква представа как се казват родителите ѝ. Ще трябва да карам наред.

Набирам първия номер. Никой не вдига.

При втория опит чувам раздражен женски глас.

— Софи там ли е?

— Грешите номера — тросва се жената и затваря.

„Моля те, нека уцеля от третия път. Моля те.“

Чувам свободен сигнал.

— Ало? — предпазлив мъжки глас.

— Прощавайте, Софи вкъщи ли е?

— Вкъщи е, но спи, както и аз самият допреди малко.

— Моля ви, господине. Моля ви, проверете как е.

— За какво става...

— Моля ви, нямам време да обясня. Просто проверете дали е добре.

Чувам как мъжът оставя слушалката. Минава секунда, разтеглена до безкрай. После втора. И трета.

И тогава чувам писъците.

[1] Марка шотландско уиски, скоч. — Б.ред. ↑

[2] Марка безалкохолно. — Б.ред. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Сядам в леглото, замаяна и объркана. Разтърквам очи и изцапвам пръстите си със спирала.

Будилникът ми сочи, че е пладне.

Внезапно предната нощ нахлува в главата ми като кошмар. Кръв по белите чаршафи. Кръвта на Софи. И писъците. Ужасните писъци.

Линията бе прекъснала само след минута, но знаех, че тези звуци ще ме преследват цял живот. Няколко пъти опитах да се свържа отново, но даваше все заето. Явно бащата на Софи бе затворил и бе набрал Бърза помощ.

Седях в леглото безкрайно дълго, дъвчейки кофеинови таблетки, докато чаках Мати и Амбър да се приберат. Твърдо бях решена да не затворя очи, докато не се убедя, че сестра ми е в безопасност. Но не можеш вечно да бягаш от съня. Издебна търпеливо да смъкна гарда и ме засмука.

Сега се препъвам в завивките и тичам към стаята на сестра ми. Пак е празна. Къде ли е?

Чувам звук откъм коридора — някой повръща в тоалетната. Тичам към вратата, дърпам бравата, но е заключено. Думкам с всичка сила.

— Мати!

Звуците спират, колкото човекът отвътре да изграчи в отговор. Амбър.

— Престани да крещиш! Мати е в кухнята.

Хуквам към кухнята, а босите ми стъпала шляпат шумно по дървените стълби. Трябва да намеря Мати, да ѝ кажа, преди сама да научи.

Но когато стигам кухнята, виждам, че съм закъсняла. Мати седи на пода, облегла гръб в шкафовете. Лицето ѝ е смъртнобледо. Спиралата, стекла се по бузите ѝ, е засъхнала като японски йероглиф. Стиска телефона с побелели пръсти.

— Мати? — казвам тихо.

Не дава вид нито да е чула, нито да разбира какво става.

— Мати. — Свивам се до нея върху жълтите плочки и увивам ръце около тялото ѝ. Докосването ми сякаш я съживява и тя извързва лице към мен.

— Софи — прошепва. — Мъртва е.

Тялото ѝ се тресе в прегръдката ми.

— Самоубила се е.

Образите от предната вечер ме заливат и аз отново пропадам в кошмара. Виждам широко отворените, мъртви очи на Софи. Усещам хладното острие в дланта си.

Не се е самоубила.

Друг я беше убил.

Нали видях всичко.

* * *

Докато успея да вдигна Мати от пода и да я заведа в стаята ѝ, Амбър е изчезнала, оставяйки след себе си само локвичка повърнато в банята.

Слагам Мати да си легне и придърпвам завивките до брадичката ѝ, сякаш е дете. Та тя действително е дете, напомням си. Няма значение колко ром пие, колко къси са полите ѝ и колко често ми повтаря да си гледам работата, пак си е дете. Доказателствата са навсякъде около мен — колекцията ѝ от еднорози на полицата, кутийката за бижута с балерина върху капака, ръката, която стиска моята, докато ме моли да не я оставям. Казвам ѝ, че ще изляза само за секунда, да се обадя на татко, за да му кажа какво се е случило, но тя така трепери, че се предавам и оставам при нея.

Някъде към един часа чувам входната врата да се отваря. От долния етаж се чува нечий глас, извисил се в популярна песен. Ванеса, чистачката. Идва всяка събота да чисти с прахосмукачка, да търка пода и да бърше праха.

— Чук-чук — подвиква тя и отваря широко вратата на стаята на Мати. Облечена е в свръхтесни джинси и черна риза с дълбоко деколте, като че ли е тръгнала на танци, а не да чисти по къщите.

Очите ѝ се разширяват стреснато, когато вижда Мати в леглото с вид на смъртник. — Какво е станало?

Надигам се, така че да препреча погледа ѝ, и отговарям само с устни: „Махмурлук“. Ванеса, която е студентка, кимва съчувствено. Измъква се от стаята и затваря вратата толкова тихичко, че едва чувам изщракването на бравата.

Когато Мати най-после заспива, излизам на пръсти от стаята и набирам телефона на баща ми.

* * *

Вечерта двете с Мати сядаме на стълбите в очакване входната врата да се отвори. Баща ми бе обещал, че ще се прибере до час, но вече приближава време за вечеря. Явно нещо се е объркало с близнаците. Нещо важно, щом се бави, когато у дома е толкова напечено.

Мати обляга глава на стената. На педя над главата ѝ виси снимка в сребърна рамка — аз и тя, замръзнали във времето. Тя е на девет, аз съм на единайсет. Между нас се хили Мики Маус, но ние не успяваме да се усмихнем. Майка ни беше починала преди месец. Докато баща ми се луташе в най-мрачната част от необятната джунгла на мъката си, бе пратил двете ни в „Дисни Уърлд“ с родителите си. Защо на някого му бе хрумнало да документира онова пътуване и защо изобщо баща ми бе закачил снимката на стената, след като очевидно нещо важно липсваше, нямам представа. Може би е искал да докаже на себе си, че животът все пак продължава, дори след като съпругата му си е отишла, дори когато майката на децата му вече я няма.

Лявата ми ръка се спира нерешително над рамото на сестра ми. Искане ми се да я погала, както бе направила майката на Софи, но някак не ми идва отвътре. Нещо в жеста ще бъде фалшиво. Не мога да ѝ предложа утехата, от която има нужда. За да дадеш нещо, трябва да го имаш в себе си.

А в момента в душата ми е пусто.

С изключение на образа на мъртвото тяло на Софи. Само това виждам. Само това усещам.

Цял ден посягам към телефона и си представям как набирам полицията. Но после блокирам. Не се сещам какво да кажа. Не ми хрумва как да обясня.

Тъкмо се наканвам да ида в кухнята, да потърся нещо, което да пъхна в микровълновата, когато вратата се отваря. Баща ми застава на прага, праметнал сак върху шлифера си, с торбички под очите.

— Тате! — Мати скача и увива ръце около слабата му фигура. Той я прегръща, но в движенията му се долавя някаква скованост.

Очите му се вдигат към мен.

— Много съжалявам, момичета. В болницата изникна проблем. Мислехме, че едно от бебета има тромб. Беше на живот и смърт.

— Ще ида да видя какво има във фризера — обявявам и се изправям. Срам ме е, че се чувствам обидена, защото онези бебета са по-важни от нас, собствената му плът и кръв.

— Не, Вий. Трябва ни истинска храна. Ще приготвя нещо. — Той се отдръпва леко от Мати.

— Недей, татко. Смазан си. Ще размразя малко пица.

Той ме спира с жест, хваща Мати за ръката и я дръпва към жълтата светлина на кухнята.

— Нищо ми няма.

Тръгвам след тях, ако не за друго, то поне да съм сигурна, че баща ми няма да заспи прав. Мати се качва на едно от високите столчета зад плота, аз се настанявам на другото. Заедно гледаме как баща ни завърта копчето на фурната и започва да вади неща от хладилника: яйца, масло, патладжан.

Да гледам как готви, ме успокоява повече от всякакви думи. Прокарва нож през лилавия зеленчук с професионална прецизност, реже тънки, равни филийки. Яйцата приятно пукват, когато ги чуква едно по едно в ръба на мивката. Всяко резенче патладжан потъва в яйчената смес, после в трохите хляб и внимателно поляга в тавичката. Накрая поръсва отгоре настъргано сирене и мушва тавичката във фурната.

Макар рецептата за прочутия патладжан с пармезан на майка ми да е записана в яркооранжевата тетрадка на рафта над мивката, баща ми я е приготвял толкова пъти, че вече няма нужда да проверява.

Тетрадката, изписана с почерка на майка ми, му служи като ориентир години наред. Рецепта за всяко затруднение, за всяко

разочарование, за всяка сърдечна болка. Чрез нея установява контакт с майка ми, когато не знае как да постъпи, какво да каже.

Накрая се обръща към нас, неговите момичета, и едва тогава виждам сълзите му.

* * *

Баща ми седи начело на масата, както винаги, когато си е у дома за вечеря. Мати свежда глава, сплела пръсти пред лицето си, докато той казва молитвата. Аз си играя със салфетката.

— Благослови ни, Господи...

Забелязвам, че Мати върти златното кръстче на майка ми, онова, което е сваляла от врата си един-единствен път, когато се наложи да сменим верижката с по-дълга, понеже старата ѝ бе окъсяла. Повтаря думите само с устни, но не издава нито звук. Как е възможно да вярва в Бог, който е в състояние да отнеме майка ни, да позволи дете като Софи да бъде убито по такъв жесток начин?

— И за благата, които ни даряваш в безмерната си щедрост чрез Исус, нашия Бог, амин!

— Амин! — измърморва Мати.

Въздъхвам шумно.

— Така. — Баща ми се изкашля леко и посяга към купата със зелен фасул. — Говорих с родителите на Софи. Смятат, че погребението ще е във вторник. — Той прокарва ръка през гъстата си черна коса, както прави, когато е напрегнат.

Протяга купата към Мати, която не понечва да я поеме. Пресягам се през масата, хващам я и прехвърлям няколко лъжици в чинията си, макар да нямам никакъв апетит.

— Зайо? Добре ли си?

Мати се е втренчила в нищото.

— Мати? — Гласът на баща ми прозвучава строго. Ако не го познавах толкова добре, бих решила, че е ядосан, а не притеснен до обезумяване. С думи общува далеч по-трудно, отколкото с кулинарните си творения.

Мати поклаща леко глава и очите ѝ се спират първо върху мен, после върху баща ми.

— Май не съм гладна. Ще ида да си полегна малко, нали може?

Баща ми кимва, Мати бутна стола си и тихичко излиза от трапезарията.

Той премества поглед върху мен. Старая се косата ми да пада върху цицината на челото, да не би да я види. Изобщо не ми се обяснява. Изобщо не ми се говори.

След известно време казва:

— Вий, трябва да хапнеш нещо. Станала си кожа и кости.

А не сме ли всички кожа и кости? Нима не сме само това? Та нали лично се уверих. Ужасяващата сцена от предната нощ продължава да се върти безспир в главата ми. Насилвам се да набода няколко шушулки и да ги натикам в устата си, макар никак да не ми се яде.

— Е, а ти как си? Тази седмица имала ли си инциденти? Нали си пиеш хапчетата?

Измънквам нещо уклончиво. Действително пия хапчета, но не провигил. Кофеинът е единственото, на което мога да разчитам в момента — да ме държи будна, да ме пази, за да не се плъзна обратно в света на кошмарите. Гълтам хапчетата едно след друго, откакто заварих Мати на пода в кухнята.

— Добре съм — казвам и с мъка преглъщам нова хапка зелен фасул. — Само дето се тревожа за Мати.

Той мълчи известно време. Очите му са сведени към чинията, после се плъзват към чашата с вода. Навсякъде, но не и към лицето ми.

— Нали не мислиш, че би опитала нещо... — Не успява да довърши изречението, но знам, че се тревожи да не би Мати да повтори стореното от Софи — тоест, онова, което всички си мислят, че е сторила Софи.

Аз също се тревожа. Мати далеч не е толкова корава, колкото опитва да се покаже. Плака, когато хамстерът на класа умря — и то в осми клас. Кой знае как ще приеме смъртта на най-добрата си приятелка. В момента е в шок, но какво ще се случи, когато отmine първият ужас?

Поклащам глава. Не смятам, че би направила точно това.

Погледът на баща ми се спира върху стола на Мати.

— Ще говоря с болницата да ми дадат няколко дни почивка. Но Вий, ако ме извикат по спешност, ще трябва да ме заместиш тук и да

помогнеш на сестра си.

Откъсвам очи от чинията си и го поглеждам. Този път истински. Копнея да му разкажа какво видях снощи, че Софи всъщност не се е самоубила, както смятат всички. Искам да го дръпна в кухнята, да тикна телефона в ръцете му и да го накарам да се обади в полицията.

Но после какво?

Вече съм опитвала този вариант. И знам какво ще се случи.

Никой няма да ми повярва. Ще ме накарат пак да тръгна на психиатър. Ще ме натъпчат с нови лекарства, от онези, които те превръщат в робот, от които сякаш си мъртва.

Не. Ще трябва сама да измисля как да действам.

— Може ли да се качвам горе?

Той се взира в лицето ми, после кимва.

— Разбира се, миличка.

За секунда зървам бащата, когото познавах по-рано — онзи, който убиваше паяците, проверяваше за чудовища под леглото ми и лекуваше всичко само с парче лепенка и целувка. Прилича на някогашния ми баща. Вдигам чинията си, тръгвам към кухнята и се напъвам да се сетя кога за последен път е изглеждал така. Ако трябва да посоча точна дата, бих казала, че беше в деня, преди да опитам да му обясня какво се случва, когато припадам.

Денят, в който не ми повярва.

СЕДМА ГЛАВА

Флуоресцентната лампа в банята осветява сцената на престъплението ми. Плъзвам огледалната вратичка, пъхам пръсти зад почти пълното шишенце провигил и измъквам друго, малко пластмасово шише. Баща ми крие амбиена^[1] чак в дъното на шкафчето, за онези случаи, в които мислите му са изпълнени със загинали бебета и не може да спи. Така де, разбирам го. Ако между смъртта и нечия шестдневна рожба стоя само аз, със сигурност щях да се страхувам.

Изсипвам две от малките бели хапченца в шепата си, красиви малки спасители, и ги мушвам в джоба си, после пълня картонена чашка с вода и тръгвам към стаята на сестра ми.

От Мати се виждат само лакираните в цикламено нокти на краката. Останалата част е буца в леглото, планина от завивки.

— Мати?

Явно е будна, защото одеялото мърда.

— Ммммф? — чува се приглушен звук изпод завивките.

— Донесох ти нещо.

Мати избутва завивките и вторачва в мен празен поглед. Никога не съм я виждала такава. Откакто я познавам, винаги е гледала да е сресана, обувките и чантичката ѝ да са в тон. А сега косата ѝ пада на сплъстени кичури. Още не е измила засъхналата спирала от бузите си.

Сядам на леглото до нея и протягам длан с хапчетата. Тя ги взима, без да каже и дума, слага ги в устата си и ги преглъща с водата, която ѝ подавам. Продължава да ме гледа с мъртви очи.

— В понеделник няма да дойде на училище. — Този факт сякаш току-що ѝ е хрумнал.

— Не.

— Трябва да си представим проектите по испански.

Лицето ѝ се сгърчва и сълзите рукват. Тялото ѝ се накланя към мен и тя зарива лице във вдлъбнатината между главата и рамото ми.

Тениската ми подгизва. Галя я по гърба и се чувствам неловко. Няма какво да кажа, но се надявам, че присъствието ми ще свърши работа.

Минават минути, може би дори час.

Най-накрая тя проговаря.

— Аз съм виновна.

— Не. Не си. — Няма как да ѝ обясня откъде съм толкова сигурна, но не мога да я оставя да се измъчва от чувство за вина, което не тя трябва да изпитва. Каквито и глупости да е правила, за това няма вина. Случилото се е далеч по-голямо и от двете ни.

— Направихме нещо — прошепва тя, толкова тихо, че едва я чувам.

— Какво? — Привеждам се към нея.

— С Амбър. Направихме нещо супер гадно.

Сещам се за думите на майката на Софи, как един истински приятел никога не би направил такова нещо.

— Какво е станало, Мати? — питам тихичко.

Мати преглъща поредното хлипане.

— Миналата година двете с Амбър останахме да спим у Софи. Правихме си мелби и се замеряхме с храна. Бяхме се разлигавили. Амбър изсипа шоколадов сироп върху косата на Софи.

— И? — насърчавам я. Дотук не звучи особено ужасно.

— И докато Софи се къпеше, Амбър се промъкна в банята и я снима с телефона. Аз настоявах да изтрие снимката. И мислех, че я е изтрила. Поне до снощи. На Амбър ѝ хрумна как да си отмъстим на Софи, задето тръгна със Скоч. И аз... се съгласих.

В стомаха ми се надига топка ужас. Не искам да я слушам, но трябва да чуя и останалото. Трябва да разбере истината.

— Какво сте направили?

Мати замълчава за миг.

— Амбър изпрати снимката на всички от футболния отбор.

Скривам лице в шепа. Значи, това са гледали Скоч и приятелчето му на пейките — снимка на голото тяло на Софи. Едва ли е възможно да причиниш по-отвратително нещо на момиче, което мрази тялото си.

— Опитах се да я спря. Наистина опитах. Но нали я знаеш Амбър.

О, Софи. Бедната Софи!

Ето какво е крояла Амбър в съблекалните, за да постави Софи на мястото ѝ. Сега вече сцената в спалнята на Софи — хлипането, отчаяните опити на майка ѝ да я успокои — най-после придобива смисъл, от който ме заболява сърцето. Но въпреки всичко, знам, че Софи не се е самоубила. Някой друг го бе сторил.

— Мислиш ли... Мислиш ли, че заради това... — гласът на Мати пресеква.

Придърпвам я към себе си.

— Това няма нищо общо със смъртта ѝ.

— Но — възразява Мати, макар гласчето ѝ да е призрачно тихо. — Чух, че е оставила бележка. Написала е: „Не заслужавам подобно нещо“. Какво друго може да е имала предвид?

Спомням си бележката. Защо наистина убиецът бе решил да остави такава бележка? За да придаде правдоподобност на сценария със самоубийството? Какво го е накарало да избере точно тези думи?

— Не знам — казвам, мъчейки се да измисля някакво приемливо обяснение, което да няма нищо общо с психопат, убил най-добрата ѝ приятелка. — Може би е говорела за живота си като цяло.

Иска ми се да можех да ѝ обясня, че смъртта на Софи не е последица от глупавата им шега. Но щеше да се наложи да ѝ обясня откъде зная, а дори в това състояние едва ли щеше да ми повярва.

Мати се отпуска обратно на възглавницата и дръпва розовата кувертюра върху главата си. Светлината от уличната лампа се прокрадва между летвите на венецианските щори. Ставам и ги затварям. На път към вратата, погледът ми попада на малката нощна лампа с форма на овца, която има от малка. Щраквам я и оставям вратата отворена.

* * *

Прокарвам четири таблетки кофеин с глътка безалкохолно, макар ръцете ми да треперят и пред очите ми да играят тъмни петна. Само така ще остана будна, ще избегна уязвимостта, която придружава сънливостта.

Учебникът по психология стои отворен на леглото ми, но не успявам да се съсредоточа върху различните теории за мотивацията.

Изцъкленият поглед на Софи продължава да ме преследва. На всеки няколко минути наново преживявам ужаса от предната вечер.

Ужасът да стана свидетел на смъртта на Софи Джейкъбс.

Отвън нещо изпуква и кръвта ми се смразява. Дали не е убиецът? Дали е наясно, че съм станала свидетел на грозното му деяние, и идва да се отърве от мен? Смъквам се от леглото и се промъквам до прозореца. Налага се да впрегна цялата си смелост, за да надникна към задния двор. Няма нищо, освен обичайните сенки, които потръпват в нощта.

Най-после издишвам, спускам щорите и се връщам в леглото.

Почуквам по учебника с флумастера, с който подчертавам важните части, и осъзнавам, че трябва да предприема нещо. След като няма как да кажа на полицията какво съм видяла, ще трябва сама да разбере кой е убил Софи Джейкъбс — и защо. Напрягам мозъка си, напъвам се да се сетя за трилърите, които дават по телевизията.

Как постъпва героят от филмите?

Като че ли винаги тръгва от списък на основните заподозрени. Грабвам тетрадката си и обръщам нова страница. Сигурна съм, че ако запиша мислите си, ще се почувствам по-полезна. Сега. Откъде да започна?

Ами, на първо място Амбър. Уж една от най-добрите приятелки на Софи, но през последните два-три дни показва, че не притежава никакви приятелски чувства. А и колко странно, че така бе хукнала от къщата ни днес след обяд, без да каже и дума. Записвам името ѝ. Почти съм сигурна, че е завиждала на Софи — ако не заради близостта със сестра ми, тогава заради вниманието на Скоч — едно от най-харесваните момчета в училище.

Аха, Скоч. Записвам името му и го подчертавам два пъти. Несполучил изнасилвач и завършен задник. Но пък какъв мотив би имал да убие Софи?

Елементите на загадката напълно се объркват в главата ми и сякаш ми се надсмиват. Едни с нащърбени ръбове, други с гладки. Уж би трябвало да паснат един в друг, но ми липсва нещо — най-важното парченце.

Припомням си предната нощ, как се бях надвесила над телескопа и гледах през лещата към свършените звезди в ясното нощно небе. И как нещо ме бе проболо в бедрото, нещо остро в джоба ми.

Страницата от календара, която стисках, когато се плъзнах в убиеца.

По дяволите.

Убиецът е идвал до нашата къща същия ден.

Убиецът. Момент. Та това късче хартия бе най-важната ми следа към убиеца на Софи. Трябваше да го намеря.

Хвърлям тетрадката и скачам на пода, тършувам като обезумяла. Но до телескопа няма нищо. Може пък да съм я ритнала под леглото в бъркотията. Опирам буза в килима и надниквам отдолу. Няма нищо. Дори прах. Ванеса е толкова педантична, че най-редовно мести леглата и чисти отдолу.

Ванеса!

Дали не беше хвърлила листчето, мислейки, че е боклук?

Надниквам в кошчето в стаята ми. Нищичко, освен найлоновия плик, който Ванеса е сложила за боклуците.

Хуквам надолу по стълбите. Понякога Ванеса изсипва малките кошчета в голямата кофа в кухнята. Стискам палци, отварям шкафа под мивката и накланям кофата, за да надникна вътре. Една-единствена обелка от банан. Тъкмо решавам да изляза на двора и да прегледам кофата за рециклиране, когато надушвам пушек.

О, не. Моля те, не.

Но още щом прекрачвам прага, надеждите ми да открия убиеца с помощта на листчето угасват. Баща ми стои самичък пред бушуващите пламъци в ямата за горене на боклука. Когато обезсърчена заставам до него, той се извъръща да ме погледне.

— Стори ми се, че нощта е подходяща за огън — отбелязва. Отражението на пламъците играе върху лицето му и хвърля сянка върху онази половина, която е извърната към мен.

[1] „Амбиен“ е лекарство, предписвано при безсъние. — Б.ред. ↑

ОСМА ГЛАВА

В часа по биология в понеделник очите ми се затварят, докато тече филмчето за сърдечносъдовата система. Минали са часове от последното хапче кофеин. На екрана кръвните клетки с широко отворени очи и ухилени миниатюрни личица танцуват и обясняват как си вършат работата. Сърцето се издува, изпълва се с рубиненочервена кръв, после се свива и изтласква кръвта в артериите.

Затварям очи и си спомням всичко.

Устните ѝ са полуотворени, сякаш иска да каже нещо, но никога повече няма да продума. Черни коси, разпилени по бялата кожа. Кръвта се просмуква в покривката на леглото и очертава силуета ѝ в алено.

Каква ли е била последната ѝ мисъл? Чие лице е видяла за последно? Лицето, зад което се криех самата аз. Не успявам да си поема въздух. Преглъщам ли преглъщам, дълбоки, прогарящи глътки въздух, но пак не ми стига.

— Силвия! — Гласът на госпожа Уилямс идва някъде отдалече. Усещам как ръцете ѝ ме стисват като менгеме, как ме разтърсва. Отнякъде се появява хартиен плик и аз го притискам към устата си и започвам да дишам дълбоко, за да овладея паниката.

Скоро огънят в гърдите ми утихва и пускам плика. Оглеждам се и виждам милион очи и зяпнали уста.

— Добре ли си? — пита госпожа Уилямс, приведена над мен.

— Аха, просто... снощи не спях много добре.

От другия край на стаята Ролинс улавя погледа ми, после извърща очи. Не сме разговаряли от петък вечерта, когато имах идеалната възможност да споделя какво става, но вместо това го отблъснах. През целия уикенд си мислех, че ще ми се обади, особено след като чуе за Софи. Но той така и не звънна. Ето затова не бива да се доверяваш на никого. Ще те изостави точно когато имаш най-голяма нужда. Като майка ми. И като баща ми.

Внезапно ми се приисква да се измъкна оттук, да остана сама.

— Искаш ли да идеш да пийнеш вода? — Госпожа Уилямс ми предлага възможност да се стегна, да не изглеждам чак толкова луда в очите на другите. Решавам да се възползвам.

— Ъм, май да.

Надигам се от чина, за да избягам от втренчените погледи, и тя слага ръка на рамото ми.

— Всички сме разстроени — казва тихо.

Кимвам и се дръпвам. Усещам погледите, докато се измъквам бързешком от стаята. Сега вече съм не само Смахнатата Нарколептичка, но и Момичето-което-получи-пристъп-на-паника-в-час-по-биология. Но съм сигурна, че няма да ме обсъждат през обедната почивка. Нали ще говорят за самоубийството.

В коридора се оглеждам и в двете посоки. Няма никого. Тоалетната е точно отсреща, но тези няколко крачки ми се струват безкрайни. Проверявам дали е празна и се заключвам в кабинката в дъното. Същата, в която заварих Софи в петък сутринта.

Главата ми пулсира. Разтърквам слепоочията си с пръсти и се втренчвам в надписа на вратата. „Почивай в мир, Софи.“ Протягам ръка и докосвам думите, студения метал. В петък Софи беше тук от плът и кръв, а сега от нея са останали само думи, издълбани в червената боя.

„Почивай в мир.“ В надписа се долавя нечия тъга, но изписан по този начин — „в мир“ — ми напомня за лудостта за кожата на Софи с цвят на слонова кост, разкъсана като хартия. Извързвам се и повръщам в тоалетната.

Няколко минути по-късно, докато плискам лицето си на мивката, звуковата уредба изпуква. Госпожица Ламб, секретарката, обявява със съзлив глас колко много ще ни липсва Софи Джейкъбс. И че утре часовете ще свършат по-рано заради погребението. И че ако някой има нужда да поговори с някого, да знаем, че училищната психоложка си е освободила графика, за да ни поеме. Разсмивам се на глас горчиво. Ако тръгна да обяснявам на психоложката какво ме тревожи, щеше да се наложи да си разчисти графика за цяла година.

* * *

В обедната почивка избягвам пейките на игрището. Не искам да говоря с Ролинс, а от спомена за Скоч и приятелчето му, надвесени над снимката на Софи, ми се повръща. Вместо това се шляя безцелно из коридорите.

Минавам покрай кабинета на господин Голдън и го виждам да яде парче пица на бюрото си. Кабинетът му изглежда топъл и уютен. Усецам, че забавям крачка на прага, иска ми се да се свия на един от диваните и да заспя.

— Силвия? Добре ли си?

Подскачам при звука на гласа му. Държи парчето пица на сантиметри от устата си, явно се е канел да си отхапе, когато ме е зърнал в коридора.

— О, съжалявам. Аз просто... — Посочвам нещо надолу по коридора и се наканвам да си вървя.

— Не, почакай! — Той оставя пицата, изправя се и прави няколко крачки към мен. — Влез. Моля те.

Едва се сдържам да не въздъхна от облекчение и потъвам в уюта на стаята, отпускам се на един от диваните. Не бях осъзнала колко съм уморена. Направо смазана. Пръстите ми шават из джоба, стисват шишенцето провигил, пълно с безценния кофеин, но после се сещам, че господин Голдън може да докладва, ако ме види да дъвча шепа хапчета. Решавам да изчакам още съвсем мъничко.

Господин Голдън затваря вратата и потъва в един фотьойл. Няколко минути седим в мълчание. Точно от това имам нужда. От време да помисля. От пространство да съществувам. Напрежението бавно напуска раменете ми и аз се сливам с миризливия стар диван, превръщам се в част от чудатите реликви в колекцията на Голдън.

— Случвало ли ви се е понякога да имате чувството, че животът е твърде объркан, за да го изразиш с думи? — питам го накрая. Събитията от последните няколко дни са толкова непонятни, че са направо нереални, сякаш гледам филм. От който не мога да избягам.

— Непрекъснато — отвърща той и кимва.

Втрещвам се в олющения черен лак на ноктите си.

— Просто не мога да схвана как един човек е в състояние напълно да унищожи друг.

Мисля за извивката на ножа в ръцете на убиеца, оцапан с кръвта на Софи, и как Софи дори вече не изглеждаше като човек — беше

поредният неодушевен предмет в стаята, лишена от всичко човешко.

— За Софи ли говориш? — Въпросът на господин Голдън е тих и предпазлив. Тонът му е съвсем противоположният на този, с който би го задала училищната психоложка. Съвсем не е клиничен. Липсват скритите мотиви. Просто е любопитен.

— Аха — въздъхвам дълбоко. Усецам как напрежението нараства в мен като язовир, чиято стена всеки момент ще се скъса. Може би има начин да поговоря за случилото се, поне отчасти. Без да навлизам в подробности, просто да освободя малко напрежение. — Беше приятелка на сестра ми.

Той се накланя към мен.

— Сигурно не е лесно. Как се справя Мати?

Чопля ноктите си.

— Не особено добре. Има чувството... че донякъде е виновна за смъртта ѝ. Направила е нещо доста неприятно за Софи в деня на смъртта ѝ.

— Лошо. — Господин Голдън потърква замислено брадата си. — Но никой не е карал Софи да се самоубие. Важно е да е наясно с това. Решението е било нейно. Случилото се е ужасно, но никой не е тикнал ножа в ръката ѝ.

Ръцете ми рязко падат в скута.

Откъде знае за ножа? Нима са им разказали всички гадни подробности на събрание на учителите?

Той трепва леко и се дръпва назад.

— Осъзнавам, че вероятно ти звучи жестоко, Вий. Но самоубийството по същество е проява на егоизъм. Помисли си за родителите ѝ. За приятелите ѝ, които се чудят дали не са могли някак да го предотвратят. Каквото и да е сторила сестра ти, не е било достатъчно да накара Софи да посегне на живота си.

— Но Софи не е... — Някак успявам да спра, преди да заявя, че Софи не се е самоубила. Как бих могла да обясня, без да разкрия тайната си?

— Какво не е? — Господин Голдън се напруга, пръстите на ръцете му се свиват върху спортните панталони.

Моите пръсти започват да барабанят по крака ми от безсилие. Как да го накарам да разбере?

— Просто си мисля, че Софи никога не би направила нещо такова. — Сещам се за думите на майка ѝ. — Беше силен човек, много по-силна, отколкото сама осъзнаваше.

Чертите на господин Голдън омекват.

— Много мило, че казваш такова нещо, Вий. Но няма как да знаеш как се е чувствала всъщност. Депресията е коварно чудовище. Разяжда те отвътре. Смятам, че Софи страдаше дълбоко.

Забивам пръсти в слепоочията си и започвам да ги разтърквам с кръгообразни движения. Каквото и да кажа, няма да промени мнението на господин Голдън, освен ако не призная, че съм станала свидетел на убийството. Само за секунди е заел позицията на авторитетна фигура и декламира пълни глупости за неща, които няма как да знае. А аз си мислех, че е различен.

Изправям се възмутена.

— Има нещо гнило около смъртта на Софи. И възнамерявам да разбера какво.

Тръгвам към вратата, преди да успее да отговори, но изражението му ми е достатъчно — вдигнати вежди и увиснала челюст. Надявам се някой ден истината да излезе на бял свят и да се сети с какви глупости се беше опитал да ме забаламоса.

Когато отварям вратата, се озовавам лице в лице със Саманта Филипс, която се е вторачила в огледалцето на гърба на шкафчето си и нанася пудра върху предвзетото си носле. Поглежда първо мен, после бледо осветения кабинет, от който излизам. Очите ѝ блясват доволно, вероятно при мисълта за слухове, които ще може да разпространи. Още преди да свършат часовете, всички ще шушукат за скандалната ми връзка с господин Голдън.

— Трупащ допълнителни кредити, а? — пита тя и се усмихва гадничко.

Смръцвам ѝ се и се отдалечавам. Гласът ѝ ми напомня за съблекални, лилави рокли и ръце, които пипат не където трябва.

— По-добре внимавай — подвиква тя след мен. — И Софи Джейкъбс си гукаше с господин Г. и виж докъде я докара.

Спирам рязко и се извързвам към нея.

— Какви ги дрънкаш?

Саманта затваря вратата на шкафчето си.

— Виждала съм я с него. В колата му. Казвам само да внимаваш. Подбира си ги младички. — Тя се врътва на токче и тръгва в обратната посока, без да спира да се подсмива.

И тогава изведнъж се сещам. Та нали и аз съм ги виждала заедно. Именно Софи трепереше и плачеше на дивана в кабинета на господин Голдън. Едва часове преди да я убият.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Влизам със закъснение в часа по психология, но господин Голдън не ми прави забележка. Всъщност не ми казва абсолютно нищо, дори не ме поглежда, а продължава да говори за вътрешната и външната мотивация.

Оглеждам стаята и осъзнавам, че има само две свободни места — до Ролинс и до Зейн. И точно както в часа по биология, Ролинс ме поглежда, а после извързва очи.

Свеждам поглед, отпускам се на празното място до Зейн и вадя тетрадката. Господин Голдън обикаля, докато говори, и ту мушка въздуха с пръст, ту подръпва брадата си. Гласът му е някак изтънял и имам чувството, че е изгълтал двайсетина чаши кафе — изреченията му са съвсем несвързани. Хаотична поредица от думи.

Какво точно се бе случило тук в петък?

Защо Софи плачеше пред господин Голдън?

Той е добър учител и май разбирам защо човек би решил да му се довери. Може би Софи бе дошла за съвет, след като беше разбрала за Амбър и голата снимка. Може пък да е имала проблеми със Скоч и да е решила да се посъветва с Голдън.

А може би Саманта е права за първи път в живота си.

Или може би Софи и господин Голдън наистина са имали връзка.

Той е привлекателен по един зрял начин, напомня на Джони Деп. Не е изключено някое девойче да хлътне по него. А кой мъж не би искал да е със Софи? Та тя беше зашеметяваща.

Но беше дете.

Стомахът ми се обръща, като си ги представям двамата заедно.

— Добре ли си? — Нечия ръка подръпва ръкава ми и ме изтръгва от извратените мисли. Зейн се е привел към мен, така че усещам одеколона му, леко пикантен аромат.

Разпънал е тетрадката в скута си, уж си води бележки, но всъщност чете книга. Протягам врат, за да видя заглавието — „Нежна е

нощта“^[1]. Зейн ме хваща да надничам и се усмихва с леко смутена, крива усмивка.

Усмихвам му се в отговор и в лицето ми нахлува топлина. Приятно е да чувстваш нещо различно от страх. Приятно е да си мисля колко е готин Зейн с тази гъста руса коса, която пада в очите му, вместо да се чудя кой е убил Софи. Зейн се зачита наново, а аз се опитвам да се съсредоточа в думите на Голдън. Усещам нечий втренчен поглед от другия край на стаята. Ролинс май никак не е доволен.

След часа Ролинс се измъква, без да пророни и дума, но Зейн изчаква да напъхам тетрадката си в раницата.

— Добре ли изкара уикенда?

— Ъм. Не съвсем.

Той ми хвърля кос поглед.

— Наред ли е всичко?

— Ами, като изключим, че най-добрата приятелка на сестра ми умря, всичко е страхотно — отвърщам и едва тогава осъзнавам колко горчиво звучат думите ми. — Извинявай. Гадна седмица.

Той посяга към мен, сякаш да хване ръката ми, но после се отдръпва, несигурен дали е редно да ме докосва.

— Съжалявам.

Твърдо решена да не съм чак такава песимистка, опитвам да продължа разговора.

— А твоят уикенд как беше?

Зейн свива рамене.

— Ходих на концерт.

— Охо, така ли? Кой свири?

— Belly-Button Lint.

— Не съм ги чувала.

— Значи си късметлийка. — Той прави физиономия и пъха книгата под мишница.

— Готина ли е книгата? — питам.

Зейн се ухилва.

— Луд съм по Фицджералд.

— Така ли? Миналата година прочетох „Великият Гетсби“. Не ми хареса особено.

Останали сме последни в стаята. Господин Голдън реди листове върху бюрото си и се стареа да даде вид, че не ни слуша.

— Нека позная. Чела си я в час по английски. Наложило се е да решаваш тест. А накрая е трябвало да напишеш есе от пет страници, в което да анализираш героите, символите, основната тема. — Той поклаща глава отвратно.

— Нещо такова — казвам и кимвам. Вярно, есето беше само три страници, но все пак...

— Уф, полудявам, когато учителите разпънат на кръст хубавата книга. Направи ми услуга. Прочети „Гетсби“ отново, но някъде навън, под някое дърво, по здрач. Ще видиш, че преживяването ще е напълно различно. Прочети само една глава, ако не ти допадне, но поне пробвай. Ще го направиш ли заради мен?

Изражението му е толкова сериозно. Никога не съм срещала човек, който така страстно да обича думите. Е, и Ролинс обича да пише, но го прави от потребност да изтъкне лицемерието, което ни заобикаля, а не от любов към езика. А Зейн така говори за Фицджералд, че ми напомня за собствените ми чувства към звездите. Как са по-големи от мен самата, от всички нас, и това ги прави прекрасни.

— Обещавам — казвам и направо изтръпвам, като виждам лицето му.

* * *

След часовете неколцина хлапета се мотаят из паркинга, убиват време преди тренировката по футбол или репетицията на театралния кръжок, или каквото там им предстои. Група момчета се е разположила в каросерията на един пикап и спорят чий ред е да купи бира следващия уикенд. Две второкурснички са седнали една до друга, всяка е взела по една слушалка и главите им се клатят в ритъм, който не мога да чуя.

Подминавам дървото, под което Софи обичаше да паркира малкия си „Крайслер Неон“. Така живо си представям усмивката ѝ, трапчинките ѝ. Широко отворените ѝ очи. Тъмните резки върху всяка китка. Бялото листче, което ми се надсмива с фалшивите последни думи на Софи. Налага се да спра. Пускам раницата на земята и се

облягам на дървото, притиснала длани върху клепачите си, за да накарам спомена да се махне.

Когато свалям ръце, виждам, че момичета са спрели да се поклащат. Гледат ме предпазливо и пазят дистанция, вероятно за да не ги заразя с лудостта си. Изправям се и се опитвам да си придам нормален вид, поне доколкото е възможно нарколептичка с яркорозова коса да изглежда нормално.

Отнякъде се стрелва нечия ръка и ме сграбчва.

— Аааааа!

Ролинс изниква иззад дървото с виснала от устата цигара. Коженото му яке е разкопчано и отдолу се показва тениска на Decemberties^[2].

— Хей, спокойно, аз съм.

Едва си поемам въздух и му хвърлям гневен поглед. Как е възможно цял уикенд да ме игнорира, особено предвид смъртта на Софи, а после да очаква да се държа, сякаш нищо не се е случило?

— Какво дебнеш иззад дърветата? — тросвам се. — Да не си решил да ми докараш инфаркт?

Двете момичета продължават да ме зяпат и Ролинс прави няколко крачки към тях, протегнал ръце със сгърчени като нокти пръсти.

— Буу!

Двечките се извърщат нервно.

После се обръща към мен с извинително изражение.

— Извинявай. Не исках да те плаша. Гадняра каза, че ще ми тръсне цял месец наказания, ако пак ме хване да пуша, така че всъщност се криех.

Не отговарям, понеже очаквам, че ще се извини, задето така внезапно си бе тръгнал в петък, или поне ще каже нещо за смъртта на Софи. Но вместо това, той се вторачва в обувките си и пъха ръце дълбоко в джобовете си.

— Какво ти стана по биология? Канех се да те питам следващия час, но май беше заета — казва той, като просъсква последната дума.

Ако не го чувствах толкова чужд напоследък, може би щях да му кажа истината — как не мога да се отърся от усещането, че светът е с няколко тона по-мрачен, откакто Софи загина. И че ме е страх от собствената ми сянка. Но ако действително искаше да знае, щеше да ми се обади. Можеше да ме придружи след пристъпа в часа по

биология. Или да изчака пред кабинета по психология, вместо да се дразни, че говоря с някого, който поне се интересува как се чувствам.

Лъжата, която не бе точно лъжа, но в никакъв случай не бе истина, излиза съвсем лесно от устата ми — същата, която използвах и пред госпожа Уилямс.

— Нищо ми няма. Напоследък не мога да спя. Насъбра ми се повечко стрес, нали разбираш.

Той присвива очи насреща ми и усещам как погледът му пробива смелата маска, която съм надянала.

— Ясно. А Мати как е?

— Ти как би се чувствал, ако най-добрият ти приятел умре? — Поглеждам го подразнено, досущ като госпожа Уингър, та да се усети колко е тъп въпросът му.

Той издържа на погледа ми.

— Предполагам, отвратително.

— Именно. Чувства се отвратително.

Стоим и се гледаме. Лицето му е безизразно.

— Защо не ми се обади? — питам накрая. — Няма начин да не си разбрал какво се е случило.

Свежда поглед. Виждам, че съм го сварила неподготвен. Очевидно е, че все повече се отдалечаваме, но не е очаквал да кажа нещо гласно. Всъщност напълно го разбирам. Обикновено бягам от конфронтациите.

— Не знам — отвръща и пристъпва на място. — Имах работа вкъщи. Пък и като си искала да поговорим, можеше да ми се обадиш.

Вдига очи към мен и този път аз извърщам поглед. Вярно е. Можех да му се обадя. Но не го направих. Да можех да протегна ръка, да го помоля за помощ, да му обясня какво се случва. Но всеки път виждам лицето на баща ми — изражението му, когато му разказах за плъзването, паниката в очите, твърдата убеденост, че съм полудяла.

Не бих могла да го преживея отново.

След дълго мълчание Ролинс вдига раницата ми от земята и ми я подава.

— Тежка е.

— Аха — измърморвам и я мятам през рамо. — Много е тежка.

Приисква ми се да каже нещо друго, нещо небрежно и забавно, така че всичко да си дойде на място. Но той мълчи и стърчи

неподвижно. Така копнея за някогашната топлина помежду ни, но нещо се е случило и колкото и да искам, не мога да го поправя.

[1] Роман от американския писател Скот Фицджералд. — Б.ред. ↑

[2] Американска рок банда. — Б.ред. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Листата шумолят под краката ми, докато крача към къщи. Някои са упорити, вкопчили са се в клоните, но вятърът успява да обрули и тях. Един жълт лист се върти и танцува към земята точно пред мен.

Странно, колко красива може да бъде смъртта.

Веднага ми става гузно, че ми минава такава мисъл. Софи не изглеждаше красива. Изглеждаше изтощена и съкрушена, сякаш животът я бе надвил. Опитвам се да мисля за нещо друго, но тя отказва да напусне съзнанието ми, дебне ме. Някъде, в същия този момент, убиецът ѝ продължава да си живее, убеден (или убедена), че му се е разминало.

Придърпвам якето си по-плътно, но вятърът прониква през тънкия плат. Дълги сенки плъзват от дърветата и пощенските кутии. Върху една обрасла с бурени морава лежи килнат настрани велосипед с три гуми. Толкова е стар и ръждясал, че хлапето, дете го е карало, вероятно е на път да завърши колежа.

Почти съм стигнала къщата — масленожълта, във викториански стил, със зелени щори. Баща ми плаща на едно съседско момче да събира листата и да ги трупа в тлъсти найлонови чували до бордюра. Личи си, че отдавна не е идвало — листата са покрили моравата, така че сухата трева дори не се вижда.

Отвън къщата ни изглежда съвсем обикновена. Ако минеш оттам, ще решиш, че вътре живее симпатично, стандартно семейство — с майка, любящ баща и две приятни, самоуверени девойки. И през ум няма да ти мине, че майката отдавна я няма, че бащата живее в непроницаема черупка, а едно от момичета е в състояние да се промъкне в съзнанието ти и да види всичко, което криеш от другите.

Внезапно ме обзема чувството, че някой ме наблюдава. Извърщам се рязко, но зад мен няма никого. Все същият сънен квартал, който познавам открай време. Пуста улица. Хората се гушат по къщите си, гледат телевизия, ровят се в интернет или приготвят

вечеря. Но усещането не ме изоставя. Потръпвам, загръщам се поплътно в дрехата си и изкатервам стълбите на верандата.

* * *

Баща ми си е в кабинета, приведен над лаптопа. В ушите му са втъкнати бели слушалки, но някоя и друга нота успява да се измъкне. Моцарт. Баща ми е пълна противоположност на майка ми, поне откъм външен вид. Нейната коса бе дълга и руса, неговата е тъмна и къдрава. Тя бе приятно закръглена, с пълни бузи. Той е сух, чак изпит. Обикновено е гладко избръснат, но днес брадата му е набола.

Пръстите му летят по клавиатурата, пъргави, припрени. Трака известно време, после спира и отпива от чашата с ледена вода, после подхваща наново.

— Хей, татко?

Но той е напълно потънал в своя свят, не спира да пише. Дръпвам едната слушалка от ухото му и подвиквам по-високо:

— Татко!

През лицето му минава сянка на раздразнение, но мигом се стопява. Знам, че не обича да го безпокоят, когато работи на компютъра, което на практика означава всяка секунда, в която не е в болницата или пък в кухнята, наведен над поредния шедьовър.

Баща ми е модератор на един онлайн форум за хора, загубили любим човек в битката с рака. Има известна ирония във факта, че прекарва всичкото си свободно време да помага на непознати, докато двете с Мати се крием самотни в стаите си.

— Здравсти, татко. Къде е Мати?

— В стаята си, спи. Ще можеш ли да идеш с нея на погребението утре?

Премествам раницата си от едната ръка в другата. Внезапно непоносимо ми натежава.

— Ти няма ли да ходиш?

Той се размърдва неловко.

— Направих киш за семейството й. Занесох им го, докато беше на училище. Утре трябва да работя.

Стомахът ме заболява. Нямам никакво желание да видя лицето на Софи отново, но все някой трябва да иде с Мати. Някой трябва да се прояви като възрастен.

— Значи, ще ида. Уморена съм. Ще полегна за малко. Ще се видим на вечеря.

Изражението му се разведрява.

— Ще готвя задушено.

От мисълта за голямо парче месо ми става муи верде^[1] — както би казала сенъора Гомез, — но се опитвам да съм любезна.

— Супер.

Влизам в хола и пускам раницата на пода. Взимам сватбената снимка на родителите ми от полицата над камината. Баща ми изглежда силен, щастлив, а майка ми направо свети. Взряна в снимката, се отпускам на дивана. Ако майка ми беше жива, щеше да знае какво да направи. Щеше да иде на погребението на Софи, да държи Мати за ръка и да направи всичко, което се очаква от една майка.

Явно ужасно ми се е спяло, защото се унасям, притиснала снимката до гърдите си.

* * *

Тичам през горичката зад къщата ни, а клоните дращят лицето и голите ми ръце. Тя е някъде тук. Не съм сигурна кого точно търся, но ми се струва толкова важно да я открия, че вените ми горят.

Трябва да я спася.

Нещо ми нашепва да тичам към потока. Виждам го отпред, водата блести на петна, където слънцето пробива клоните, за да я погали.

Когато приближавам, зървам нещо във водата, между падналите клони и камъчетата. Тук е плитко, вижда се нечия пола в червено и златисто. Цветовете изглеждат неестествено на фона на зеленото и кафявото. Бледа кожа под водата. Дълги кичури черна коса се вият около подпухнало лице.

Софи.

Кръвта шурти от китките ѝ на тънки струи.

Падам на колене до ръба и извиквам срещу невъзмутимите дървета. Закъсняла съм. Отишла си е завинаги. Скривам лице в длани и заплаквам.

— Защо плачеш? — пита някой и аз отварям очи.

Тялото се е изправило!

Правя крачка назад в паника, но се подхлъзвам на някакъв корен и се просвам по гръб. Софи протяга към мен пръсти, които по-скоро приличат на животински лапи.

Отварям уста да извикам, но от гърлото ми не излиза нито звук.

Онова, което някога е било Софи, ме хваща за раменете и се привежда към мен. Надушвам дъха ѝ, на гнило, на нещо сладко, което е започнало да се разлага.

— Какво има, Вий? Да не би да се чувстваш виновна?

Хватката ѝ се затяга и имам чувството, че ноктите ѝ ще пробият кожата ми. Очите ѝ са черни, бездушни, съвсем различни от онези на милото момиче, което познавах.

— Да не би да ти е гузно, че не направи нищо, когато можеше?

Устата ѝ разкрива ситни остри зъби. Достатъчно остри, за да разкъсат плът.

— Остави ги да ме наранят, Вий. И нищичко не каза. Нали така?

Разплаквам се, сълзите парят бузите ми.

— Съжалявам, Софи. Искях да ти помогна. Просто не знаех как...

— Глупости — просъсква тя. — Остави ме да умра.

Устата ѝ висва отворена, сякаш челюстта се е откачила, и виждам единствено съвършените ситни зъби, които са на път да ме разкъсат на парчета. И знам, че го заслужавам.

[1] *Muu verde* (исп.) — букв. „много зелено“ — Б.ред. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Звънецът на вратата ме изтръгва от кошмара. Изправям се с разтуптяно сърце, убедена, че Софи идва ме сграбчи.

Динг-донг. Динг-донг. Динг-донг.

Не е Софи. Звънецът е.

Софи я няма. Софи е мъртва.

Лъчите на следобедното слънце падат косо през прашния въздух в хола към протрития дървен под. Изправям се с мъка и със залитане се отправям към вратата, като по пътя минавам покрай кабинета на баща ми. Главата му се поклаща в ритъма на музиката — явно твърде силна, за да чуе звънеца.

На верандата чака висок мъж със сериозна физиономия. Облечен е в полицейска униформа. По дяволите. Как са разбрали, че съм присъствала на убийството на Софи? Опитвам се да си придам спокойно изражение.

— Здравейте. Казвам се Тийън. Вие ли сте Мати Бел?

— Не. Мати е сестра ми. Нещо нередно ли е направила?

Полицаят изпуктява и отвърща:

— А, не, не. Просто искам да ѝ задам няколко въпроса. Била е приятелка на Софи Джейкъбс, нали така?

Преди да успея да отговоря, усещам топла длан на рамото си.

— Мога ли да ви помогна? — Баща ми уж случайно застава пред мен и препречва входната врата.

— Господин Бел — подхваща вежливо полицаят. — Чудех се дали ще е възможно да поговоря с дъщеря ви Мати за Софи Джейкъбс. Бих искал да получа представа за емоционалното състояние на Софи в петък преди... преди инцидента. Мати дали е вкъщи?

Усещам как пръстите на баща ми се свиват, но все пак отговаря съвсем любезно.

— В стаята си е. Ще проверя дали е будна.

После отстъпва заднишком, като ме дръпва със себе си и оставя вратата широко отворена, така че полицаят да може да влезе.

— Да ви предложи нещо за пиене, полицай...?

— Тийън. Полицай Тийън — отвръща мъжът и прекрачва прага.

— Чаша вода, моля.

Баща ми ме потупва по гърба и леко ме побутва към кухнята, така че отивам да наляя водата. Твърде любопитна, за да се подразня от задачата, грабвам от шкафа една стъклена чаша с картинка на Скуби Ду и пускам водата да потече малко, преди да я напълня.

Когато се връщам, Мати седи на фотьойла, а баща ми и полицаят са се настанили на дивана. Подавам чашата на полицаия и той отпива дълга глътка, преди да я постави на масичката. Отстъпвам крадешком и сядам на най-долното стъпало, където никой не ме вижда, но пък чувам всичко.

Полицай Тийън кашля смутено.

— Е, Мати, хайде като за начало да ми разкажеш малко повече за приятелството ти със Софи?

Настъпва мълчание. Знам точно какво си мисли Мати. Дали полицаят е наясно с голите снимки, които Амбър бе изпратила на целия футболен отбор? И дали в такъв случай може да става дума за приятелство?

Когато най-после проговаря, усещам напрежението в гласа ѝ.

— От осми клас сме най-добри приятелки. Заедно бяхме и в отбора на мажоретките. Аз... аз я обичах. — Думите ѝ преминават в хлипане.

Известно време всички мълчат, докато Мати не се успокоява.

Полицаят се обажда отново и този път звучи по-топло.

— Много съжалявам за загубата ти, Мати. Опитай да се успокоиш. Искам само да разбере как се е чувствала в онзи ден. Стори ли ти се потисната? Кога за последен път говори с нея?

Гласът на Мати звучи малко по-уверено.

— В петък сутринта, пред шкафчетата в училище. Каза, че нещо не се чувства добре. Мислеше, че кифлата от лавката е била развалена.

— Ясно. А стори ли ти се унила?

— Не, просто ѝ беше лошо. — Сещам се как Софи бе повърнала в тоалетната малко преди да се плъзна в Амбър и да чуя как крои да ѝ направи някаква мръсотия.

— Така — отбелязва полицай Тийън. — Значи, в петък вечерта не си я виждала?

— Не. Ходих на тренировка с Амбър. Софи не дойде, но реших, че просто ѝ е зле. Саманта ни докара дотук, а Амбър остана да спи у нас.

— Тук ли прекарахте цялата нощ?

Настъпва дълга пауза. Вероятно Мати се опитва да пресметне кое ще ѝ навлече по-големи неприятности — да излъже ченге или да предизвика гнева на баща ми.

— Не — отвърща тя накрая, леко гузна. — Ходихме на купон.

Неволно плясвам с ръка в дървеното стъпало — дано да не са ме чули. Това не го знаех. Нали уж щяха да ходят на кино със Саманта? Малка лъжкиня.

— Онзи на улица „Колижд“?

Сестра ми мълчи.

— Вече говорих с Амбър — пояснява полицаят. — Искам само да потвърдя, че действително си била на купон в студентския клуб. Няма да си имаш неприятности, поне не от моя страна. Просто кажи истината.

Баща ми го прекъсва.

— Я чакайте, дали не трябва да повикам адвоката си за този разговор?

— Не, не. Както казах, искам само да съм сигурен, че съм наясно какво се е случило в онази нощ. Мати, няма проблем да ми разкажеш какво се е случило. Отишла си на купон. А после?

Сестра ми отговаря бавно.

— После ходихме до „Мартис“ да хапнем.

„Мартис“ е денонощно заведение. Посещава се предимно от студенти от колежа. В малките часове винаги е пълно с пияни хлапета, които крещат за кафе и сладкиши или, в случая със сестра ми, за гигантска чиния с палачинки. С Ролинс понякога ходим там след особено дълъг филмов марафон.

— И към колко часа беше това?

— Около единайсет.

— А кога се прибра тук?

— Може би към полунощ.

— Амбър с теб ли се прибра?

— Не. До „Мартис“ ходихме само двете със Саманта. Амбър изчезна. Видях я чак на следващата сутрин, когато допълзя до стаята

ми с ужасен махмурлук.

— А как е влязла, след като не сте се прибрали заедно?

— Оставих вратата отключена.

Мълчание. Вероятно полицаят драска нещо в тефтера си.

Облягам глава на коленете си и се опитвам да пресметна. Значи, никой не знае къде е била Амбър между единайсет в петък вечерта и следващата сутрин, когато лично я видях. Достатъчно време, за да... — за да какво? Да се промъкне в къщата на Софи? Да й среже вените? Да напише бележката? Абсурд. Нали? Може и да е ревнувала от Софи, но няма това я превръща в убиец?

— Значи, в петък вечерта изобщо не си говорила със Софи?

— Не, господине — сестра ми подсмърква.

— Тогава защо около полунощ някой се е обадил на родителите на Софи от вашия адрес и ги е помолил да проверят как е Софи?

О, божичко. Изобщо не ми беше хрумнало, че полицаите ще проследят обаждането. Това никак не е добре.

— Аз... Аз нямам представа за какво говорите — изломотва Мати.

Изправям се.

— Полицай Тийън, аз се обадох по телефона.

Той ме поглежда изненадано, сякаш вече е забравил за момичето с розовата коса, което му отвори вратата. Пристъпвам в хола. Трябва да измисля някаква правдоподобна лъжа. И то бързо.

— Мати не се беше прибрала още — обяснявам. — И понеже не знаех къде е, започнах да звъня наред. Мислех, че може да е у Софи. Затова помолих родителите й да проверят.

Чертите на баща ми се отпускат, но полицаят продължава да ме гледа съсредоточено. Накрая все пак отбелязва нещо в тефтера и се обръща към сестра ми.

— Добре. Още един въпрос, Мати. Знаеше ли, че Софи е бременна?

Ахвам и поглеждам Мати. Устата й е виснала и тя се е втреничила смаяно в полицаия. Очевидно е, че чува за пръв път.

— Ясно. — Офицерът кимва и се изправя. — Благодаря ти много. Оценявам го. — Той стисва ръката на баща ми и тръгва към вратата.

Баща ми изчаква цели трийсет секунди, преди да се разкрещи.

— Купон, значи? В студентския клуб? Как изобщо ти хрумна? Не мога да повярвам, Мати. Какво обяснение ще дадеш?

Лицето на сестра ми се сгърчва под строгия му поглед.

— Съжалявам — проплаква тя. — Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам. Съжалявам.

Тя скрива лице в шепа и хуква по стълбите, като ме избутва от пътя си. Баща ми въздъхва и тръгва след нея, а отпуснатите му рамене показват, че предпочита всичко друго на тоя свят пред това да успокоява изпаднала в истерия тийнейджърка.

Аз се премествам на дивана, все още в шок. Софи е била бременна? Ясно, в петък сутринта всъщност е повръщала заради сутрешното гадене. А Скоч бе споменал на игрището, че е спал с нея. Явно той беше направил белята.

Но може би не Скоч е бащата. Ами ако Саманта е права и Софи действително е спяла с господин Голдън? Ако детето е било от него, би могъл да загуби много — например работата си, когато нещата излязат на бял свят. Възможно ли е толкова да държи на учителския си пост, че да извърши убийство?

Телефонът внезапно избръмчава в джоба ми и прекъсва размишленията. Разсеяно го вдигам.

— Хей, Вий. Какво става? — Гласът на Ролинс звучи напрегнато.

— Слушай, малко съм заета. Какво искаш? — Трепвам веднага щом думите излизат от устата ми. Звучат ужасно.

— Не бъди такава! Опитвам се да закърпя нещата.

Поемам си дълбоко въздух.

— Знам. Съжалявам. Само че тук нещата са доста изнервени. Допреди малко един полицаи разпитваше сестра ми.

— Сериозно ли?

— Аха. Гадна работа.

И двамата замълчаваме.

— Виж, съжалявам, че от известно време не ти обръщам достатъчно внимание — подхваща той. — Но и на мен ми се случиха неприятности.

Замислям се как никога не ме е канил у тях. Какво ли става там?

— Искаш ли да поговорим?

— Не. Твърде лично е. — Гласът му е сподавен, сякаш отчаяно му се иска да ми разкаже, но нещо го спира да излее душата си. Знам

какво му е. Ще ми се някак да го предразположа да сподели проблемите си, но няма имам право да го притискам, след като аз самата крия толкова тайни?

— Е, ако решиш да поговорим, знаеш, че съм насреща.

— Знам — отвърща той. — Хей, нали всичко е наред между нас?

— Напълно — отвърщам. — Какво ще кажеш утре да те заведе на погребение?

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Мати мълчи на задната седалка в колата на Ролинс. Обикаляме паркинга в търсене на свободно местенце, но всичко е заето. Даже и местата за инвалиди. Налага се да паркираме на тротоара, на цяла пресечка от погребалния дом, и да изминем разстоянието пеша.

Вятърът разпилява косата ми и ме пронизва до кости. Обикновено не бих се поколебала да се сгуша в Ролинс, за да се стопля, но в момента отношенията ни са толкова крехки, като счупена кост, която още не е заздравяла напълно. Струва ми се по-безопасно да се държа на разстояние.

И тримата сме в черно. Ролинс е с дънки, черна риза и тясна черна вратовръзка. Аз съм с черни панталони и официална черна риза, поръбена с тъмнолилава дантела. А сестра ми е облечена в тясната черна рокля, с която смяташе да иде на годишния бал. Сърце не ми даде да ѝ кажа колко е неподходяща. Няма си други черни дрехи.

Въпреки студения въздух, когато стигаме до сградата, сякаш влизаме в пещ. Претъпкано е с хора, които пристъпват покрай стената, от снимка на снимка, като в музей, посветен на Софи.

На една от снимките Софи е на около шест, пухкава в синята си рокличка на балерина, а на лицето ѝ са залепени нос, мустаци и уши на мишка. В друга е прегърнала Мати и Амбър през раменете, и тричките в екипи на мажоретки.

В следващата времето прави скок назад и бебето Софи си играе в коритце с формата на пате, а върху скута ѝ предвидливо е метната кесия за баня.

Майка ѝ, с вечната си тупирана прическа, си пробива път към нас и прегръща Мати. От очите ѝ рухват сълзи, син грим потича на струйки през бръчките. Изглежда съсипана.

— Толкова се радвам, че успяхте да дойдете — казва и Мати увива ръце около тялото ѝ.

— Ужасно съжалявам — прошепва Мати. Думите не стигат, няма как да стигнат и имам чувството, че са издълбали пропаст, над която

безсилно стоим. Майката на Софи прегръща Мати още веднъж и ни оставя, за да обиколи останалите.

Бавно преминаваме в съседната стая, където са наредени сгъваеми столове. Повечето вече са заети от роднините на Софи, от учители и ученици. Май цялото училище е тук. Имаме късмет, че на задния ред са останали три места.

Сядам между Мати и Ролинс и проточвам врат, оглеждам лицата едно по едно, но не виждам онези, които търся. Амбър я няма. Нито Скоч. Нито пък господин Голдън.

Минават петнайсетина минути, преди всички да се настанят. Много хора се оказват принудени да стоят прави в дъното на задушната стая. Опитват се да се разхладят, като си веят с картичките с училищната снимка на Софи отпред.

Ковчегът е поставен отпред, а от двете му страни са наредени дълги бели свещи и огромни букети лилии. Слава богу, че е затворен. Май не бих издържала да я видя отново. Сестра ми тихо хлипа до мен. Стисвам ръката ѝ.

Слаб мъж в син костюм си пробива път до предната част на залата и застава пред ковчега, протяга ръце над бялото дърво, но така и не го докосва. Няколко секунди стои така, изпълнен с благоговение, а присъстващите се мъчат да не го зяпат. Зад мен някой прошепва, че това е бащата. Накрая мъжът се обръща с лице към нас, долната му устна трепери, но успява да се овладее достатъчно дълго, за да прочете стихотворението, което е написал.

Почти всички са свели глави, за да му дадат възможност да се прости с детето си, но аз не спирам да оглеждам стаята с надеждата да зърна поне един от заподозрените, да видя реакцията им.

Мъжът прочита стихотворението и някаква възрастна жена засвирва на пианото в ъгъла. Измърморвам, че трябва да ида до тоалетната, и успявам да се провра до края на реда, а после и през тълпата отзад, без си навра дупето в нечие лице или да съборя някого.

Измъквам се през вратата в дъното, която води към по-малко помещение със син диван и малка масичка с наредени кутии книжни салфетки. В ъгъла има автомат за безалкохолни напитки и друг — за вода. Вратите от двете страни водят към тоалетните. Пристъпвам към дамската и притискам ухо до вратата. Чувам някакъв странен звук отвътре, като крякане на гъска.

Завъртам дръжката и бутвам лекичко вратата, колкото да надникна и да разбера кой издава такива ужасяващи звуци. Свита на пода с омотана около пръстите дълга ивица тоалетна хартия, Амбър Прескот се тресе в истеричен пристъп.

Вмъквам се вътре и затварям вратата зад себе си. После приляквам и сядам с кръстосани крака срещу Амбър. Не казвам нищо, дори не я поглеждам. Просто седя и дишам. И чакам.

Амбър спира за миг, колкото да погледне кой е влязъл, после се разплаква наново, още по-неудържимо. На нейно място щях да се разкрещя да ме оставят на мира. Не се опитвам да я утешавам, напротив, оставям я да си излее всичко. Но макар да изглежда съсипана, не мога да не се запитам каква част от болката ѝ се дължи на чувство за вина. Вина, че е погубила най-добрата си приятелка.

Точно когато съм на път да ида да ѝ наля чаша вода, тя спира да плаче. Избърсва разтеклата се спирала с малко тоалетна хартия. Ставам и пускам водата в мивката, после се отмествам, за да може да си наплиска лицето.

Амбър мълчи, но все пак ми хвърля благодарствен поглед, преди да отключи вратата и да се измъкне навън. Когато оставам сама, поглеждам в огледалото момичето с розовите опашки, завързани с черни панделки, и чувствам единствено срам. Възможно е Амбър действително да е съсипала Софи, но аз съм тази, която ѝ го позволи. Знаех, че двете с Мати кроят нещо ужасно, и не направих нищо, за да ги спра.

Тъкмо отварям вратата, за да си вървя, и забелязвам нещо да проблясва на пода. Навеждам се и виждам, че е мъничка диамантена обеща — Амбър носи такива. Вдигам я и бързам да догоня Амбър, но не я виждам никъде. Пъхвам обещата в джоба си.

Погребението е свършило и хората се тълпят на групички във фойето.

Забелязвам Мати сред групата на мажоретките, които мълчаливо се прегръщат, но не виждам Ролинс, затова излизам навън. Както и предполагах, той стои на няколко метра от погребалния дом, стиснал дискретно цигара зад гърба си.

— Всички твърдят, че Софи била бременна — казва той, дръпва бързо от цигарата и отново я скрива.

Въздъхвам.

— Аха. Полицаят спомена нещо такова вчера.

— Имаш ли представа кой може да е бащата? — Ролинс изпуска облаче дим.

— Имам няколко теории — отвърщам. — Но главният заподозрян е Скоч Бекър.

Ролинс пуска цигарата на земята и я размазва в цимента с тока на ботуша си.

— Боклук.

— Много си прав.

Нечия ръка докосва гърба ми и аз подскачам стреснато. Обръщам се и виждам разплаканото лице на Мати.

— Искаш ли да си ходим? — питам. Преди да дойдем, Мати се бе разридала, че не иска да ходи на погребение. Не искаше да гледа как спускат ковчега на Софи в земята. Напълно я разбирам.

— Всъщност — казва тя — май ще остана. Сам ще ме докара. — Тя поглежда назад и аз проследявам погледа ѝ до Саманта Филипс, която стои и си играе с ключовете от колата. Когато вижда, че я гледам, лицето ѝ някак угасва и тя се извъръща на другата страна.

— Сигурна ли си? — питам.

Мати кима.

— Добре тогава, ще се видим вкъщи.

Гледам я как крачи обратно към групичката мажоретки. Странно как от всички, които се сбогуваха със Софи днес, само аз съм наясно как всъщност напусна този свят. Тази мисъл се загнездва в стомаха ми и натежава като торба цимент.

Ролинс стисва рамото ми.

— Да вървим.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Оставам да седя в люлката на верандата дълго след като Ролинс ме докарва до къщи. Не искам да влизам вътре. Къщата е толкова празна. Толкова тиха. Не искам да оставам сама със спомена си за Софи. Не искам да рискувам да заспя отново и да се изправя пред обвиненията ѝ. А навън студеният вятър ме държи будна. Той и таблетките кофеин.

Изсипвам още няколко в дланта си, тикам ги в устата си и ги сдъвквам.

Вятърът профучава през клоните на високия дъб и събаря още няколко листа. С периферното си зрение долавям някакво движение на улицата. Високо русокосо момче с яркосиня блуза с качулка идва насам на скейтборд. Когато приближава, виждам, че е Зейн Хъксли. И че ме гледа. Стомахът ми се преобръща.

Спира пред къщата, хваща скейта във въздуха и прави няколко крачки към верандата.

— Здравсти — казва и личи, че му е приятно да ме види.

Кимвам и преглъщам кофеиновия прах, за да мога да отговоря.

— Здравсти. Не е зле да няма часове, а?

— Аха. Ходи ли на погребението?

— Ходих. Беше... нереално — казвам, неспособна да намеря подходяща дума за погребението на дете. — А ти какво правиш тук?

Прозвучава тъпо и мигом съжалявам. Сякаш не искам да е тук, а всъщност е точно обратното. Искам да говоря с някого. С някого, който не познава Софи, който не познава мен самата и не знае за нарколепсията и за цялата бъркотия.

За щастие, той се размива.

— И на мен ми е приятно да те видя. Живеем на „Арбър Лейн“, в другия край на улицата.

— В синята къща с дървената ограда? От доста време е обявена за продан.

Настъпва неловко мълчание. Опитвам се да се измисля нещо забавно или умно, каквото и да е. Не искам да оставам сама с мислите си.

Нов порив на вятъра профучава през двора и ме вледенява. Потрепервам.

— Хей, искаш ли да влезеш? Мога да направя кафе или нещо друго.

— Става. Малко е хладничко.

Ставам и отварям вратата, а той обляга скейта отвън и тръгва след мен. Влизаме в кухнята. Зейн дръпва една табуретка и сядва с лакти на плота. Вадя две чаши за кафе — едната с емблемата на университета в Айова, другата с надпис „Най-готиният татко на света“ — и ги поставям между нас. Зейн мълчи, докато правя кафето, и се сещам как аз самата мълчах на пода в тоалетната на погребалния дом, за да дам възможност на Амбър да се овладее.

Наливам димящата черна течност в чашите. В хладилника намирам половин бутилка обезмаслено прясно мляко. Изливам малко в чашата си, после слагам няколко лъжички захар. Бъркам в продължение на няколко секунди и отпивам.

Над ръба на чашата гледам как Зейн разбърква малко мляко в кафето си с пръст. Не мога да повярвам, че седи в нашата кухня. Присъствието му почти ме кара да забравя убийството, полуотворените устни на Софи с процедилата се струйка кръв. Почти.

Зейн ми смига.

— Отива ти с опашки.

— Благодаря — отвърщам и успявам да се усмихна.

Очите му са толкова дълбоки и сини, че бих могла да се изгубя в тях.

* * *

Час по-късно лежа на дивана, стиснала чашата с кафе, а Зейн лениво отпива от своето само на сантиметри от мен. Виждам едното му коляно през раздраните джинси. Космите на краката му са меки и руси, точно като на главата му. Обзема ме желание да се пресегна и да го погаля по косата.

— Значи, и преди си живял в Айова Сити? — опитвам се да докарам секси дрезгав глас, но звуча по-скоро пискливо.

— Аха. Тук съм роден. Преместихме се в Чикаго, когато бях малък. Майка ми настояваше да се върнем тук. Без да се обиждаш, не си падам много по Айова. — Той се усмихва извинително. Зъбите му са толкова бели. Квадратната му челюст е покрита от едва набола светлоруса брада. Искане ми се да я усетя до бузата си, под устните си. Близостта му сякаш е стеснила кръгозора ми — виждам единствено лицето му.

— Малко хора си падат по Айова — отвръщам.

Зейн взима една снимка, на която сме аз, сестра ми и баща ми.

— Какво работи баща ти? — Той посочва снимката.

— Детски хирург е — казвам. — Днес трябва да оперира някакво хлапе, което се е родило с червата вън от тялото.

Зейн поклаща глава.

— Доста впечатляващо. Имам предвид работата на баща ти, не бебето с червата.

— Знам — казвам с известна горчивина.

— А майка ти? — И двамата свеждаме очи към снимката в ръцете му, към мястото, където би трябвало да стои майка ми, но я няма.

Малко съм изненадана, че има смелостта да зададе такъв въпрос, след като е явно, че майка ми или е мъртва, или е заминала някъде, където няма място за мен, но се сещам, че още в първия ден ми бе казал, че баща му е починал. Разговорът някак естествено върви в тази посока.

— Рак на панкреаса. Отиде си, когато бях на единайсет.

Той кимва, сякаш съм потвърдила подозренията му.

— Сигурно не е лесно, когато си на такава възраст.

Взира се в чашата си.

— Не беше лесно. Тоест, не е лесно. А и баща ми през цялото време го няма. Общо взето съм се превърнала и в баща, и майка на сестра ми. Не се прибра дори когато разбра за Софи.

Зейн издава някакъв съчувствен звук.

— Знам какво е. И майка ми не е на себе си от години. Откакто баща ми умря, живее в свой собствен свят.

— На колко години си бил?

— Самоуби се, когато бях на три. — Равният му тон така ме смайва, че не успявам да продумам. — Всичко е наред — продължава той, сякаш иска да ме успокои, задето не съм реагирала както трябва. — Не го помня. Бил съм твърде малък. Но имам една снимка, на която сме само двамата. Люлее ме на люлката. И се усмихва широко, но само с уста, а по очите му личи, че не е щастлив. Направил го около месец след тази снимка.

О, божичко! Искам да върна разговора назад, да се озова обратно в нереалния, пухкав облак, на който се носех преди минути.

Срамежливостта ми се стопява, пометена от споделените тайни. Пресягам се и хващам ръката му, плъзвам пръсти между неговите. Той ме стисва здраво.

После оставя чашата си и извърща глава към мен. Дъхът му е сладък, въпреки кафето, но е примесен с нещо друго — може би тъга? Притисва устни в моите.

Ето какво е целувката. В нея има всичко, което ми липсва от толкова отдавна. Контакт. Разбиране. Топлина. И всичко това нахлува в мен така стремително, че имам чувството, че ще се удавя. Не мога да дишам. Без да се замисля, го избутвам. Очите му се изпълват с болка.

На мига съжалявам за стореното. Отварям уста да се извиня, но той вече се е изправил.

— Трябва да си вървя.

Изчезва, преди да успея да възразя. Отпускам се на дивана запъхтяна и осъзнавам, че бих дала всичко да върна времето, да върна целувката. И това ме плаши. Фактът, че нещо толкова прекрасно и неуловимо би могло да се сбъдне, ме изпълва с ужас, защото съм сигурна, че все някога ще го загубя.

* * *

Няколко часа по-късно лежа и прехвърлям каналите, току-виж намеря нещо достатъчно интересно, което да ме държи будна, докато Мати се прибере. Няма да е зле да скокна до горе да си взема хапчетата, но се чувствам изцедена, залепнала за дивана. Нямам сили да се катеря по стълбите. Не, ще си стоя тук, ще гледам телевизия и ще чакам.

Клошари? Не.

Пълна къща? Не.

Истинският свят? Не.

Спирам на научния канал. Тече някаква програма, според която светът съвсем скоро ще свърши, и това донякъде ме разведрява — поне убиецът на Софи няма да успее да ме накълца на парчета. Гласът на говорителя ми действа безкрайно успокояващо. Усещам, че сънят най-после ме надвива. И накрая се предавам.

Моментално се плъзвам.

* * *

Черна кожена седалка. Вибрациите на включения двигател плъзят по краката ми и засядат в гръбнака ми. Различавам онази болезнено позната смесица от миризма на бензин и портокалов шампоан.

Скоч.

Но като че ли не съм в самия Скоч. Не. Момичето, в което съм се озовала, седи на другата седалка и разтрива меката част на ухото си между палеца и показалеца. И когато осъзнавам, че на ухото няма обеща, навързвам нещата. Амбър. Тъпата обеща, която прибрах от пода на тоалетната, явно е пробила джоба на дънките ми и е докоснала бедрото.

Амбър се обръща и виждам Скоч, втренчил поглед през предното стъкло. Отвън гледката се разстила като на длан. Скосени покриви, голи дървета и запалени улични лампи. И преди съм идвала тук, Лукаут Пийк. С Ролинс дойдохме тук онзи единствен път, когато пуших трева. Лежахме на капака на колата му, взирахме се в звездите и се чудехме дали има все пак някой друг в необятното звездно небе. Същинско клише.

— Не бива да казваш на никого — обажда се Скоч.

Май се включвам насред сериозен разговор.

— Беше само веднъж. А и взехме мерки. — Гласът му е отчаян и съм сигурна, че говори за бебето. — Вероятно изобщо не е мое. Саманта твърди, че видяла Софи да се вози с господин Голдън след училище. Кой знае с колко още хора е спала!

Амбър най-после проговаря.

— Кога разбра, че е бременна?

— Миналата седмица. Преди... — Той не довършва, вместо това отпива от бутилката, която стиска между коленете си.

По бузите на Амбър отново потичат сълзи. Интересно как се е озовала тук, в колата на Скоч, паркирана на Лукаут Пийк. Дали го е срещнала случайно след погребението? И я е поканил да се повозят? Предполагам, че са били като две заблудени комети, сблъскали се една в друга — пияният Скоч и обезумялата Амбър.

— Мислиш ли, че затова го е направила? — пита Амбър.

Скоч удря с ръка по волана.

— Не знам. Първоначално твърдеше, че щяла да си го задържи, да замине някъде. После каза, че не знае дали ще се справи. Трябваше просто да го махне.

Как ми се иска да се вмъкна в главата му, да разбера какво мисли. Дали е изпаднал в паника, когато Софи му е казала, че е бременна? Дали е настоявал да направи аборт? И дали тя е отказала?

Дори да успея да се плъзна в него, пак няма да мога да прочета мислите му. Не се получава по този начин. Просто ще виждам света през неговите, а това никак не ми допада.

Амбър скръства ръце върху корема си и започва да се клати напред-назад.

— Това би съсипало всичките ми планове. Целия ми живот.

Скоч отпива пак от бутилката и тръсва глава, сякаш течността го прогаря. После се навежда към Амбър и я целува по врата. Амбър издишва рязко, нещо средно между въздишка и стон. Когато ръката му се плъзва между бедрата ѝ, усещам накъде вървят нещата. В съзнанието ми нахлуват спомени и вместо на тясната предна седалка на мустанга, се озовавам на пейката в мъжката съблекалня. Залива ме вълна от погнуса, докато Скоч я докосва, сякаш наблюдавам същото, което бе сторил и с мен. Толкова е извратено.

Тялото на Амбър реагира на ласките и тя се привежда към него. Вече не ми пука дали е в безопасност. Тревожа се за собствения си разум. Ако се окаже приклещена тук, докато го правят, със сигурност ще полудея. Но слава богу, усещам, че се измъквам.

* * *

Олеква ми, когато осъзнавам, че съм си у дома. Сърцето ми блъска силно в ребрата и спомените от танцовата забава бучат в главата ми. Вместо предаването за предстоящия апокалипсис, сега текат кадри за размножителните ритуали на павианите. Потръпвам и грабвам дистанционното, за да изключа телевизора.

Тичам нагоре по стълбите, като прескачам стъпалата по две наведнъж. Нямам търпение да стигна до стаята си. Да се добера до хапчетата. Дръпвам раницата и пъхам ръка вътре, опипвам за познатата форма на шишето. Завъртам капачката, обезопасена срещу детски пръстчета, и белите таблетки се търкулват в шепата ми, после в устата. Гълтам ги без вода, без никакво колебание.

Едва когато усещам как се плъзват в гърлото ми, сърцето ми възстановява ритъма си. Заклевам се никога повече да не свалям гарда. Потъне ли тялото ми в несвързания свят на сънищата, ставам напълно беззащитна. По-добре изобщо да не спя, отколкото да се озовавам в присъствието на потенциални изнасилвани. На убийци.

Прекарвам цялата нощ в леглото и гледам стари епизоди на „Бъфи, убийцата на вампири“ по телевизията. Представям си как стискам заострен кол и преследвам неясна фигура с маска на лицето и нож, изцапан с кръвта на Софи. Събарям човека на земята и дръпвам плата, който крие лицето му. Скоч. Вдигам кола високо над главата си и го забивам дълбоко в гърдите му. Тялото му се разпада на прах и земята го поглъща.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин стоя безкрайно дълго под душа и се опитвам да залича всякаква следа от Скоч с шампоана си с аромат на ванилия. Мога да прекарам тук целия ден, под водопада на топлата струя, но сестра ми се развиква да побързам. Увивам се в една поразнищена кафява кърпа и отварям вратата.

— Крайно време беше! — тросва се Мати.

Подминавам я и се връщам в стаята си, нахлузвам чифт избелели дънки и тениска с Мини Маус, после прокарвам гребен през розовата кошница на главата ми, което отприщва поредица ругатни. От огледалото ме гледа някакво момиче с тъмни кръгове под очите.

В кухнята заварвам бележка от баща ми.

„Наложи се да изляза по-рано. Ще се видим довечера.“

Всъщност донякъде чувствам облекчение, че сме се разминали. Щеше да забележи сенките и да пита дали си пия провигила като послушна малка нарколептичка, а може би нямаше да имам сили да излъжа.

Докато пъхам една канелена гофрета с кафява захар в раницата си, виждам през прозореца Саманта да спира отпред. Мати връхлита в кухнята, грабва един поувехнал банан и хуква навън, като пътъм се провиква, че закъснява за тренировка. Саманта потегля със свистене на гуми.

Ако ще ходя пеша, не е зле и аз да побързам. Взимам лилавото си палто от закачалката в коридора и го надявам в движение.

А наскре алята, облеган на бял понтиак, ме чака Зейн. Русата му коса е чорлава и той изглежда така, сякаш не е мигвал.

— Здравсти — казвам, внезапно смутена от вида си. Да бях сложила малко грим. Или поне да бях прикрила кръговете под очите с

малко коректор.

— Здравсти. Реших, че може би ще искаш някой да те закара. Нали нямаш кола? — Той оглежда алеята.

— Не — тръгвам към него. — Тоест, не, нямам кола. И ще ми е много приятно да ме закараш. Благодаря.

Той задържа вратата отворена, за да се кача, после заобикаля към шофьорското място. В краката ми се въргалят смачкани пластмасови чаши и опаковки от „Сникърс“. Когато завърта ключа, в тъпанчетата ми блъсва песен на Nirvana. Зейн завърта копчето наляво и звукът утихва до по-приемливо ниво.

— Съжалявам.

— И аз съжалявам — измрънквам, после притискам длан в устата си. „Идиотка.“

— За какво? — Изглежда учуден.

— Задето те избутах. Просто се изненадах.

Той свежда поглед.

— Е, не трябваше да те целувам. Все пак почти не се познаваме. — Дава заден ход, спира на алеята и се оглежда и в двете посоки, преди да излезе на улицата.

Иска ми се да му кажа, че целувката си беше съвсем на място. И че ми е било приятно. Че го харесвам толкова много, че чак изпадам в паника. Но вместо това казвам:

— Значи, си падаш по Nirvana, а?

— О, да. Кърт Кобейн ми е идол.

— Като се изключи самоубийството, а?

Опитвам се да се пошегувам, но се сецам за баща му.

— О, божичко. Съжалявам. Не исках... — Не довършвам.

И двамата мълчим през петте минути път до училището.

Кърт Кобейн говори вместо нас.

* * *

Стигаме кабинета по английски език около трийсетина секунди, преди да удари звънецът. Вътре нещо не е както трябва. След миг осъзнавам кое е странното — госпожа Уингър стои наред стаята и се

усмихва на всички, очевидно решена да проведе истински час, вместо да седи прегърбена пред компютъра и да реди пасианси.

Изглежда развълнувана. Гласът ѝ е изтънял и тя размахва пълните си ръце, докато обяснява какво иска да направим. Усещала, че имаме нужда от нещо изцелително след огромната загуба. Трябва да разкрием чувствата си, да извадим всичко на показ, въобще някаква пълна щуротия. При това анонимно. Раздава зелени листове хартия с изписана отгоре кодова дума. Моята гласи „жълто“. Крадешком поглеждам листовете на седящите до мен. „Лилаво.“ „Черно.“

Набрала скорост, госпожа Уингър продължава да бръщолеви колко е важно да даваме израз на емоциите си. Исква да опишем какво чувстваме в момента, точно в тази минута. Да излеем душите си на лист хартия. Майк Джоунс вдига ръка и пита дали „уморен“ се брои за емоция. Тя го възнаграждава с обичайния си смразяващ поглед, после продължава абсурдния си монолог.

И след като се освободим от мислите и емоциите си, госпожа Уингър ще събере листовете и ще ги разбърка. После ще ни ги раздаде обратно в друг ред и всеки от нас ще напише искрен, великодушен, приятелски отговор. Предупреждава ни, че си е записала кодовите думи, така че хич да не ни хрумва да пишем нещо гадно. Накрая се привежда над чина на Зейн и я чувам да му обяснява, че понеже е нов и не познава Софи, може да пише за нещо друго.

Пуска някаква музика, която явно е подходящ фон за писане, настанява се зад бюрото си и включва компютъра — вероятно все пак иска да нареди някой и друг пасианс — и вдига краката си на един стол. Известно време всички мълчаливо се вираме в листовете. Накрая, един по един, съучениците ми свеждат глави над чиновете си и започват да пишат. Зейн написва една дума, после спира, написва още една. Саманта се е прегърбила над чина и пише с бясна скорост.

Започвам последна. Моливът ми се струва някак ръбат и твърд и направо ме боли, когато го държа. Осъзнавам, че го стискам с всички сили. Какво искам да споделя за Софи? Какво чувствам?

Софи бе един от най-готините хора, които познавам.

Спирам. Струва ми се нередно да използвам „готин“. Готино казваш, че си изкарал уикенда, когато предпочиташ да не обясняваш. Готино е времето. Думата не означава нищо. Съвсем нищичко.

А какво всъщност искам да кажа за Софи?

Задъвквам гумичката на молива. Все пак заданието е анонимно. Обръщам молива и изтривам написаното.

Софи бе прекрасен човек и като външност, и като характер, но всички се отнасяха с нея като с боклук. Момичетата, които уж и бяха приятелки, започнаха да ѝ обръщат внимание едва след като отслабна. Момчето, което харесваше, я прецака. И смъртта ѝ съвсем не е това, което изглежда на пръв поглед.

Преди да успея да добавя още нещо, госпожа Уингър отново застава отпред и обявява:

— Времето изтече! Сгънете листовите и ги предайте!

Внимателно сгъвам листа си надве и го предавам напред.

Когато всички стигат до госпожа Уингър, тя ги разбърква, после тръгва между чиновите и ги раздава обратно, този път на други хора.

Слага един лист на моя чин. Не го докосвам.

Когато приключва, ни дава знак да разгънем листовите.

— Четете и отговаряйте — казва. — Искам да установите истински контакт един с друг.

Учителите са толкова тъпи. Мислят си, че могат да ни накарат да разголим душите си с някакво глупаво упражнение в час. При положение, че неписаните правила на поведение не допускат футболист да поздрави зубър по коридорите, нима наистина си мисли, че само за един учебен час ще станем приятели, като хлапетата от „Клуб Закуска“? Правя физиономия и разгъвам листа.

Става дума за едно момиче. Почти съм сигурен, че я харесвам. Тоест, определено я харесвам, но проблемът е, че не знам как да ѝ го кажа. Хич не съм наясно с протокола за тези неща. Та така. Май това е всичко. Ако можете да ми дадете някакъв съвет, ще съм дълбоко признателен.

Поглеждам крадешком към Зейн. Със сигурност е негово. Само на него разрешиха да пише за друго, а не за Софи. А дали е нескромно да реша, че става дума за мен? Сещам се за устните му върху моите, така топли и неочаквани. Колко ми се иска да можех да се върна в онзи миг и да се пусна по течението, вместо да проваляя всичко.

— Остават ви две минути! — Госпожа Уингър вече подскача наоколо и се опитва да ни пришпори. По дяволите. Какво да отговоря?

Набързо написвам: Кажи й, че е толкова хубава, че чак те боли да я гледаш.

После сгъвам отново листчето и го пъхам в чакащите ръце на госпожа Уингър. Тя събира останалите и започва да ги разгъва и да ги връща според кодовата дума. Виждам как Зейн разгръща своето. Усмива се.

Госпожа Уингър ми връща листа. Поглеждам какво съм написала, а после прочитам отговора:

Май излишно даваш воля на въображението си.
Момичето си е имало проблеми. И е избрало лесния път.
Толкоз.

Оглеждам стаята. Саманта ме гледа изпитателно. Бавно смачквам листа, без да откъсвам очи от нея. Тя извърща поглед.

Звънецът удря. Зейн спира до чина ми и изчаква да си събере нещата. На път към изхода, хвърлям листчето в кофата. Когато завиваме към коридора, Зейн подмята, че на госпожа Уингър буквално й порастват криле, като си размаха ръцете, и аз се размивам.

В този момент виждам Ролинс, който върви към нас, вероятно за да ме посрещне. Като ме вижда със Зейн, примигва един-два пъти, видимо огорчен. Опитвам се да се усмихна и да му помахам, но той се шмугва в тоалетната. Отпускам смутено ръка.

* * *

Всички ни зяпат, докато крача по коридора със Зейн. Отчасти защото Зейн е Новото момче, а това винаги предполага известна загадъчност, но най-вече защото е ужасно готин. Става ми приятно, когато подминаваме групичка осмокласнички и всички ме поглеждат завистливо.

Зейн спира при чешмата да напълни зелената си бутилка, а аз чакам и прехвърлям учебниците си от единия хълбок на другия. Коридорът се изпразва за секунди, учениците тичат към кабинетите, преди да удари звънецът.

— Какво имаш сега? — питам, когато се изправя.

— Управление при Карсън. Идеално, и без това ми се спи.

Господин Карсън сигурно отдавна е минал стоте. Преподава тук още откакто са основали училището през петдесетте. Представата му за добър урок е да ти нареди да препишеш пет страници надраскани бележки от шрайбпроектора, от което изпадаш почти в кома, а после да ти изкара акъла, като едва не си изхрани половината бял дроб в лилавата си носна кърпа, когато най-малко очакваш. Всяка година учениците се обзалагат, че тази ще му е последна.

— О, хайде де! Уроците му са окриляващи — натъртвам думата, която дежурно присъства в списъците за изпита SAT, и Зейн се размива.

Става ми горещо. Цяла сутрин си представям устните на Зейн, притиснати до моите, сякаш картината е насложена върху реалността. Ето, сега стоим и си говорим, а в главата ми се прегръщаме и разговорът се води от телата ни.

Звънецът отеква, реалността е неизбежна. Искам да избягам в алтернативна вселена, в която да се целувам със Зейн под трибуните, вместо да се чудя кой е убил Софи Джейкъбс. Внезапно проумявам защо миналата седмица намерих опаковка от презерватив под трибуните. Явно някой е успял да се измъкне от домашните, шкафчетата с учебниците и префърцунените съученички, избягал е в свят, в който можеш да изчезнеш, без да ти задават въпроси.

— Искаш ли да се чупим? — питам и въпросът е толкова неочакван, че изненадва самата мен.

— И къде ще идем?

— Знам едно местенце.

Зейн се усмихва. Не знае, че той е моето убежище, че при него бих отишла, за да избягам.

* * *

Тази седмица е по-студено. Вятърът свисти под трибуните и прониква през тънкия плат на тениската ми. Трябваше да предвидя, че ще стане така, и да си взема якето. Но Зейн смъква широкото си джинсово яке от едното рамо и ме придърпва до себе си и сега вече всичко е идеално.

— Значи, това е твоето местенце, а? — Той се оглежда, попива обстановката. Опаковки от шоколад. Фасове. Купчинки мъртви листа.

— Не е нещо особено — казвам. — Но да. Обичам да идвам тук. Зейн кима.

— Има известна... тайнственост.

Тайнственост. Колко подходящо за място, откъдето можеш да виждаш, без да бъдеш видян, да чуеш неща, които съвсем не желаяш да чуеш. Едва сега осъзнавам защо се чувствам така добре тук, под трибуните. Получава се същото както при плъзването. И тук съм само наблюдател. Никога участник.

— Какво се замисли? — пита Зейн и игриво ме побутва.

Действително съм се замислила. Непрекъснато превъртам разговора между Скоч и Амбър. Как щял да си изгуби стипендията — дали би стигнал дотам да убие Софи, ако е отказала да направи аборт? Дали не е твърде пресилено?

Май имам нужда от друга гледна точка. Бих могла да разкажа на Зейн основното, без да разкривам тайната си. Може би ще може да даде мнение.

— Ами, нали се сещаш за онова момиче, което загина? Софи?

Зейн кима.

— Един полицаи дойде да разпитва сестра ми за Софи. И спомена, че е била бременна.

— Майко мила!

— Аха. Както и да е... мисля, че знам кой е бащата. Нали се сещаш кой е Скоч Бекър?

Зейн простенва.

— Нима бих могъл да забравя някого с такъв прякор? Той е очарователният младеж, който ми предложи да се захвана с футбол. Каза, че съм достатъчно готин, та да се уредя с мацките, които вече не са му по вкуса.

Замълчавам за миг, понеже приемам изказването твърде лично.

— Отврат. Както и да е, в деня, в който Софи умря, чух Скоч да се хвали на едно от приятелчетата си, че е спал с нея.

Зейн гледа право напред.

— Това е... ужасно.

И аз на свой ред зарейвам поглед към празното игрище. Така ми е по-лесно да говоря, отколкото ако се взирам в очите му и се опитвам да преценя какво мисли. А това, което се каня да кажа, би могло да провали всичко, което се е зародило между нас през последните няколко дни. Нищо чудно да реши, че съм луда, параноичка, както намекваше и бележката на Саманта от часа по английски.

А може би не.

— Е, добре, луда ли съм да смятам, че Софи може и да не се е самоубила? — Все така не смея да го погледна. Вместо това вдигам едно кафеникавооранжево листо и се захващам да го късам на парченца.

Минават няколко секунди.

— Какво имаш предвид? Ако не се е самоубила, тогава кой я е убил?

Още няколко секунди.

— Мислиш, че Скоч я е убил? Заради бебето? Убил я е и е инсценирал самоубийство? — Не звучи никак убеден, но пък май не смята идеята за толкова налудничава, та да се наложи да ме приберат в килия с тапицирани стени.

— Просто разсъждавам — казвам уклончиво. — Хей, Скот Питърсън е убил жена си, докато била бременна. Хем са били женени. А Скоч е можел да загуби много. Вероятно щеше да се наложи да се откаже от стипендията за колежа и да си намери работа при някой търговец на коли. И никога нямаше да може да се измъкне от Айова.

Зейн се привежда напред и замислено потърква брадичката си.

— Предполагам, че е така. И все пак, струва ми се доста невероятно — да убие човек само за да не си изгуби стипендията?

Бих могла да му кажа какво ми направи Скоч в първи курс. Но така ще се превърна в „развалено момиче“, а хич не ми се иска. Решавам да му предложи друга теория.

— Добре, ето друга възможност. Учениците говорят, че Софи се е возила насам-натам с господин Голдън. Ами ако той е бащата? Определено би имал мотив да убие Софи, нали? Иначе рискува работата си. Може да иде в затвора, задето е спал с малолетна. Но ако я отстрани и изкара, че е било самоубийство, ще е извън опасност.

Зейн извива устни, сякаш внимателно преценява какво да каже.

— Мооооже би. А може би просто наистина се е самоубила, Силвия. Така де, точно това правят хората, когато чувстват, че нямат изход.

Усещам как самоубийството на баща му тежи във въздуха между нас. Зейн, вероятно по-добре от всеки, е наясно как всеки следващ ден наклонява везната, така че накрая да решиш да посегнеш на живота си. Работата е там, че не познава Софи. Ако я познаваше, вероятно щеше да е по-склонен да погледне от друг ъгъл.

— Не казвам, че грешиш, Силвия. Казвам само, че в такива случаи обикновено най-простото обяснение се оказва вярното. Софи е била бременна. И не е знаела какво да направи. Вероятно се е страхувала. Смятала е, че няма изход. На мен това ми звучи като рецепта за самоубийство.

Трябва да призная, че има логика.

Известно време мълчим, а аз оставям топлината на тялото му да проникне в моето. Сещам се за онзи случай, когато двамата с Ролинс се преструвахме на сямски близнаци. Само дете тогава няха чувството, че сърцето ще пробие ребрата ми.

Чувам звънеца отдалече. Часът е свършил. Време е да се върна в личния си ад — гимназията. Зейн смъква якето и го увива около раменете ми, така че топлината ме обгръща отвсякъде.

— Хайде — казва. — И гледай да не настъпиш някое стъкло. Не мога да си позволя да идеш при сестрата и да се запознаеш с някой друг.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Двамата потъваме в потока ученици, излял се в коридора. Някой ме хваща за рамото и когато се обръщам, виждам една руса мажоретка, с която навремето бяхме почти приятелки. Очите ѝ светят, не може да си намери място от възмущение.

— Какво изпусна само! Мати и Амбър се сбиха!

— Какво?

— Току-що. Мати нарече Амбър уличница и Амбър я цапардоса. Луда работа. — Тя се втурва напред да догони друг, на когото да разкаже най-новата клюка.

— Какво има? — пита Зейн, когато вижда побелялото ми лице.

— Сестра ми. Господи, трябва да я намеря. Ще ти разкажа по-късно.

— Както кажеш. Ще се видим после. — Той стисва ръката ми и изчезва в тълпата. Изправям се на пръсти и се вирам в множеството, което върви към кабинетите, уплашено търся лицето на сестра си. Не я виждам никъде. Оставям се на потока от тела да ме завлече по коридора, покрай класните стаи и чешмите. Когато минаваме край директорския кабинет, виждам Мати през прозореца.

Двете с Амбър седят пред кабинета, помежду им има само един олющен оранжев стол. Стараят се да не се поглежда и съсредоточено се взират в краката си. Дрехите на сестра ми са раздърпани, деколтето на униформата разпрано.

Гадняра се показва от кабинета си. Устните му мърдат. И вдига пръст, докато говори, но така и не чувам какво казва иззад зацапания прозорец. Казва нещо на сестра ми, после ѝ маха да изчезва от кабинета, сякаш му е писнало от нея.

Тя излиза и едва не се сблъсква с мен.

— Вий!

Хващам я за лакътя и я водя към дамската тоалетна. Някаква мацка от горния курс с абсурдно високи токчета стои пред огледалото и се опитва да си сложи лещата. Примигва няколко пъти, дръпва

розовата си чантичка от плота и излиза. Всички кабинки са празни, така че мога да викам колкото си искам.

— Какво стана? — питам, скръстила ръце пред гърдите си.

Мати мигом избухва в сълзи.

— Амбър е пълна кучка. Каза, че Софи забременяла от Скоч и затова се е самоубила.

Издишам шумно.

— Тя ли го каза?

Мати се пъха в една от кабинките и дръпва малко тоалетна хартия. Бърше спиралата, която се стича по лицето ѝ.

— Ами, трите стояхме пред моето шкафче и Саманта спомена, че Амбър си тръгнала със Скоч след погребението. Амбър намекна, че ѝ е казал нещо важно, и ние един вид я накарахме да ни каже.

— И тя взе, че те удари?

Мати клати глава.

— Не. Амбър каза, че това било причината Софи да се самоубие — понеже била бременна. И аз побеснях, задето така се опитва да избяга от отговорност. Така де, след онова, което направихме... Затова я попитах дали вече е забравила за снимката, която пратихме на всички, и дали действително смята, че това няма нищо общо със самоубийството на Софи. И тогава вече ме удари.

Въздъхвам.

— Ясно. Замълчи.

Мати се разридава. Не мога да гледам как плаче така и се самообвинява. Ужасно ми се иска да ѝ кажа, че макар и дълбоко наранена от постъпката им, Софи всъщност не се е самоубила. Но не мога да ѝ кажа истината и се ненавиждам.

Вместо това я придърпвам към себе си и я прегръщам.

— Мати, недей да виниш себе си, нито пък Амбър. Има и други фактори. Вярвай ми! Ако толкова държиш да се чувстваш зле заради онази история, добре тогава, но се постарай да има полза. Просто недей да правиш такива неща повече! Но не бива да мислиш, че Софи е мъртва заради теб.

Мати прави крачка назад и ме поглежда в очите.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Кълна се. Трябва да ми повярваш.

Тя обляга глава на рамото ми и подсмърква.

— Вярвам ти.

След минутка се отдръпва и отива към мивката. Плиска лицето си с вода, после пригладва косата си. Среца погледа ми в огледалото и ми се усмихва немощно.

— Благодаря ти, Вий.

— Няма за какво. И какво ти каза Гадняра?

— Беше сравнително мил заради Софи. Каза, че е наясно, че в момента ми е тежко, така че ме наказва само три дни да оставам след часовете. Трябва да ходя в учителската стая и там да си готвя уроците.

Задържането след часовете не е кой знае какво. Помежду си го наричаме арест. Седиш в едно малко помещение до учителската стая и слушаш как учителите клюкарят кой с кого спи и кой преписал на изпита за „Макбет“. Точно до вратата има автомат за напитки и ако се държиш прилично, можеш да си вземеш кутийка безалкохолно, та да не ти е толкова неприятно. Не че ми се е случвало.

Лицето на Мати е цялото на петна, а очите ѝ са червени и подпухнали. На бузата ѝ започва да се очертава алена бразда, предполагам, където Амбър я е ударила. Има вид сякаш всеки момент ще заплаче отново.

— Слушай, искаш ли да обиколя кабинетите и да ти взема упражненията?

— Ще го направиш ли? — пита ме тя обнадеждена. — Не искам никой да ме вижда.

— Естествено. И без това нямам настроение да влизам в час. — Ако трябва да съм искрена, предпочитам да не срещам Ролинс, след като сутринта така явно странеше от мен.

Тя скача да ме прегърне.

— Страшна си!

Завеждам я до учителската стая. Прозорецът е облепен с вестник — вероятно за да не виждаме как се забавляват учителите през часовете за подготовка. Мати ми маха с ръка и влиза вътре. Когато се скрива от погледа ми, тръгвам да обикалям класните стаи. Решавам първо да пробвам с английския, понеже кабинетът е най-близо. Учителката ѝ никак не е във възторг, че прекъсвам часа, но изравя една книжка с анализи на „Ромео и Жулиета“ и ми я подава. Другите се държат по-мило и ми дават няколко распечатани упражнения, които да ѝ предам.

След това отивам при шкафчето ѝ, за да взема учебниците. Деветдесет и седем цяло и три процента от шкафчетата в гимназията се отварят, ако ги удариш на едно конкретно място, така че бързо-бързо се научаваш да носиш всичко ценно със себе си. В шкафчето на Мати, което доскоро делеше със Софи, цари пълна бъркотия. От вътрешната страна на вратата безразборно са налепени снимки и са надраскани разни послания, като „Скоч е пич“ и „Мати + Софи = НДПЗ“ (Най-Добри Приятелки Завинаги).

Очите ми се спират на снимката, залепена в средата, в окото на бурята. Мати стои между Софи и Амбър, всяка е прегърнала другата през кръста. Лицата им са изрисувани като на котки, така че снимката явно е от миналогодишния щатски панаир. Имам чувството, че е направена преди милион години. Едно от момичетата е мъртво, а другите две току-що са се били в коридора. Това ми напомня колко бързо се променят нещата.

В дъното на шкафчето, под гуменките, които вонят на гниещи броколи, под купчинка листовки, които рекламират инициативата на мажоретките за миене на автомобили от миналия септември, хартиена торбичка с нещо подозрително лигаво, откривам учебника ѝ по английски език. Поклащам глава и го измъквам като фокусник, който сръчно дръпва покривка изпод порцеланов сервиз.

Когато вдигам глава, виждам, че Амбър върви към мен. Косата ѝ виси на дълги, чорлави кичури и е явно, че е плакала. След като я видях стърчена на пода в тоалетната в погребалния дом, а после и да се натиска със Скоч Бекър — най-върховното падение, — мога единствено да я съжалявам.

Тя спира пред шкафчето си и завърта дръжката. Но когато се опитва да отвори вратичката, тя си остава заключена. Опитва отново. И отново. Но шкафчето упорито не се отваря. Амбър надава вик и започва да думка по металната врата, но накрая отпуска безсилно ръце.

— Амбър?

Тя извърща тъжното си лице към мен.

— Добре ли си? Имаш ли нужда от помощ?

Тя се изсмива горчиво.

— Имам нужда от много неща. Например да върнеш времето назад. Ще ми направиш голяма услуга. Няма да се държа като пълна

идиотка. И няма да изпратя снимката на всички. Нито пък ще се сбия с най-добрата си приятелка. — Тя тръсва глава.

— Имах предвид помощ с шкафчето. — Избутвам я леко и тупвам вратичката точно където трябва. Тя мигом се отваря.

— Благодаря — измърморва Амбър и изважда раницата си. Мята я на рамо и затръшва вратата. — Ще се видим по-късно вероятно.

Гледам я как се отдалечава по коридора и изчезва зад ъгъла.

Може би греша за Амбър. Може би зад студената зловна външност всъщност е доста уязвима. Поне е наясно, че е сгрещила, което не е малко. Решавам, когато Мати се успокои, да вметна някоя добра дума за Амбър. Биха могли да си помогнат една на друга да преживеят смъртта на Софи.

Въоръжена с учебника по английски и упражненията, тръгвам към учителската стая. В стаята за наказаните Мати седи с гръб към вратата, скрила глава в ръцете си. В първия момент решавам, че плаче, но когато я побутвам, тя вдига глава и очите ѝ са ясни.

Подреждам листовете и учебника на чина пред нея.

— Благодаря — казва тя.

— Няма защо — отвърщам. — И ти би направила същото. — Но тайно се чудя дали е така.

Когато се наканвам да си вървя, Мати ме хваща за ръката.

— Наистина — подхваща тя. — Наистина оценявам, че си до мен в този момент. Знам, че невинаги сме се разбирали...

— Не се тревожи. Нали затова съм ти сестра — напълно съм искрена, но когато се обръщам, за да си вървя, неволно се питам аз на кого мога да разчитам.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След часовете се налага да си пробивам път през тълпата, за да стигна до шкафчето си. Всички говорят само за сбиването. Жалко, че не си нося слушалки, за да се изолирам от клюките по адрес на сестра ми и Амбър.

Ролинс изниква до мен, докато се опитвам да натикам една оранжева тетрадка в бедната ми чанта, която и без това вече се пука по шевовите. Обляга се на шкафчето до моето.

— Здравсти. Чух за сестра ти. Гадна работа.

Хвърлям му леден поглед. Дразня му се, задето така ми обърна гръб тази сутрин, а сега се прави на ни лук ял, ни лук мирисал.

— А, значи сега сме приятели, така ли? Защото тази сутрин не бях съвсем сигурна...

— Какви ги дрънкаш? — Ролинс се опитва да си придаде невинен вид. Направо побеснявам.

Имам чувството, че всички емоции от последните няколко дни — ужас и гняв, и безсилие — се трупат в мен, набират сила и търсят отдушник.

Обръщам се с лице към него.

— Дай да преговорим! В петък вечерта си тръгваш демонстративно от къщи без никаква причина. Когато най-добрата приятелка на сестра ми умира, не ти хрумва да се обадиш. Нито поне да пуснеш есемес. Нищичко. А сега започна да ме избягваш по коридорите. Нали те видях тази сутрин. Щом видя, че съм със Зейн, веднага се врътна и си тръгна. Нека ти обясня нещо, Ролинс. В момента имам нужда от приятел. Схващаш ли?

В стегнатата му челюст затреперва някакво мускулче. Без да каже и дума, той се завърта на сто и осемдесет градуса и си тръгва, като не спира да стиска и отпуска юмруци.

— Какво става?

Зейн изниква сякаш от нищото и се обляга на отворената вратичка на шкафчето ми. Усмивката му е широка цял километър —

така ярка и топла, че сякаш слънцето грее право в лицето ми.

— Нищо — измърморвам. — Просто денят е отвратителен!

— Хмм — проточва той с пръст на брадичката си, уж мисли дълбоко. — На мен само едно нещо ми помага, когато имам кофти ден. Понички с желе.

— Какво? — Каменното ми изражение се пропуква в усмивка.

— Понички с желе. Оргазъм за небцето. Ела, ще идем да купим. Знаем къде продават най-вкусните.

Затръшвам вратичката и се оставям да ме поведе по коридора към паркинга.

* * *

Един час и 89,467 калории по-късно спираме на алеята пред къщи. Все още облизвам черешовата сладост от пръстите си и въздишам под тежестта на буцата захар в корема ми. В колата е приятно топло и ухае на сладко.

— Мога ли да те попитам нещо? — обажда се Зейн, а пръстите му въртят копчето на радиото. Пуска някакво безвкусно парче от осемдесетте. Прекрасно е.

— Давай!

— Вие с Ролинс сте доста близки, а?

— Приятели сме — казвам и ми става гузно, че така му се развиках. И като компенсация, добавям: — Най-добри приятели.

Зейн асимилира информацията.

— Все си мисля за вчера. — Дланта му лежи върху поставката между двама ни, съвсем близо до голата ми ръка. Която мигом настръхва. — Съжалявам, че те целунах толкова скоро. Май всичко провалих. Искам да кажа, че те намирам за много интересна. И бих искал да те опозная по-добре.

Някакво чувство, подобно на щастие, нахлува във вените ми. Иска да ме опознае по-добре. Значи, не смята, че съм полудяла кучка с налудничави теории за убийци. Вероятно и той усеща странната близост помежду ни.

— Моментът е малко особен — казвам накрая. — С тази история със Софи, а и сестра ми така тежко го преживява. Имам чувство, че

съм в някакъв кошмар и че всички, освен мен са полудели. А може би всъщност аз съм лудата. Знам ли?

„Млъквай, Вий. Просто млъкни. Дрънкаш глупости.“

След известно време Зейн прошепва.

— И аз имах сестричка навремето.

И двамата млъкваме. И макар парното да духа горещ въздух право в лицето ми, по тялото ми пролазва ледена тръпка, от връхчетата на пръстите чак до скалпа. Доплаква ми се при тази думичка — „навремето“.

— Съжалявам — казвам, а после ми се дощява да бях казала нещо друго, каквото и да е. — Искаш ли да ми разкажеш?

Той стисва очи и поклаща глава.

Изваждам с шумолене една поничка от белия плик, който стискам между краката си.

— Поничка с желе?

Очите ни се срещат и той отново се усмихва със слънчевата си усмивка. Мигом се стоплям. Пръстите му докосват моите, когато поема поничката. Отхапва голяма хапка, дъвчи, преглъща.

— Божичко казва. — Толкова си красива. Направо се съсипвам, като те гледам.

— Ти си бил — прошепвам. — В часа по английски. Твоята бележка е била.

Устните му се извиват в усмивка.

Времето спира. И точно в този момент не ми пука дали всичко ще свърши някой ден. Страхът да не се превържа мигом отстъпва пред копнежа да направя този миг колкото се може по-значим, колкото се може по-завършен.

Ръката ми се вдига към лицето му и докосва бузата му. Привеждаме се един към друг и се целуваме, съвсем леко. Устните му имат вкус на череши. Не съм и предполагала, че може да е толкова вълшебно.

* * *

Когато най-после се измъквам от колата на Зейн, забелязвам, че колата на баща ми е паркирана в алеята — необичайна гледка посред

бял ден. Мислех, че е в болницата и се опитва да внесе ред в документацията си.

Влизам в къщата, пускам раницата на земята и тръгвам към кухнята да си наляя вода. Но някакъв странен звук ме накарва да замръзна наред фойето. Някакво шумолене — не, някой шепне. Звукът идва от кабинета на баща ми. Промъквам се по-близо и напрегам слух да чуя какво говори.

— Просто престани — съска яростно баща ми. — Нали ти казах. Моля те, не ми се обаждай повече. — Пауза, после баща ми продължава: — Не. За мен всичко е приключило. Дочуване.

Замръзвам. Нарещдам си да се обърна, да ида в кухнята и да си наляя вода, но мускулите ми отказват да ме слушат. С кого ли говори баща ми? Като че ли се опитва да сложи край на някаква връзка. Но той не ходи по срещи... нали?

Баща ми се появява на прага, стиснал мобилния си телефон, а лицето му е някак състарено. Дълбоки бръчки са се врязали около очите и устата му. Прегърбил се е. Вдига очи, изненадан да ме види.

— Вий — сепва се. — Откога стоиш тук?

Свивам небрежно рамене.

— От скоро.

Той пъха телефона в джоба си и дръпва якето.

— Трябва да ида до магазина, за да взема някои неща. Имаш ли нужда от нещо?

— Не — отвърщам.

— Добре, Няма да се бавя.

И излиза.

Стоя на прага към кабинета му и се мъча да проумея що за разговор съм подслушала. Честно казано, винаги съм си мислела, че баща ми ще си остане сам до края на живота си. Никога не ми е хрумвало, че може да пожелае да се вижда с друга жена след смъртта на майка ми.

Снимката на мама върху бюрото му като че ли ме тегли натам. От сватбата им е. Усмивва се широко срещу фотоапарата, сякаш целият й живот е пред нея, сякаш нищо лошо не би могло да се случи. Сякаш никога не би могла да умре, а баща ми не би могъл да обича друга, освен нея.

Гледам я и ме изпълва тъга. Едва преди минути се целувах с едно невероятно момче и може би дори за първи път истински се влюбвам. Изоставила всякаква предпазливост, си позволявам да обикна някого. Но ето го доказателството, че всичко хубаво, независимо колко е прекрасно, неизбежно стига до своя край.

Обръщам се и тръгвам бавно по стълбите, а сърцето ми така тежи, че едва пристъпвам.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Вечерята се точи безкрайно неловко.

Мати седи, върти лъжица в ръце и избягва да поглежда баща ни. Той пълни купичките ни с димящо чили и мълчаливо ги поставя пред всяка от нас. По този начин се извинява, задето не е бил до Мати след смъртта на най-добрата ѝ приятелка, а и задето разчита на мен да върша всичко. Чудя се дали не се опитва да компенсира и за нещо друго, може би, че не е съвсем искрен с нас. Че крие връзката си с онази жена.

Той се пресяга през масата, взима няколко солети, за да ги натроши в чилито си, и пита небрежно — като че ли твърде небрежно:

— Какво се случи с Амбър днес, Мати?

Мати се взира съсредоточено в лъжицата си.

— Наговори ми едни глупости за Софи.

— Какви глупости? — Баща ми хапва и дъвчи ритмично, без да откъсва поглед от лицето на Мати.

След дълга пауза, Мати отговаря:

— Че била бременна от Скоч Бекър.

Баща ми преглъща и се намръщва.

— А това защо те разстройва?

Мати почуква с лъжицата по масата.

— Защото твърди, че затова се е самоубила, а аз съм сигурна, че не е така.

— Затова ли я удари?

Мати изпуска вилицата на масата.

— Не съм я удряла! Тя ме удари. Аз само ѝ казах, че е гаднярка. И беше излишно да ме наказват.

Баща ми запазва хладнокръвие.

— Е, господин Наст не може да остави учениците да се бият по коридорите. Все пак трябва да ръководи училището. Длъжен е да поставя някакви граници, въпреки че...

— Въпреки че какво? — казва Мати и най-после го поглежда в очите, предизвикателно.

— Въпреки че страдаш.

Мати издишва рязко.

— Нищо не разбираш. — После вдига недокоснатото чили и тръгва към кухнята. Чувам как чинията силно удря в мивката. Баща ми трепва.

— Ще си лягам — обявява Мати, когато се връща в трапезарията. Чуваме я как тропва по стълбите и затръшва вратата на стаята си.

Баща ми въздъхва и скрива лице в шепа.

Отчаяно ми се иска да последвам примера на Мати и да се измъкна от тази потискаща семейна вечеря, но ми се струва жестоко да оставя баща си сам. Когато вдига глава, виждам, че в очите му блестят сълзи.

— Не мога да се справя сам — казва той, по-скоро на тавана, отколкото на мен. Не съм сигурна как да реагирам. Не съм сигурна дали изобщо трябва да реагирам. — О, господи. Да можеше майка ти да е тук! — продължава след малко. — Просто... не знам как да постъпя. Не мога да се справя.

Копнежът му по майка ми ме стряска. В този момент почти ми се иска действително да се вижда с някого. Има нужда от още някого в живота си, освен мен и Мати — някого, с когото да може да говори.

Пресягам се и хващам ръката му.

— Добре се справяш, татко. Мати просто е разстроена. Ще се оправи. — Искрено се надявам да не се окаже, че лъжа.

Той поглежда сплетените ни ръце и една сълза се процежда и се търкулва по бузата му. Стисва ръката ми и се опитва да се усмихне.

— Понякога така ми напомняш на майка си, Вий. И тя винаги знаеше какво да каже. Умееше да надникне в теб и да разбере точно какво чувстваш. И ти си същата.

Става ми неловко. Обикновено имам чувството, че знам твърде много за другите — тайните им ме разяждат.

— Вий. Би ли ми направила една услуга? Иди при сестра си. Има нужда от помощ. Вероятно разбираш какво преживява далеч по-добре, отколкото аз. И ще знаеш точно какво да кажеш.

Успявам да докарам половинчата усмивка.

— Разбира се, татко.

Телефонът му иззвънява. Той го вади от джоба си, поглежда екрана и натиска копчето.

— Ало? — Пред очите ми сълзите му изсъхват и изражението му става делово. — Няма проблем. Ще дойда до половин час.

После затваря и ме поглежда.

— Съжалявам, Вий. Трябва да вървя.

— Знам — отговарям. — Върви.

* * *

Заварвам Мати да лежи на леглото и да прелиства албум със снимки от по-щастливи времена. На една от страниците майка ми ме люлее на люлка, а сестра ми се вижда на заден план, седнала в розова количка. Протяга ръце напред, иска и тя да се включи. На другата страница майка ми и баща ми готвят заедно. Аз танцувам между тях, опитвам нещо от дървената лъжица и правя гримаса. Мати стои на високото си столче, а на подносчето пред нея е изсипана купчинка зърнена закуска.

Сядам на леглото до нея, но тя така и не вдига глава. Заговаря, но по-скоро на хората от снимките.

— Какво помниш от нея? — Проследява с пръст усмихнатите устни на майка ни.

— От мама ли?

Мати кима.

— Имам чувството, че съм забравила всичко важно.

Отпускам се на леглото и се втренчвам в тавана.

— Не знам. Ухаеше на теменужки. Когато ходехме на пътешествия с колата, вечно съчиняваше истории за съзвездията. Все едно бяха истински хора. Всички си имаха минало, взаимоотношения и свои особености. Часове наред разказваше как Близнаците се скарали заради Андромеда.

Мати обръща страницата.

— Какво друго?

— Правеше си сандвичи с банан и фъстъчено масло. Слушаше музика силно и подскачаше наоколо. Лакираше си ноктите в цикламено.

Мати внимателно разглежда всяка една снимка, като че ли търси някаква нишка, опитва се да разбере що за човек е била майка ни. Последната страница се оказва празна. Винаги си е била празна. Не знам какво е очаквала, но внезапно хвърля албума на земята.

— Не е достатъчно — казва, а думите ѝ се давят в хлипания.

Изправям се и увивам ръце около тялото ѝ.

— Знам — прошепвам. — Знам, че не е достатъчно. Но чуй. Нали се имаме една друга. Ако имаш нужда да поговориш за нещо, винаги можеш да ми кажеш. Каквото и да е, нали знаеш?

Мати кима и дръпва една салфетка от нощното си шкафче. Разтривам гърба ѝ, докато си издухва носа. Светлината отвън е помътняла. Заобиколени сме от сенки.

Накрая сестра ми се отдръпва и се обляга назад, прегърнала една възглавница.

— Може ли да те питам нещо, Вий?

— Аха.

Тя маха някакво конче от възглавницата.

— Защо вече не дружиш със Сам и останалите?

Въздъхвам. С удоволствие бих оставила Мати да вярва, че групичката на готините ме е отхвърлила, задето съм скучна, но тя така ме гледа, че решавам да ѝ кажа истината — или поне доколкото мога. Освен това, не е зле да знае на какво са способни хората, с които общува. Може би ще ѝ помогне да не изпадне в ситуация като моята.

— Помниш ли онази лилава рокля? — питам.

Тя кима ентусиазирано с глава, както и очаквам. Нали бяхме заедно, когато я открих. Беше по-развълнувана и от мен.

Така че ѝ разказвам.

Разказвам ѝ как и двете със Саманта харесвахме Скоч. Как той предпочете мен и какво направи Саманта, за да ми отмъсти. Как пихме уиски в Каплър Парк преди забавата. И как ми прилоша, как припаднах, а после се събудих с вдигната до кръста рокля наскреде сбиването на Ролинс и Скоч.

Пропускам единствено припадането, но то всъщност не е съществено за историята. Подобна ситуация би могла да се случи на всеки. Няма нищо особено. Но сестра ми отново избухва в сълзи и ме прегръща с всичка сила.

Отдавна не съм плакала заради онзи случай. Но по някаква причина, докато разказвам на Мати, виждам нещата от нов ъгъл. И сърцето ме заболява за онова момиче в лилавата рокля, влюбеното момиче, което така си изпати. И докато си припомням какво бях видяла през очите на Саманта — как Скоч ме влачи към съблекалнята, — се разплаквам за момичето, което бях тогава.

Спускам се в прегръдките на сестра ми и когато после ме моли да остана да спя при нея, се съгласявам. Така правехме като малки, след като мама си отиде, след поредния кошмар на Мати. Промъкваше се в моята стая, а аз отмятах завивките, за да може да се пъхне отдолу.

Гледам лицето ѝ, докато заспива. Изглежда толкова малка, така неопитна. Яд ме е, че толкова рано изгуби мама, че единственият човек, на когото може да разчита сега, съм аз. Мислите се преплитат в главата ми и без да усетя, заспивам.

* * *

Озовавам се наред някакъв карнавал. Виенското колело се върти на обратно и един унил клоун стиска няколко черни балона. Майка ми е яхнала лилав единорог на въртележката. Гледа към мен и ми маха, лицето ѝ е светнало от радост. Изглежда точно като на снимките, млада и невероятно красива.

Прилича на ангел.

Изтичвам до бариерата и я викам. Някой ме потупва по рамото и когато се обръщам, я виждам пред себе си. Облечена е в скъсани сини дънки и тениска на Alice in Chains.

— Вий — казва, а гласът ѝ е нежен и мелодичен. Дръпва ме към една пейка и двете сядаме, сплели ръце. Облягам глава на рамото ѝ, вдишвам майчиния аромат на пудра, теменужки и мляко.

— Мамо.

Толкова е приятно просто да изричам тази думичка. Искам да я питам толкова много неща. Как е разбрала, че е влюбена в татко? И дали целувките му са имали вкус на понички с желе? И как да живея, когато знам на какви ужасни неща са способни хората? Как да помогна на сестра си да преживее смъртта на едната си приятелка и предателството на другата?

Но всичките ми въпроси изчезват, когато се вглеждам в очите ѝ, сини на фона на черното небе.

Тя отмята косата от лицето ми.

— Малкото ми момиченце.

— Да. Да, мамо — не мога да спра да повтарям тези две срички.
— Мамо.

Започва да вали и всяка капка, която се плъзва по бузите на майка ми, изтрива по малко от образа ѝ. Целува ме за последен път, после дъждът се усилва и я отнася. Дъждът отнася всичко.

* * *

Събуждам се разплакана в стаята на Мати. Колко е несправедливо сънят да ти върне изгубената майка и в мига, в който отвориш очи, да я загубиш отново. Възглавницата ми е мокра.

Будилникът сочи малко след десет. Трябва да стана, да се захвана с нещо, което да ме държи будна. Смъквам се от леглото и излизам на пръсти в коридора, като оставям вратата леко открената.

Влизам в стаята си, щраквам лампата и светлината ме заслепява. Някакво лице привлича вниманието ми в ъгъла на стаята, но когато се вглеждам, виждам, че това е ангелът от тениската на Smashing Pumpkins. Закачила съм я на облегалката на люлеещия се стол и съм я забравила. Нещо в очите на ангела, в изражението му, ми напомня за мама.

Пристъпвам към нея, пъхам ръце в ръкавите и я навличам. Неочаквано мека е, но милувката на плата не може да замести майчината прегръдка от съня ми.

Глътвам няколко таблетки кофеин и дръпвам учебника по астрономия от нощното шкафче. Отварям на произволна страница и се зачитам в теорията за големия взрив. Но само след няколко реда думите започват да се кривят и да бягат.

Завива ми се свят. Зад очите ми се надига тъпа болка.

Всеки момент ще припадна.

И тогава осъзнавам, че съм облечена в тениската, която Ролинс ми подари.

* * *

Около мен изниква трева — но не съм на поляна, а на игрище, виждам бялата маркировка, която описва периметъра. Виждам и тъмния, но добре познат силует на училището. Зад него звездите пеят в черното небе.

Ролинс прекосява игрището и се насочва към една от вратите. Чувствам се особено. Движенията на тялото му и отпуснатата му походка са ми толкова познати, но не и от този ъгъл. Интересно, как за цяла година нито веднъж не съм се плъзвала в него. По-рано мислех, че се дължи на сдържаните му чувства. Никога не оставя емоционален отпечатък върху каквото и да било.

Освен върху тениската, която ми подари. Колко странно!

Когато приближава вратата, различавам силует — някой го чака, момиче. Неочаквано ме пробожда ревност. Не знаех, че излиза с някого. Толкова ли сме се отдалечили, че да не ми каже?

Косата на момичето блести на смътната светлина от една далечна улична лампа. Познавам само едно момиче с такъв отънък на шоколадовокафяво. Това е Амбър. Амбър Прескот.

Сега вече съм напълно объркана. Вярно че Амбър никога не е крила, че харесва Ролинс, но досега не ѝ е обръщал внимание. Какво става тук?

Когато приближава на около пет метра от нея, го чувам да казва:
— Благодаря ти, че дойде.

Амбър се усмихва и бръква в черно-бялата си чанта марка „Прада“, метната през рамото ѝ. Вади смачкан пакет, но в тъмнината не успявам да различа какво е.

— Радвам се, че се обади. Чувствах се малко самотна.

Ролинс отваря уста да отговори, но съзнанието ми го напуска, преди да чуя какво казва. Стреснато се изправям и едва си поемам въздух. Смъквам тениската и я хвърлям на пода.

* * *

Телефонът ме събужда призори. Изправям се в леглото и го търся опипом. Явно все пак съм заспала по някое време, въпреки пълната шепа кофеинови таблетки, които изгълтах след срещата на Ролинс и Амбър.

Така звъни, когато се обажда баща ми, с онази мелодия, която ме накара да си инсталирам миналата година, когато се бях побъркала покрай изпитите — Don't Worry, Be Happy. Кълна се, че е по-дразнеща и от будилника ми.

— Татко? Пет и половина е.

— Вий, трябва да ти кажа нещо.

Веднага ми става ясно, че се е случило нещо ужасно. С тези думи започваш, когато трябва да съобщиш нещо лошо. Когато искаш да кажеш на детето си, че Дядо Коледа не съществува. Или че кола е прегазила котето му.

Или нещо далеч по-страшно.

Изправям се рязко и притискам телефона в ухото си.

— Какво има?

— Родителите на Амбър звъняха. Снощи не се е прибрала. Чудеха се дали не е с Мати. — Това не е всичко. Усещам по гласа му, че има още нещо.

— И?

— Миличка, Амбър е мъртва. — Думите му са така категорични, казаното — така необратимо, че оставам без дъх.

Няколко секунди не успявам да продумам, опитвам се да си припомня кога за последен път видях Амбър. Пред кабинета на директора. Тогава за последен път я видях със собствените си очи.

Но бях с нея докъм десет вечерта.

Или по-скоро, Ролинс беше с нея.

Премествам телефона на другото си ухо.

— Господин Голдън чул изстрела и открил тялото ѝ на футболното игрище — това не е ли учителят ти по психология? Явно още е бил в училището, готвел си е уроците за следващия ден. Един бог знае какво е правел толкова късно. Кой учител стои до десет часа? Според полицията... май пак става дума за самоубийство.

Готова съм да се обзаложа, че не е самоубийство. Както и смъртта на Софи не е самоубийство.

— Вий, добре ли си? — Иска да се увери, че ще се съвзема, че ще съм във форма да се погрижа за Мати. Нима имам избор? Налага се да съм добре. Трябва да я предпазя.

Две мажоретки вече са мъртви. Може тя да е следващата.

— До довечера ще се прибера, чуваш ли? Тук имаме тежка ситуация. Искан да стоиш с Мати, докато не се прибера. Днес няма да имате часове. Полицията е отцепила района.

Веднага си представям сцената — жълтата лента опасва футболното игрище и трепти на вятъра. И очертаното с тебешир, там, където са намерили тялото. Дали тебеширът оставя следа върху тревата?

Баща ми прекъсва мислите ми.

— Става ли? Вий? Ще се справиш ли?

Кимвам, но той няма как да ме види.

— Да, добре съм, татко. А да й кажа ли?

Чувам как въздъхва дълбоко.

— Май най-добре е да й кажеш. Ще се оправите ли? — В гласа му се прокрадва чувство на вина. Поредното нещастие вкъщи без неговата подкрепа.

— Не се тревожи — казвам и пак се сещам за онази песничка. Ве Нарру. — Ще се погрижа за всичко.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Стоя в кухнята, бъркам смес за палачинки и размишлявам как да кажа на Мати. Май няма подходящ начин. Добре че не съм лекар. На баща ми вероятно непрекъснато му се налага да търси подходящи думи, за да съобщи лоши новини. Интересно, защо тогава никак не го бива. Може би по-добре да помисля какво би казала мама, ако беше на мое място.

Изливам малки кръгчета от сместа в нагорещения тиган, после грабвам шепя шоколадови мидички и ги пускам една по една върху палачинките. На вратата се почуква и аз подскачам стреснато. Надничам през прозореца и виждам Ролинс на верандата. За миг замръзвам, после клякам, за да не ме види. Не го правя съзнателно, действам по инстинкт. Колкото и да се опитвам, не мога да намеря обяснение как така Амбър е загинала точно след срещата с Ролинс.

Той почуква отново. Стисвам очи.

„Махай се!“

След около пет минути се надигам от пода и надниквам през прозореца. Верандата е пуста. Ролинс си е тръгнал. Въздъхвам от облекчение.

Прехвърлям палачинките в чиния. После дълго време стоя пред хладилника и гледам снимката на мама от колежа — загоряла, слаба и усмихната, с руса коса и бял потник. Под нея е залепена снимката на сестра ми при завършването на осми клас. С баща ми сме застанали от двете ѝ страни и сме ѝ направили ушички с пръсти. На всеки друг хладилник тези снимки биха изглеждали като пано от щастливи спомени, но на нашия са единствено ироничен намек за онова, което някога е съществувало, което можеше да съществува и сега. Щастливо семейство.

Дръпвам вратата на хладилника и взимам сиропа, за да залея палачинките на сестра ми, точно както ги обича.

* * *

Бутам вратата на Мати с крак и внасям подноса с палачинките и чиния портокалови резенчета. Внезапно осъзнавам колко е глупаво — няма порция палачинки би могла да смекчи удара, че още една от приятелките ѝ е мъртва? Държа се досущ като баща ми. Правя няколко крачки назад, слагам подноса на пода в коридора и влизам отново. Ще действам по моя начин.

Тя сумти насън, а миглите ѝ хвърлят гъсти сенки върху бузите ѝ. Завладява ме странно желание — да пропълзя в леглото до нея, да я прегърна, да усещам как тялото ѝ се надига с всяко поемане на дъх. Вместо това дърпам завесите, за да пусна слънцето с надеждата да озари мрака, който ще настъпи с думите ми.

— Мати! — Сядам до нея и я разтърсвам леко. — Мати, събуди се!

Тя отваря едно око и ме поглежда. После рязко се изправя и отмята розовите завивки.

— Колко е часът? О, боже, ще закъснея за тренировка. Какво — на палачинки ли мирише? Неделя ли е? — Тя се взира объркано в мен.

— Мати, трябва да ти кажа нещо.

Тя замръзва, а на лицето ѝ се изписва мрачно предчувствие. Мускулите ѝ се напрягат, сякаш се готви за удара.

— Днес няма да ходим на училище. Амбър е мъртва. — Без никакво увъртане, само грозните, сурови думи. Дръпнала съм рязко лепенката и чакам да изпищи.

Раменете ѝ висват, после очите ѝ се изпразват. Буквално виждам как казаното си проправя път през отделните мускулни групи, които една по една отказват. Първо лицето ѝ. После ръцете. После тялото. Тя се смъква в леглото без никакво изражение.

— Намерили я на футболното игрище. Смятат, че се е самоубила. — Още докато говоря се чудя кои са тези те. Смътно си представям как полицаи Тийън и група униформени фигури бавно обикалят терена в търсене на улики.

Мати мълчи.

Страх ме е да я оставя сама, така че изтичвам до стаята, грабвам няколко диска и старото ми мече Клио. Пъхам диска на Smashing

Pumpkins в компютъра на Мати, защото него слушам, когато чувствам, че губя контакт с живота. Гласът на Били Коргън е като балсам.

Тиквам Клио в ръцете ѝ и казвам:

— Мати? Ще се справиш. Обещавам ти. — После се покатервам в леглото и увивам ръце около нея; представям си, че сме се загубили някъде из Антарктика и само топлината на тялото ми може да я спаси. Странно, но започва да трепери едва след като я прегръщам.

* * *

Недоспиването започва да ме настига. Пия чаша след чаша кафе, но клепачите ми продължават да тежат. Опитвам се да стоя права, да си намирам работа. Ходя да наглеждам Мати на всеки половин час. На обяд ѝ занасям сандвич и малко кисело мляко. Но храната остава недокосната на нощното ѝ шкафче.

След като се насилвам да хапна малко от сандвича си, отивам до банята. Усещам, че ще изгубя съзнание. Пълня чаша с вода и гълтам няколко таблетки кофеин, но явно съм изпуснала момента. Твърде късно осъзнавам, че държа чашата със Скуби Ду, от която бе пил полицай Тийън онзи път у нас.

Твърде късно осъзнавам, че вероятно е оставил отпечатък върху чашата.

Твърде късно осъзнавам, че всеки момент ще се плъзна. Свличам се на пода.

* * *

Полицай Тийън се поти. Ризата му е влажна. Онзи ден, у дома, изглеждаше съвсем спокоен и хладнокръвен, докато разпитваше Мати. Но сега сърцето му думка напрегнато. Явно умее да прикрива чувствата си.

Стои наред гола стая с циментови стени, обзаведена единствено с маса и два съгъваеми стола. Висящата от тавана флуоресцентна лампа осветява всички ъгли. Почти цялата дължина на една от стените е заета от огледало. Гледала съм достатъчно филми, за да знам, че от другата

страна има хора. До масата, с вид на смъртно болен, седи господин Голдън.

Полицай Тийън вади от джоба си същото малко тефтерче, в което пишеше и когато разпитваше Мати, а после и молив.

— Хайде пак да ми кажете, защо бяхте в училището снощи? — Той се обръща с лице към господин Голдън.

— Не се чувствах добре, така че подготвих уроците за заместничката. — По челото на господин Голдън избиват капки пот.

— В колко часа беше това?

— Ами, около десет без петнайсет.

Полицай Тийън си отбелязва часа.

— Разкажете ми какво се случи след това. Не пропускайте нищо.

Господин Голдън си поема дълбоко въздух.

— Ами, магнах на Еди, нощния пазач, и влязох в кабинета си. Написах плана за урока на дъската и наредих листовите упражнения на бюрото. После си тръгнах.

— Колко време ви отне това? — Полицай Тийън замислено почуква с молив по тефтера.

— Петнайсет минути. Може би двацет.

— И тогава чухте изстрела?

Господин Голдън затваря очи.

— Да. Около десет и петнайсет.

— И какво направихте?

Господин Голдън отваря очи.

— Излязох на игрището, откъдето се чу изстрелът. И намерих... веднага се обадох на 91114^[1].

Полицай Тийън прави пауза преди следващия въпрос. Усещам, че се затруднява как да го формулира. Най-накрая пита:

— Господин Голдън, какви бяха отношенията ви с Амбър Прескот?

Господин Голдън е като зашеметен.

— Нейният клас имаше шести час при мен.

— И нищо друго извън това? Не сте ли разговаряли извън училище?

— Не — Господин Голдън звучи объркан.

— Ами Софи Джейкъбс? Какви бяха отношенията ви с нея?

— С нея имахме осми час.

— Някои ученици твърдят, че са я виждали да се вози във вашия автомобил. Вярно ли е това?

Господин Голдън нервно свива рамене.

— Случвало се е да я закарам вкъщи.

— И само толкова?

Господин Голдън прави пауза и полицай Тийън използва момента.

— Господин Голдън, знаехте ли, че Софи Джейкъбс е била бременна?

Господин Голдън навежда глава. След безкрайно дълго мълчание, прошепва:

— Да.

* * *

Събуждам се от виковете на Мати. Като че ли викат няколко души, полифония от ужас и страх. Лежа сгърчена на пода в банята.

— Мати, спри. Всичко е наред. Добре съм. — Пълзя към нея и с мъка се изправям на крака. Тя мушва глава в извивката на врата ми и виковете ѝ утихват.

Чувам предната врата да се отваря.

— Момичета? — подвиква баща ми. Мати ме пуска и хуква към него. Тръгвам след нея по стълбите и гледам как се прегръщат. Той я притиска силно и ми се приисква и аз да можех да усетя топлината му.

— Добре ли сте? — Глупав въпрос. Даже леко се изчервява.

Разпитът на господин Голдън продължава да тече някъде в съзнанието ми. Трябва да се измъкна, да ида някъде и да подреда мислите си.

— Излизам — обявявам и грабвам якето си от закачалката.

— Къде отиваш? — пита рязко баща ми и ме хваща за китката паникьосан. Знам, че го е страх да остане сам с Мати и болката ѝ, но имам нужда да се откъсна за малко. Издърпвам ръката си.

— Навън. Ще се върна след няколко часа.

И с тези думи се шмугвам през вратата.

* * *

Крача бързо, за да се стопля. Температурата като че ли пада по малко с всеки изминал ден. Не след дълго мъртвите листа ще бъдат покрити със сняг. Девствен, бял сняг. Тази мисъл леко ме разведрява.

В главата си превъртам сцената в участъка. Явно полицаи Тийън смята, че Голдън някак е замесен в смъртта на момичетата. Като че ли намекваше, че учителят е имал неуместни отношения със Софи или с Амбър, а може би и с двете. Ако преди две седмици някой ме бе попитал дали Голдън е способен на такова нещо, щях да съм категорична, че е невъзможно. Беше готин учител. Всички го харесваха. Но явно външния вид заблуждава.

Завивам в следващата улица, „Арбър“. В дъното ѝ се издига светлосиня къща с дървена ограда. Доскоро в предния ѝ двор стърчеше разкривена табела с надпис: ПРОДАВА СЕ. Ето за тази къща ми говореше Зейн. Тук живее.

Без да се замислям, изкачвам стълбите към верандата и леко почуквам по вратата с кокалчетата на ръката си. Минават няколко секунди и отвътре се чуват гласове. Чувам някого да трополи по стълбите.

Зейн отваря рязко вратата и ме поглежда смаяно.

— Вий. Какво правиш тук? Наред ли е всичко?

— Да. Не. Просто... имам нужда от поничка с желе.

Веждите му се смръщават.

— Свършиха. Съжалявам. — Сериозното му изражение ме кара да се усмихна, въпреки всичко.

— О, не. Говоря метафорично, нали разбираш? Искам да поговоря с някого.

— А — възкликва той. — Метафорични понички мога да предложа. Искаш ли да седнем? — Той посочва два люлеещи се стола. Отпускам се в единия и оглеждам улицата. Кварталът, в който съм живяла цял живот, изглежда някак различен от този ъгъл.

— Какво става?

В гърлото ми се надига ридание. Запушвам уста с длани, смутена от звука. Та аз го познавам само от няколко дни. И все повече го харесвам. Нима искам да се разрева като бебе пред него?

Зейн сяда на стола до мен и лекичко дръпва едната ми ръка. Хваща я в своята, едновременно мека и корава. Прокарва пръст напред-назад между палеца и показалеца ми. Потръпвам.

— Загина още някой — казвам. — Пак приятелка на сестра ми.

Той се привежда към мен смутен. Разказвам му за обаждането на баща ми и как цял ден съм бдяла над Мати.

И че съм уплашена. Ужасно уплашена.

Уплашена, че сестра ми няма да се измъкне жива.

През цялото време той не спира да гали ръката ми и това докосване ми дава сили да продължа. Когато приключвам, и двамата мълчим. От другата страна на улицата някакво момиче с лилава пелерина гони малко джавкащо куче. Какво не бих дала да съм на нейно място.

Мушвам се под мишницата му. Оставям тялото си да се разтопи в неговото и усещам как ме притиска към себе си.

— Зейн?

— Да?

— По-рано спомена, че си имал сестра. Какво се случи?

Той си поема рязко въздух, после бавно издиша.

— Умря в болницата малко след като се роди. Не знам какво точно ѝ е имало. Майка ми не обича да говори за това.

Очите му помътняват, докато говори. Замислям се за болката, която е преживял — самоубийството на баща му, смъртта на сестра му. Чудя се дали някои от нас просто не са обречени да преживеят всякакви трагедии. В този смисъл си приличаме.

— Сигурно ти е било много тежко.

— Както казах, не я помня много. Но се тревожа за майка ми. Откакто се върнахме тук, миналото не спира да я преследва. Върви като в мъгла. Опитвам се да я разсея, да я накарам да излиза, да върши разни неща, да се среща с хора. Но тя не иска. Някак се е... вманиачила.

Тревогата за майка му ме трогва. Прегръщам го силно. Той опира нос във вдлъбнатината на врата ми, после докосва с устни същото място.

А после ме целува и имам чувството, че лъжите и смъртта, и злото, което ме заобикаля, бавно се стопяват и пак съм като нова.

[1] [Национален телефон за спешна помощ в САЩ.](#) — Б.ред. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди да тръгна за училище, надниквам да проверя Мати. Не помръдва. Спи лишения от сънища сън, подарен от приспивателните, което е добре. Кой знае какво щеше да сънува без него. Умиращи мажоретки, разкъсани тела. По-добре съзнанието ѝ да е празно. За момент се спирам, чудя се дали няма да е по-добре да остана да я наглеждам, но решавам, че с баща ми ще е в безопасност.

Зейн ме чака на алеята. Закопчавам колана, макар да не може да ме предпази от грозната сцена, която ни чака в училище. Директорът е разпуснал редовните часове и е свикал общо събрание.

Когато пристигаме, се налага да паркираме от другата страна на улицата, понеже футболното игрище и по-голямата част от паркинга са опасани с жълта полицейска лента.

Групичка ученици от клуб „Мъдър избор“ упътват идващите към физкултурния салон. Облечени са с тениски с надпис: ЧУВСТВАТЕ ЛИ СЕ ТЪЖНИ? ПОГОВОРЕТЕ С НЯКОГО. Седалките са претъпкани с неспокойни ученици и неколцина родители с угрижен вид. За миг се спирам в подножието и оглеждам трибуните. Ролинс го няма. Нито пък Скоч.

Въздухът направо вибрира от слухове. Всеки си има своя теория какво се е случило с Амбър. Някои шушукат, че ревнувала заради връзката на Софи с господин Голдън. Други твърдят, че се е самоубила от чувство за вина, задето е тласнала Софи към самоубийство. Всички знаят, че тя е изпратила голата снимка на Софи на целия отбор по футбол.

Иде ми да се разкрещя: „Софи не се е самоубила. И Амбър не се е самоубила. Сред нас има убиец и трябва да се пазите!“. Но вместо това съсредоточавам цялото си внимание в това да слагам крак пред крак, докато двамата със Зейн се катерим нагоре по трибуните. Намираме си места в дъното, откъдето виждаме всички ученици и изнервените, неспокойни учители.

Зейн стисва ръката ми.

— Всичко ще е наред. — Макар да съм сигурна, че греши, все пак оценявам жеста му.

На пода на салона са издигнати три гигантски екрана. Средният е сложен успоредно на трибуните, а другите два са насочени под ъгъл навътре. Внезапно лампите угасват и апаратът залива екраните с образи и думи на фона на силна рок музика. Изображенията са на привлекателни, но потиснати младежи. Червенокосо момиче се кара с приятелките си. Момче с бейзболна шапка се мотае унило на стълбите пред училището си, после обляга глава в длани. Красива блондинка стои пред огледалото и замислено съзерцава шишенце с хапчета.

Между снимките се появяват думи като „тъга“, „самота“ и „депресия“. Представлението продължава около пет минути, а после изскача последният кадър и се разтяга върху всичките три екрана. Номерът на гореща телефонна линия за онези, на които им минават мисли за самоубийство.

— Май ще повърна — измърморвам.

Горещо ми е. Не мога да дишам. Трябва да се махна.

Пускам ръката на Зейн и се надигам. Той също се изправя, иска да дойде с мен, но аз го отблъсквам. Предпочитам да съм сама. Трябва ми пространство, за да дишам. Някак успявам да сляза до долу и да се измъкна от салона.

Въздухът в коридора е доста по-хладен. Облягам се на една витрина за трофеи, пълна с лъскави златни футболни и баскетболни топки, и затварям очи в опит да разбере какво толкова ме бе смутило в салона — като се изключи очевидният факт, че всичко се въртеше около напълно грешни предположения.

Но си мисля, че щеше да ми прилошее дори и ако Софи и Амбър действително се бяха самоубили. Имаше нещо твърде комерсиално в цялата работа, нещо фалшиво. Сякаш поредицата от кадри бе режисирана от MTV. Като в риалити шоу, озаглавено „Някой избива мажоретките и се опитва да инсценира самоубийство“.

Когато гаденето преминава, тръгвам по коридора към дамската тоалетна. Завивам зад ъгъла и замръзвам на място.

Насред коридора Скоч рови в едно от шкафчетата.

Правя крачка назад, за да се скрия от полезрението му. Какво прави Скоч в коридора на осмокласниците? След няколко секунди

чувам вратата на шкафчето да се затръшва. Напрягам се, когато чувам стъпките му, но те се отдалечават. Тръгнал е в обратната посока.

Предпазливо показвам глава иззад ъгъла, за да видя дали наистина си е тръгнал. Зървам задната част на якето му, когато завива по коридора и се насочва към изхода за ученици. На пода лежи нещо черно.

Броя до десет, да не би да се усети, че е изпуснал нещо, и да се върне да си го прибере. После излизам от скривалището си и приближавам черния предмет. Кожена ръкавица.

През главата ми се стрелва мисъл: „Може пък да ми влезе в употреба“.

Не знам как не съм се сетила по-рано. Винаги съм считала плъзването за недостатък, нещо, което се случва без моето съгласие. Ами ако има начин умишлено да се плъзна в Скоч чрез ръкавицата му?

Мисълта да се вмъкна в главата на Скоч ме вледенява. Всеки път, когато го видя, буквално ми прилошава. Едва издържах срещата с него, докато бях в тялото на Амбър. Дали ще съм в състояние умишлено да се плъзна в него?

Представям си сестра си — у дома, в леглото, потънала в амбиенова кома. Безпомощна. Ако не направя нещо, за да разбере кой е убиецът, нищо чудно тя да е следващата.

Взимам решение. Навеждам се, вдигам ръкавицата и я натиквам в джоба си. Обзема ме паника, че Скоч ще се усети, че я е изпуснал, и ще се върне, така че давам заден ход към салона.

Всички стаи са тъмни и празни, с изключение на една — кабинета на господин Голдън. Преди малко не бях забелязала, че лампата свети, но сега виждам, че вътре има някого. Приближавам се предпазливо и заставам до вратата, надзъртам лекичко. Директорът Наст стои с гръб към мен, а господин Голдън седи на бюрото си и се взира в сплетените си пръсти. Отстъпвам назад, за да не ме види, ако вдигне глава.

Господин Нает проговаря първи, звучи смутен:

— Джо, вярно ли е, че си знаел, че Софи Джейкъбс е бременна?

Пауза.

— Да. Дойде да поговори с мен в петък.

Нает се прокашля.

— А можеш ли да ми кажеш кой е бащата?

— Съжалявам, Стив, но не смятам, че е редно да споделям такава информация. Момичето е мъртво. Не е ли редно да уважим тайната ѝ?

— Работата е там, че родителите започват да се оплакват. Слуховете ги плашат и не се чувстват спокойни да преподаваш на децата им. Всякаква информация, която можеш да ми дадеш на този етап, ще ми помогне да изчистя името ти. В противен случай ще се наложи да те помоля да си вземеш отпуск, докато нещата отшумят.

Нова пауза.

— Джо, опитвам се да ти помогна.

Господин Голдън не казва нищо.

Господин Наст издава някакъв ядосан звук и излиза от стаята. Когато минава покрай мен, бързам да се обърна към първото попаднало ми шкафче и да сложа ръка на дръжката. Той ми хвърля гневен поглед и се насочва към физкултурния салон. Когато се скрива от погледа ми, отново надничам в кабинета на господин Голдън. Той не е помръднал. Стои и се взира в ръцете си.

Новата ми дейна личност ми прошепва да се опитам да изкопча някаква информация. Дори той да е убиецът, не може да ми направи нищо наред училището. Може би дори ще мога да задигна някаква вещ, която по-късно да ми помогне да разбера какво прави.

— Господин Голдън? — Прекрачвам прага. Той вдига глава, като че ли объркан от звука на собственото си име. — Здравейте... ъм, имам някои въпроси относно заданието. Можете ли да ми отделите една минутка?

Той ме зяпва, сякаш съм извънземно.

— Господин Голдън? Добре ли сте?

Той въздъхва дълбоко.

— Не мога да повярвам, че това е моят живот — като че ли говори по-скоро на себе си, отколкото на мен. Отива до високия шкаф, измъква една кутия и се връща при бюрото си. Започва да мята каквото му попадне вътре — полупразно пликче с дражета против кашлица, кукла с лика на Хоумър Симпсън, няколко броя на списание „Нюзуик“.

— Хората говорят. Смятат, че имам нещо общо със смъртните случаи. — Говори бавно и монотонно, без никаква интонация. Не звучи нито сърдит, нито разстроен. Просто вцепенен.

— Защо ще решат такова нещо? — питам предпазливо.

— Защото човек винаги търси на кого да хвърли вината — отвръща горчиво той. — Софи се обърна към мен за помощ. Ходим в една и съща църква, познавам родителите ѝ. И когато забременя, дойде при мен за съвет. Предполагам, че някой ни е видял заедно и е останал с грешно впечатление.

Замислям се над думите му. Нормално ли е учител да разкарва ученичка в колата си, дори да е приятел на семейството? Дори и да ходят в една и съща църква? Все пак ми се струва подозрително.

— А сега, когато и Амбър загина, започнаха да съчиняват всякакви истории. Казвам ти, хората си умират да повярват в най-лошото. — Той измърморва нещо за лов на вещици, а после отново се захваща да си прибира нещата.

— И какво ще правите? — питам и оглеждам кабинета му за нещо, което би се побрало в джоба ми.

— Какво мога да направя? Отивам си вкъщи.

От коридора се чуват гласове. Явно събранието е свършило.

— Май по-добре да си вървя — казвам.

— Май ще е най-добре — отвръща господин Голдън и застава с гръб към бюрото си.

В този момент го виждам — най-отгоре, точно пред очите ми. През цялото време е бил там. Защо не съм го забелязала по-рано?

Настолният календар.

Изглежда толкова безобиден — най-обикновен настолен календар, какъвто можеш да си купиш от всяка книжарница. Бели страници, месецът и датата са изписани в плътен, черен шрифт. Досуц като страничката, залепена на входната ни врата в деня, в който загина Софи.

Имам чувството, че не мога да дишам. Сърцето ми думка под ризата. Някак успявам да се обърна, възможно най-естествено, и да тръгна към вратата. Поглеждам назад само веднъж, за да се уверя, че господин Голдън продължава да събира нещата си, после пъргаво протягам ръка и грабвам миниатюрна фигурка от библиотеката до вратата.

И изчезвам.

* * *

Телефонът вибрира в джоба, докато си проправям път сред морето от ученици.

— Ало?

Баща ми.

— Хей, Вий, би ли взела учебниците на Мати? Имам чувството, че ще пропусне поне още няколко дни. Няма да е зле да навакса малко вкъщи.

— Ъм, да, разбира се — казвам и затварям. Прибирам телефона и измъквам задигнатата фигурка от джоба си. Малка бронзова фигурка на Зигмунд Фройд. Точно по негов вкус. Пъхам я обратно с надеждата действително да е оставил някакъв отпечатък. Хич не ми се иска да се връщам в кабинета му, за да пробвам с нещо друго.

Покрай мен тичат ученици. Бъбрят развълнувано, въодушевени, че уикендът започва предсрочно. Едва стигам шкафчето на сестра ми. Блъсвам го, където трябва, и то се отваря.

Ахвам.

Всичко вътре е нахвърляно на пода — учебниците й, екипът й за физическо, снимките й със Софи и Амбър, които доскоро бяха залепени на вратата. Всичко е разпиляно на дъното на шкафчето.

Прикляквам и вдигам тгълчето на една скъсана снимка. Половината лице на сестра ми, изрисувано като котка. Снимката от миналогодишния панаир.

Опитвам се да го пусна, но то залепва за пръстите ми. Покрито е с нещо лепкаво и червено. Когато осъзнавам какво е, стомахът ми се свива и притискам уста с ръка, за да не повърна.

Дъното на шкафчето й е покрито с кръв.

Отварям уста и започвам да пищя.

— Какво има? Вий? — Две силни ръце хващат раменете ми. Обръщам се, виждам Зейн и заравям глава в гърдите му.

* * *

Седим в колата на Зейн и чакаме паркингът да се освободи. Той чертае кръгчета по гърба ми с пръст, докато чакам баща ми да вдигне телефона.

Вдигни, вдигни, вдигни.

— Ало?

— Татко — казвам. — Ъм, тръгнах да взимам учебниците на Мати, но не можах да се сетя какъв ѝ беше кодът. Можеш ли да я попиташ? — Не ми се ще да обяснявам, че дъното на шкафчето ѝ е залято с червена боя. Трябва първо да разбере какво означава всичко това. И преди всичко да се уверя, че Мати е добре.

Чувам стъпките му и се моля да завари Мати в леглото. После се чуват сподавени гласове и въздъхвам от облекчение. Ако бъркотията в шкафчето на Мати е предупреждение, то убиецът все още не е направил своя ход.

— Казва, че е деветнайсет, трийсет и четири, осемдесет и шест — диктува баща ми. — И ти благодари.

— Няма защо — казвам и хвърлям поглед към купчината учебници, струпани в краката ми. Опитах се да ги почистя, доколкото можах, но пак изглеждат ужасно. Май ще се наложи да измисля някакво обяснение. — Скоро се прибирам.

Затварям и оставам неподвижна, втренчена в телефона.

— Кога ще свърши всичко това? — питам на глас.

— Кога ще свърши кое? — обажда се Зейн.

— Тази лудост. Кога ще свърши? Софи е мъртва. Амбър е мъртва. А сега сестра ми е на мушката. — Сещам се, че Скоч беше в коридора преди мен. Щом не е бил на събранието, тогава какво е правил?

— Наистина ли смяташ, че някой иска да направи нещо на Мати? — пита ме Зейн.

— Защо иначе ще оплескат шкафчето ѝ така? Доста извратена шега, след като две от приятелките ѝ са мъртви. Господи! Така приличаше на кръв — казвам и се сещам как белите чаршафи на Софи бяха станали целите алени и лепкави, досуц като оная гадост на дъното на шкафчето. Ръцете ми не спират да треперят.

— Ужасно се тревожа за Мати — продължавам. — Изпаднала е в депресия. Двете ѝ най-добри приятелки загинаха. Ами ако... Ами ако ѝ хрумне да...?

Зейн слага пръст на устните ми.

— Всичко ще е наред. Ще стоим при нея през целия уикенд. Ще гледаме филми. Няма да я пускаме да излиза от къщи.

„Прав е — казвам си. — Има начин да я защитя, като разбера какво се случва. Ще се науча целенасочено да се плъзвам и ще открия убиеца. И все някак ще го накарам да си плати.“

— Вий? — обажда се Зейн.

— Да? — отвърщам разсеяно, защото продължавам да мисля за припадане, убийци и кръв. Но когато Зейн се привежда към мен и ме целува, забравям всичко останало.

— Май започвам да се влюбвам в теб — прошепва той.

По някаква непонятна причина устните ми отказват да помръднат, не успявам да изрека думите, които са изписани на сърцето ми. Затова, вместо да говоря, го прегръщам с всички сили.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Седя в леглото и се прозявам. Не съм поемала кофеин от близо девет часа — откакто тръгнах за училище. А когато не си изпия кофеина, ми се случват гадни неща. Главоболие, раздразнителност, гадене.

„Но ще си струва, ако успея да разбера какво се е случило със Софи и Амбър, преди убиецът да удари отново“, казвам си и разтърквам слепоочия.

Когато клепачите ми натежават като олово, решавам, че е време. Хващам ръкавицата на Скоч с голите си пръсти. Потърквам леко материята, макар да настръхвам при допира с грубата тъкан.

И чакам.

Но нищо не се случва.

Продължавам да чакам.

Нищичко.

„Май няма да е толкова лесно, колкото си мислех“, казвам си и плясвам ръкавицата върху бедрото си. Възможно е Скоч да не е оставил емоционален отпечатък. Така де, няма вид на особено чувствителен.

Какво ще правя, ако не се получи? Представям си, как се вмъквам в къщата на Скоч през нощта и грабвам нещо, за което със сигурност му пука. Футболна топка или списание с голи момичета. Но само си фантазирам. Тъпо ще е да се промъкна в къщата на потенциален убиец. Значи, тая работа с ръкавицата задължително трябва да се получи.

Телефонът ми иззвънява. Пак Ролинс. Звъни цял следобед. Не вдигам, така че всеки път се включва гласовата поща. В началото ми оставяше съобщения да му се обадя. Сега просто затваря, като вижда, че не вдигам.

Не че не искам да говоря с него. Напротив. Искам да ми обясни какво е правил с Амбър на футболното игрище само минути преди смъртта ѝ. Проблемът е, че не мога да го попитам. Няма как да обясня

откъде знам. А докато не разбере със сигурност кой е убил Софи, не мога да рискувам да го допусна близо до себе си — и, което е важно, до Мати.

Телефонът млъква.

Чудесно.

Съсредоточавам се отново върху задачата си. Потърквам ръкавицата в бузата си и вдъхвам аромата на Скоч. На пот и портокалов шампоан. На онази отдавнашна нощ. Стомахът ми се преобръща.

Секундите отминават. Доспива ми се неудържимо.

Стаята притъмнява и загубвам контакт с настоящето.

И се плъзвам.

* * *

Озовавам се в тъмна стая, осветена единствено от телевизора, който предава футболен мач. Цялата стена е облицована в ламперия, имитираща дърво. На стените висят няколко плаката в рамки — на футболисти, които не разпознавам. Лежа в кожен фотьойл и държа кутийка с нещо студено в ръка. Скоч надига кутийката и отпива. Очаквам нещо сладко и горчивият вкус, който изпълва устата ми, ме сварва неподготвена.

Бира.

От къде на къде Скоч пие бира у дома си посред бял ден?

Той отваря уста и някакъв дълбок глас — далеч по-дълбок от този на Скоч — подвиква:

— Триша? Триш! Нали ти казах да ми направиш сандвич, дявол да го вземе.

В полезрението ми изниква дребна жена, понесла нова бира в една ръка и чиния в другата.

— Извинявай, Ханк. Прибирах прането.

Ханк.

А не Скоч.

Плъзнала съм се в баща му.

По дяволите!

* * *

Събуждам се в леглото си, а под главата ми има възглавница.

Някой почуква на вратата ми и отваря, без да изчака да отговоря.

— Вий? — Баща ми наднича вътре. — Донесе ли учебниците на Мати?

— Ъм, да — казвам и се изправям в леглото. Посочвам купчинката учебници върху люлеещия се стол на мама. По всичките има следи от червената боя, макар да се опитах да ги почистя. — Само дето ги оставих в коридора, докато ида до тоалетната, и тъкмо в тоя момент мина разсилният с една кутия боя. И се спъна...

Поглеждам го, за да преценя дали ми вярва. Но той пристъпва в стаята с разсеяно изражение. Май изобщо не ме чува.

— А това събрание, на което ходи — беше ли ти полезно? Обясниха ви за предупредителните сигнали, нали? — Баща ми прокарва ръка през косата си.

— Аха — казвам, макар да бях изпуснала по-голямата част.

Той сяда тежко на леглото ми.

— А при Софи или Амбър имаше ли такива сигнали?

Въпросът му ме сварва неподготвена. Опитвам се да си припомня сигналите. Още в прогимназията ни бяха говорили за тях в час по психология. Спомням си единствено склонността да раздаваш лични вещи. И потръпвам, когато се сецям за гривната, която Софи ми даде да предам на Мати. Но онова беше подарък... И следователно, не се броеше, нали така?

— Не знам. Не бяхме толкова близки.

— Мисля да се обадя на доктор Моран. Мати трябва да поговори с някого. Някой, който разбира от такива неща.

При името на някогашната ми психиатърка ме обзема раздражение. Същата онази студена, лишена от съчувствие жена, при която баща ми ме прати, когато реши, че го лъжа за припадъците. Същата, която ме обвини, че си измислям, за да привличам внимание. Знам, че на Мати вероятно й трябва помощ от специалист, но мисълта да я пратим при онова бездушното същество ми е крайно неприятна.

— Както кажеш — измърморвам, но баща ми вече е станал и излиза от стаята.

Ще ми се поне веднъж да му мине през ум, че Мати всъщност има нужда от него.

* * *

След вечеря ми хрумва нещо. Истинско прозрение.

Отварям вратата на дрешника и за миг застивам с разтуптяно сърце. После избутвам дрехите настрани и стигам до единствената дреха, която Скоч със сигурност е докосвал. Лилавата ми рокля от танцовата забава.

С разтреперани ръце пренасям роклята до леглото и внимателно я разстилам. Приглаждам я с длани. Материята проблясва под пръстите ми. И докато я гледам, ме изпълва увереност, че този път наистина ще се получи. Че роклята ще ме прехвърли в главата на Скоч. Предния път сбърках. Очевидно бе, че Скоч не е оставил отпечатък върху ръкавицата. Но тази рокля — сигурна съм, че е свързана със силни емоции.

Заставам на колене до леглото и леко полагам длани върху плата. И точно както и очаквах, очертанията на стаята рязко избледняват.

* * *

Надгробни плочи. Навсякъде около мен.

Скоч е на гробището. Слънцето е хлътнало ниско в небето. А и май е захладняло, откакто се прибирах от училище, но после се сецам, че ми е студено, защото едната ръкавица на Скоч липсва. Той вдига голата си ръка към устните и духва в шепа, но дъхът му я стопля само за миг.

Грамадно, възлесто дърво е надвесило клони над главите ни. Когато Скоч го подминава, виждам жена в червено палто, приведена над мъничък надгробен камък, стиснала букетче маргарити. После застава на колене и почиства листата, така че виждам надписа.

АЛИСЪН МОРОУ

17 ОКТОМВРИ 1998–19 ОКТОМВРИ 1998

Сърцето ми се свива от мъка. Това бебенце е живяло само два дни. Ако бе оцеляло, щеше да е на годините на Мати.

Жената се обръща към Скоч и отмята белите си коси. Очите ѝ са черни като въглени и натежали от болка и аз се замислям как ли се преживява загубата на такова малко детенце. Сещам се за обясненията за черните дупки от учебника, как изсмукват всичко, докато не остане дори светлина. Вероятно така се получава и когато гледаш как умира детето ти.

Вероятно и Скоч долавя силата на мъката ѝ, но просто отклонява поглед и продължава да крачи. Подминаваме триметровата бронзова статуя на ангел. След дългите години на произвола на слънцето и ветровете е станала съвсем черна. Носеха се слухове, че ако целунеш ангела, ще си отидеш, преди да е изминала и година.

Скоч продължава напред, докато стига до изящен и бял, чисто нов паметник.

СОФИ ДЖЕЙКЪБС

Спира и гледа камъка върху гроба на момичето, което може би е носело детето му. Как ми се иска да мога да прочета мислите му. Защо е дошъл тук? За да злорадства, че се е отървал, макар да е убиец? За да се извини? Да тъгува?

Той протяга голата си ръка и прокарва пръсти по буквите.

— Ще ми се да не беше станало така, Соф. Честно. — После прибира ръката си в джоба. — Явно Бог много държи да си използвам футболната стипендия.

Обзема ме дива ярост. А яростта е енергия, която копнее да бъде превърната в действие. Впрегнала всички сили, свивам пръстите на Скоч в юмрук и с всички сили го халосвам в топките. Болката е неопишуема, но знам, че него го боли далеч повече.

Той изкрещява от удара и това е последното, което чувам, докато напускам тялото му.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Не спирам да се въртя, да се мъча да се отпусна, опитвам се да заспя, но не чувствам никаква умора. Всъщност никога не съм се чувствала толкова жива, така изпълнена с енергия. Когато впрегнах мускулите на Скоч, имах чувството, че хем съм в него, хем не съм. Като във видеоигра — натисках бутоните само със силата на мисълта си, а той изпълняваше командите. Усещането бе опияняващо.

Толкова дълго бях безпомощна, против волята си се вмъквах в главите на хората и ги напусках, вечен пленник на техните решения и действия. А ето че сега се появяваше блед лъч светлина, слаба надежда, че все пак имам избор.

Ако се плъзна в учителка, която се натиска с шофьора на училищния автобус по време на часовете, ще мога да отблъсна и него, и гнусните му мустаци.

Ако се случи да се плъзна в Скоч, докато опипва някоя невинна мажоретка, направо ще го кастрирам. И не си мислете, че не бих го направила.

А ако се плъзна в някого, който стои насред тъмна стая, пропита от миризмата на кръв, и видя тяло на леглото, ще мога...

Ще мога...

Не мога да направя нищо.

Не мога да помогна на Софи.

Нито пък на Амбър.

Но сега, сега, когато все пак не съм съвсем безсилна, може би ще мога да попреча да убият други момичета. Може би ще успея да защитя сестра си.

Скачам върху леглото и мятам няколко ритника и крошета във въздуха, като нинджа. Аз съм Бъфи, готова да срита задниците на лошите. В гърлото ми се надига смях, мятам се върху леглото и се втренчвам в налепените картинки на планети и звезди на тавана ми.

Усещането, че може би мога да контролирам живота си, ме въодушевява. Чувствам се като пияна или надрусана, или нещо такова.

Искам да използвам новата си сила, да експериментирам.

Измъквам се от спалнята и тръгвам на пръсти по коридора. Надниквам от стълбите и виждам, че в кабинета на баща ми свети. Вероятно се е заровил в онлайн форума, утешава пациенти, оцелели след рак, и казва точно каквото трябва, понеже не му се налага да седи с тях на кухненската маса.

Продължавам по коридора, стигам спалнята му. Вратата е открената. Побутвам я леко и се оглеждам. Стаята му е свършено подредена. Леглото е оправено, и за разлика от моята стая, по земята не се въргалят дрехи. Върху скрина няма нищо друго, освен една стара снимка на майка ми.

Баща ми държи халките на двама им в малка кадифена кутийка в горното дясно чекмедже на скрина. Години след смъртта ѝ продължаваше да носи своята, докато една възрастна дама от форума на болните не му каза да я свали. И за първи път той се вслуша в нечий съвет, вместо да раздава съвети. Когато забелязах, че вече не я носи, не се стърпях и го попитах къде е. Увери ме, че я пази на сигурно място, но че твърде много го боли да я гледа по цял ден и да тъгува за мама. Понякога влизам и отварям чекмеджето и кутийката. Не докосвам пръстените, само ги гледам. Но този път внимателно изваждам пръстена на баща ми.

И друг път съм се плъзвала в баща ми — случайно. Веднъж, когато му пробвах часовника, друг път — докато разгръщах стар албум със снимки. Веднъж се случи да се плъзна в него, докато оперираше, и това май ме беляза за цял живот. Но предвид това, че беше на долния етаж и работеше на компютъра си, реших, че ще е безопасно да експериментирам.

Връщам се в стаята, скачам на леглото и стисвам пръстена в шепа.

И оставам така дълго време, в очакване да се случи нещо, каквото и да е. Минутите текат бавно. След известно време ме обзема параноята, че баща ми ще вземе да се качи горе и да надникне в чекмеджето си. Не че има причина да го прави, но нали точно това е параноята.

Нахлузвам пръстена на пръста си и се отпускам на възглавницата. Предишното ми главоболие се завръща и имам чувството, че таблетките кофеин буквално ме зоват от раницата,

умоляват ме да глътна няколко. Решавам да не обръщам внимание на болката и затварям очи.

И усещам как се плъзвам.

* * *

Озовавам се в кабинета на баща ми, седнала пред компютъра му. Чете имейл от някаква жена, чийто син е починал от рак миналата година. Известно време се вира в екрана, вероятно се чуди как да формулира отговора си. После чува върху бутона „Отговори“ и написва няколко съчувствени реда и заглавието на някаква книга, която би могла да ѝ помогне да се справи с болката.

Изпраща писмото, минимизира страницата с форума и зарежда някакво онлайн медицинско списание. Преглежда няколко статии, изчита информация за няколко операции. Доста е скучно. Чудя се дали да не го накарам да си бръкне в носа, или нещо такова, колкото да проверя дали е възможно.

Съсредоточавам цялата си енергия върху десния му показалец. „Хайде, пръстче — казвам си. — Пъхни се в носа на татко.“ Но пръстът му продължава да движи тъчпада на компютъра и да отмята една след друга скучните статии.

Подразнена, се замислям защо не мога да му въздействам както на Соч в гробището. Единственото, което ми хрумва, е, че тогава бях побесняла. Може би всичко бе заради адреналина.

Телефонът извънхва и баща ми подскача. Прилепва слушалката в ухото си и казва „ало“, но отсреща се чува само тежко дишане.

— Ало? Ало? — повтаря баща ми и в гласа му се долавя раздражение. Никой не отговаря. — По дяволите, чашата преля. Ако се обадиш още веднъж тук, ще се обърна към полицията. — Линията прекъсва.

Интересно кой се обажда. Сещам се за обаждането от онзи ден, когато баща ми бе заявил на някого, че всичко е приключило, и ме изпълва някакво мрачно предчувствие. Дали не го тормози някой?

Той остава неподвижен секунда-две, втренчен в сватбената снимка на майка ми. После я взима.

Очаквам да погали образа ѝ или да я целуне, или нещо такова, но вместо това, той обръща снимката и маха гърба на рамката. За моя изненада, върху opakата страна на снимката е залепено миниатюрно сребърно ключе. Той внимателно отлепя скоча и взима ключа. После сглобява отново рамката и връща снимката на бюрото си.

Гледам смаяно как вади ключето и го пъха в ключалката на най-долното чекмедже на бюрото.

Това бюро го купиха на старо. Когато бяхме малки, с Мати си играехме на учителки на него. Неведнъж бяхме опитвали да отворим чекмеджето, но то не поддаваше. Баща ми твърдеше, че предишният собственик бил загубил ключа, но пък бюрото било толкова красиво, че въпреки това го купил.

Значи е лъгал.

Той отваря чекмеджето и пъха ръката си вътре, сякаш търси нещо. Накрая измъква кафеникава папка. Върху корицата пише „Алисън“ с разхвърляния му почерк. Отваря я и отвътре се показва дебел сноп документи. Най-отгоре лежи снимка на страшно хубава жена с бяло руса коса.

Неочаквано осъзнавам, че съм виждала тази жена. На гробището, докато бях в тялото на Скоч. Стоеше пред един от надгробните камъни. Онзи, с надписа АЛИСЪН МОРОУ. Опитвам се да сглобя картината, но не схващам коя е тази жена. И коя, по дяволите, е Алисън?

Ръцете на баща ми се разтреперват, когато пъха папката обратно в чекмеджето, но снимката на белокосата жена така и не прибира. Известно време се вира в нея, после я смачква в юмрук. Хвърля я в кошчето под бюрото си.

— Остави ме на мира — прошепва.

После заключва отново чекмеджето и прибира ключето в скривалището, зад снимката на майка ми.

Усещам, как бавно напускам тялото му и се завръщам в моето.

* * *

Изчаквам половин час, след като баща ми се прибира в стаята си, после тихо отварям вратата. Стаята на баща ми е притихнала в дъното на коридора, през процепа под вратата не се вижда светлината. Моля

се да е заспал. Слизам на пръсти по стълбите и босите ми крака замръзват от допира на студеното дърво.

Кабинетът му тъне в тъмнина, осветен единствено от луната, която наднича през прозореца. Ужасно място, като се замисля. Когато майка ми беше жива, украсяваше всяка стая според собствения си вкус, слагаше картини, дамаски на цветя и красиви огледала. Но баща ми не ѝ даваше да пипа нищичко в тази стая. Даже не пуска Ванеса да чисти. Стъклата на прозореца са помътнели. Стаята е пълна с неговите вещи, с прашните му тайни.

Бързо прекосявам стаята и грабвам снимката на майка ми. Махам задната част на рамката и намирам ключето точно както го е оставил, така блестящо, че сякаш ме предизвиква да го използвам.

Известно време го гледам втренчено. Къде ли ще ме отведе? Не зная. И не съм сигурна, че съм готова да разбера, но пък едва ли някога ще бъда готова, затова внимателно отлепвам скоча и стисвам ключето. Толкова е лекичък, а как тежи в дланта ми!

Смъквам се на колене и вдигам ключа срещу ключалката. За кратък миг се разколебавам. Та това е баща ми, човекът, който ни прави палачинки с шоколадови парченца всяка неделя сутрин. Вероятно си има причина да държи тези неща под ключ.

Нали така?

Очите ми неволно се стрелват към кошчето и се опитвам да накарам снимката на белокосата жена да изчезне със силата на волята си. Може би съм си въобразила. И всичко е плод на фантазията ми. Но снимката все така продължава да лежи в кошчето.

Писна ми от тайни.

Готова съм за истината.

Пъхам ключа в ключалката и го завъртам, докато не чувам, как някакъв механизъм в дълбините на бюрото не се задвижва с леко изщракване. Слагам ключа върху бюрото и отварям чекмеджето. Кафявата папка лежи върху купчина стари медицински списания. Грабвам я и започвам да прехвърлям документите. Нечие медицинско досие.

Изваждам един лист и зачитам.

Име: Алисън Анет Мороу

Алисън. Името от надгробния камък. Момиченцето, което бе живяло само два дни. Защо ли баща ми пази досието ѝ?

Продължавам да чета. Има цял куп термини, които не разбирам. Родила се преждевременно, с аноректална малформация^[1], която налагала спешна операция. Прелиствам страницата. Цифри. Медицински жаргон.

Стигам до последната страница в папката.

Дата на смъртта: 19 октомври 1998 г.

19 октомври. Алисън Анет Мороу е умряла по време на операция преди малко повече от четиринайсет години, под скалпела на баща ми. А той продължава да пази досието ѝ, за да не забрави. Започва да ми се гади.

Защо точно тя?

Знам, че е имал и други неуспешни операции.

Защо така се бе вкопчил точно в този провал?

С разтреперани ръце връщам папката върху списанията. Заклучвам чекмеджето и връщам ключето в скривалището му.

А после дълго, дълго не мога да заспя.

[1] Вродена аномалия на правото черво и ануса, която е следствие от нарушено ембрионално развитие. — Б.ред. ↑

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Днес е рожденият ден на Мати, а аз не съм й купила нищо.

Сещам се едва когато виждам специалния глинен съд върху кухненската маса — онзи, който баща ми ползва на рождени дни или други специални поводи. Яйца, бекон, сирене и картофи. И масло. Много, много масло. Обикновено си умирам за такива работи, но сега в главата ми се въртят други неща, други думички: аноректална малформация. Снощи рових из интернет, но медицинските обяснения не ми бяха от особена полза. Искам да знам какво точно се бе случило на 19 октомври 1998 и защо баща ми отказва да го забрави след толкова време? Какво толкова специално има в тази Алисън? И каква е връзката му с белоколата жена от гробището? Има ли изобщо някаква връзка? Или просто полудявам?

Не знам как да зачекна темата. Освен това, Мати си е сресала косата и седи на масата с доста изгладнял вид, така че не искам да оплескам нещата.

— Е, рожденичката, какво искаш да правим в този специален ден? — Баща ми изсипва купчина от задушеното върху една чиния и я подава на Мати. Насилената бодрост в гласа му сякаш подчертава колко отвратителен е всъщност денят.

Мати вдига рамене, после забива вилица в огромната буца разтопено сирене пред себе си.

— Не знам. Май ще си стоя тук. Не ми се излиза особено.

— Чудесно. Можем да си вземем „Мулан“ довечера. И да поръчаме пица за вечеря. Какво мислиш?

— Татко, „Мулан“ ми писна още във втори клас — отвърща Мати. В гласа ѝ не се долавя възмущение. Ако бях аз, със сигурност нямаше да се сдържа. Но тя просто констатира фактите.

— А какво ще кажеш за първия сезон на „Клеветничката“? Чух, че бил готин. — Изражението на баща ми е толкова настойчиво, че чак ме боли да го гледам.

— Ъм, искаш да кажеш „Клюкарката“? Добре. Да, става. — Сестра ми налапва още малко от закуската.

Нима е възможно баща ми действително да крие някаква дълбока, тъмна тайна? Човек, който иска да гледа „Клюкарката“ с порасналите си дъщери? Или това е само фасада, за да не заподозрем в какво всъщност се е забъркал?

— Нещо не ми е добре — казвам. — Ще ида да си легна за малко.

Когато минавам зад сестра ми, стисвам лекичко рамото ѝ.

— Честит рожден ден, Мат.

Тя се обръща към мен и усмивката ѝ ме пробужда право в сърцето.

— Благодаря.

Чувството за вина ме следва нагоре по стълбите, а после и в стаята. Непременно трябва да ѝ подаря нещичко, за да отбележа рождения ѝ ден — но какво?

Оглеждам нещата си и се чудя дали не би искала нещо от тях. Вратата на дрешника ми е открената и отвътре се подава кутията с дисковете на мама. Навеждам се и издърпвам тежката кутия наред стаята.

Един по един вадя дисковете и ги нареждам на пода. Pearl Jam. Smashing Pumpkins. Veruca Salt. Nirvana. Лиз Феър. Ани Дифранко. Ето това ми е останало от мама — музиката, служила като фон на живота ѝ.

Ето това трябва да дам на сестра си, която бе толкова малка, когато мама почина, че вече не помни как косата ѝ винаги миришеше на виолетки, или как се набръчкваха угълчетата на очите ѝ, когато се смееше, и как се кискаше като вещица, когато нещо ѝ се стореше смешно.

Взимам диска на Smashing Pumpkins и го притискам до бузата си. Пластмасата е студена, понеже дълго е стоял в проветривия ми дрешник. Повтарям действието с всеки от дисковете, притискам го за секунда и после го оставям настрана.

Когато всички дискове са обратно в кутията, затварям капака и я отнасям в стаята на сестра ми. Още не се е качила след закуска, така че поставям кутията върху неоправеното ѝ легло и излизам.

Отгоре съм сложила розово листче, което гласи:

ЕТО ТОВА БЕШЕ ТЯ.

С обич: В.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Облягам глава назад, стиснала миниатюрния Зигмунд Фройд, и се опитвам да преценя дали предметът е достатъчно личен, за да ми осигури връзка с господин Голдън. По-скоро някой му го е подарил. Може би някой от семейството му? Бивш ученик? Приятелка? Потърквам фигурката с палец. На какво ли е ставала свидетел в кабинета на господин Голдън?

Насред прозявката обръщам човечето наопаки. Едва тогава забелязвам знаците от долната страна на основата. Гравирани надпис. Буквичките са толкова малки, че се налага да присвия очи, за да разчета текста.

ХИПНОТИЗИРАШ МЕ.

Н.П.

Хммм. Н.П. Кой ли е това? Е, поне едно нещо е ясно — фигурката определено е лична. Само се надявам подаръкът да е провокирал достатъчно емоции, та да остави отпечатък.

Когато главата ми започва да пулсира и пред очите ми плувва черна пелена, разбирам, че чувствата му все пак са били достатъчно силни. Стаята ми изчезва и тъмнината ме поглъща.

* * *

Господин Голдън стои пред бяла врата със закичен венец в оранжево и кафяво. Свива дясната си ръка в юмрук и почуква, после отстъпва крачка назад, докато чака да му отворят. Вратата се открява и разкрива познато, смазано от мъка лице. Бащата на Амбър Прескот. Косата му е рошава, очите — обрамчени в червено.

— Господин Прескот? — започва господин Голдън с несигурен глас. — Казвам се Голдън, учител бях на Амбър. Нося ви дневника, който си водеше в час. Реших, че може би ще го искате. — Той размахва колебливо някаква тетрадка. — Неудобно ли е точно сега?

— Ъм, не — отвърща бащата на Амбър, а гласът му идва някак отдалече, сякаш минава през плътен слой мъгла. — Влезте. Аз съм Трент.

Господин Голдън прекрачва в антрето. Оглеждам сцената на чуждата болка. Влизала съм и друг път, съвсем за малко, за да взема Мати от купон с преспиване. Помня, че тогава се бях впечатлила от семплия, елегантен декор на стаята, като се започне от съвършения кремав цвят на стените до дивана и двойното кресло от черен велур. Централно място в стаята бе картината на лилави перуники, разлюлени от вятъра.

Сега обаче прекрасната картина виси накриво. На масичката лежи преобърната кристална чаша наред локвичка кафеникава течност. По миризмата разбирам, че е алкохол. По телевизията — с изключен звук — Сайнфелд^[1] като че ли се смее.

— Искате ли нещо за пиене?

— О, не. Не мога да остана. Съпругата ви тук ли е?

Бащата на Амбър се отпуска в черното кожено кресло, залепил очи за телевизора.

— В задната стая е. Не иска да излезе. Защо не дадете дневника на нея? Може да ѝ донесе малко утеха, като прочете думите на Амбър.

Господин Голдън се спира неловко за миг, сигурна съм, че се чуди дали просто да не хвърли тетрадката на масата и да хукне навън. Поне аз това бих си помислила. Но не и той.

Врътва се и тръгва по дългия коридор в търсене на задната стая. И двете стени са осеяни със снимки. На едната малката Амбър стои до кон, гордо вдигнала синята си панделка. На друга — Амбър, десетинагодишна, седи, увила небрежно ръка през раменете на малкото си братче. На трета вече е по-голяма, усмихната, в новичката си униформа на мажоретка в гимназията „Сити Хай“. Усмивката ѝ е като на кралица: „Светът е мой, и така трябва да бъде“. Това е точно онази Амбър, която познавах.

Вратата към стаята в дъното на коридора е леко открената. Господин Голдън протяга ръка и лекичко я побутва. В първия момент

виждам само блещукането на обредните свещи, пръснати по пода. После виждам, че майката на Амбър седи в средата, увила ръце около коленете си. Тялото ѝ се клати напред-назад, напред-назад.

— Нора? — повиква я шепнешком господин Голдън. Разликата в обръщението към двамата родители на Амбър ме смайва. Защо нарича баща ѝ господин Прескот, а майката — Нора? Има нещо тревожно в нотката на интимност в гласа му.

Тя вдига глава за миг, а после, след като вижда кой е, отново я свежда.

— Нора. С теб съм — господин Голдън прикляква на пода до нея. — Тук съм. — Гласът му е съвсем нежен. И тогава се сецам: Нора.

Н.П.

Нора Прескот.

Явно майката на Амбър му бе подарила фигурката.

Но тя сякаш не го чува. Заговаря, но по-скоро продължава някакъв предишен разговор. Заваля думите и надушвам алкохол в дъха ѝ.

— Спомням си първия ѝ ден в гимназията. Каза ми, че не иска да ходи на училище. Че не може да понася как всеки се преструва, че е нещо, което не е. И че сама не знае кого да бъде.

Това описание никак не подхожда на онази Амбър, която познавах — момичето, което пресмяташе коя дата ще е най-подходяща за бала, та да пожъне най-много овации, момичето, което буквално си мереше полите с линейка, та да са максимално къси, без да я накажат, че нарушава правилника. Момичето, което познавах, бе истинска кучка.

— Беше я страх, а аз я накарах да иде.

Жената отпива от чашата, която чак сега виждам, после я мята към отсрещния край на стаята. Тя се удря в стената и се пръсва — експлозия от кубчета лед и остри парчета стъкло.

— Накарах я да иде.

— Училището е задължително, Нора. Но не ти си я накарала да открадне пистолета на Трент и да посегне на себе си. За това нямаш вина.

Майката на Амбър вдига глава и за първи път, откакто господин Голдън влезе в стаята, го поглежда в очите.

— Знаеше за нас. Разбра в деня на погребението. Върна се точно когато ти си тръгваше. А на следващия ден се застреля с пистолета на Трент. Заради нас е било.

Майчице! Изобщо не ми беше хрумвало, че Амбър действително се бе самоубила. Бях убедена, че някой друг е дръпнал спусъка, същият онзи, който бе срязал вените на Софи. Но щом Амбър бе откраднала пистолета на баща си, дали все пак не се е самоубила?

— Нора, Нора, недей. Сигурна ли си, че ме е видяла? Може би просто е била сломена от мъка. Така де, най-добрата й приятелка току-що се бе самоубила. Прибирала се е от погребението. — Господин Голдън хвърля кратък поглед към вратата, после посяга и лекичко отмята косата на госпожа Прескот от лицето ѝ. Гласът му звучи успокояващо, утешително.

Ами ако Амбър действително се е прибрала от погребението на Софи и се е натъкнала на господин Голдън, който тъкмо си е тръгвал? Дали го е укорила? Дали го е заплашила, че ще каже на баща си? И щом господин Голдън е бил близък с жената на господин Прескот, дали не е имал достъп и до пистолета му?

Господин Голдън посяга да хване ръката на госпожа Прескот. Тя го отблъсква и отново започва да мълви нещо неясно. Той въздъхва и се изправя, като оставя тетрадката на земята.

— Съжалявам, Нора — казва и излиза мълчаливо.

[1] Герой от едноименния американски сериал. — Б.ред. ↑

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

За щастие, заварвам тялото си отпуснато в леглото, в безопасност. Избърсвам малко слюнка от брадичката си. Плъзването определено не е от най-бляскавите начини за пътешествия.

Телефонът ми звъни настойчиво. Пак Ролинс. Пръстите ми потрепват, искат да вдигнат. Погледът ми попада върху тениската, която ми беше подарил. Лежи смачкана на пода, където я захвърлих, след като го видях с Амбър. Трябва само да я облека и ще се уверя, че е имал разумна причина да се види с нея онази вечер, че не е убиец.

Бих могла да се промъкна в живота му и да разбера... всичко. Какво прави през всичките онези часове, когато не е на училище или на работа. Какво крие от мен в къщата си. Защо никога не ме кани. Сърби ме да науча тайните му, но същевременно си мисля, че ще е точно толкова подло, колкото да ровя в имейлите му или да надничам в дневника му. Когато се плъзнах в него погрешка, ми беше неловко, но знаех, че не съм виновна. Но ако го направя умишлено, със същата тази тениска, ще бъде различно. Като да го шпионирам.

Но пък си имах оправдание, нали така? Искях да се уверя, че не е той. Да нарушиш нечие лично пространство, не е чак толкова непочтено. Затварям очи и се сещам колко добре си прекарвахме навремето. Липсват ми глупавите ни разговори, например кой е по-силен — Чък Норис или Господин Ти. Липсва ми ироничната му усмивка. Липсва ми момичето, което съм, когато съм с него.

Трябва да оправя нещата помежду ни, а единственият начин, който ми хрумва, е да се плъзна в него.

Взела решение, протягам ръка, хващам синята тениска с кутрето си и я дръпвам в скута си. После се облягам на възглавниците и притискам плата към брадичката си. Смаяна съм колко бързо се получава. Май ставам все по-добра.

* * *

Врълхита ме парлива миризма, подобна на смес от гниеци броколи и урина. Стените са осеяни с петна от влага и пукнатини. Лежа на дюшек със сини бархетни чаршафи и се вирам в тавана.

Свири позната песен — Thinking About You на A Perfect Circle. Ролинс беше полудял по тази песен миналата година и в продължение на цял месец непрестанно я въртеше в колата си. Барабаните гърмят, вибрират в мозъка ми.

Въртя нещо между пръстите си, нещо като палка. Знам какво е и без да поглеждам. Химикалка. Мечът на Ролинс, с който се изправя срещу света. Внезапно спира да го върти и вместо това започва да барабани в такт по корема си.

Стаята му е страшно вехта, има само легло, малък скрин и библиотека, натъпкана със стари книги. Навремето, когато прекарвахме заедно всяка минута, ходехме всеки уикенд до книжарницата за книги на старо и купувахме цели чували. Един от рафтовете е посветен на Стивън Кинг. Сещам се, че любимата му книга е „Мъртвата зона“.

Вратата се отваря и вътре нахълтва мъж с червена вълнена риза. Явно чичо Нед.

— Май пропускаш днешните задължения — казва мъжът. Гласът му звучи обвинително, но нямам представа в какво го обвинява.

Ролинс се изправя в леглото.

— Какви задължения?

— Събота е. Твой ред е за къпането.

Ролинс изругава.

— Не може ли да остане за утре?

— Това си е твоята майка — мъжът вдига обвинителен показалец насреща му.

Ролинс въздъхва, изправя се и избутва мъжа. Тръгва по коридора и се спира зад инвалидна количка, в която седи жилава женица и гледа анимационен филм. Косата ѝ е толкова чорлава, че прилича на гнездо.

— Време е за баня — казва Ролинс малко рязко.

Нищо чудно, че никога не ме е канил тук. Като се започне от намусения му чичо и се стигне до майка му в инвалидната количка, явно си има достатъчно грижи и без да се тревожи какво си мислят приятелите му. Започва да ме обзема чувството, че не биваше да идвам тук.

Ролинс избутва количката по коридора, а после и в банята, която май не е чистена от години. Завърта ръчката и във ваната потича вода. Внимателно проверява температурата — да не е нито твърде гореща, нито твърде студена.

После помага на майка си да се съблече, като през цялото време гледа към тавана. Тя вдига ръце и той сваля блузата ѝ. После се обляга на него, докато сваля панталоните и бельото ѝ.

Усещам, че някак е успял да изключи. Прави всичко на автопилот. Помага ѝ да влезе във ваната, като я придържа да не се подхлъзне. После пълни една голяма пластмасова чаша и излива водата върху главата ѝ. Тя пляска с ръце от възторг. Ролинс автоматично насапунисва стара розова гъба и трие раменете и гърдите ѝ.

Скоро къпането приключва и майката на Ролинс, подсушена, отново заема мястото си пред телевизора. Ролинс тръгва с тежка стъпка към стаята си, а ръцете му се свиват в юмруци, когато подминава чичо си, който тъкмо си отваря кутийка бира.

Когато се прибира в стаята си, забелязвам нещо, което съм пропуснала преди. Изпод леглото му, съвсем тясно, стърчи купчина снимки.

Той се приближава и успявам да различа фигурата на момиче с червен бански върху плажна кърпа. Черната ѝ коса е разпиляна около лицето ѝ, на което се мъдрят гигантски червени слънчеви очила. Софи. Какво по...?

Обзема ме тревога. Защо държи снимки на Софи? Но преди да разбере какво става, вече съм на колене до леглото и разпилявам снимките по пода.

Част от мен осъзнава, че съм успяла да накарам Ролинс да направи каквото искам, но най-вече искам да се съсредоточа.

Има снимки на Софи в училище, в екип на мажоретка, и даже по боксерки и тениска, със сплетена на висока плитка коса. И не само това — има снимки и на Амбър Прескот.

Една от снимките привлича вниманието ми. Хващам я, за да я разгледам по-отблизо. Амбър и Софи на тренировка. Някъде отзад Саманта Филипс седи на скамейките, опряла мегафон до устата си. Ролинс е нарисувал рога на дявол върху пламтящо червената ѝ коса и

опашка с остър връх край глезените ѝ. В свободната ѝ ръка е нарисувал тризъбец.

Защо му е на Ролинс да държи снимки на мъртви момичета в стаята си?

Връщам снимката на земята и се изправям с надеждата да открия нещо друго. Някаква врата в дъното на стаята привлича погледа ми. Когато я отварям, сърцето ми се свива. Два чифта дънки, спретнато закачени на закачалки. И коженото му яке, най-ценната му притежание.

В дрешника буквално няма нищо друго.

Точно в този момент усещам, че се изплъзвам.

„Не.“ Вкопчвам се в Ролинс с всяка фибра на съществуването си. Но, макар така лесно да се бях плъзнала в него, оказва се невъзможно да се задържа в тялото му. Олюлявам се назад и оставям тялото на Ролинс да лежи в леглото.

* * *

Струята гореща вода бие по гърба и раменете ми и изтласква напрежението, натрупало се от последното ми плъзване. Накланям глава назад и оставям водата да плиска в лицето ми, докато разсъждавам над видяното в къщата на Ролинс.

Надявах се да открия някаква причина за срещата му с Амбър в нощта на смъртта ѝ. Но сега въпросителните бяха още повече.

От друга страна, можех да го контролирам. Явно най-важно бе да се съсредоточа. Когато успях да накарам Скоч да направи каквото исках, бях толкова бясна, че единствената ми мисъл бе да го халосам, както си заслужаваше. А докато бях в Ролинс, бях твърдо решена да разбера защо онези снимки са у него.

Телефонът ми, подпрян на ръба на мивката, в случай че Зейн се обади, докато се къпя, зазвънява с игривата мелодия, която се включва, когато ме търси непознат. Стисвам очи, спирам водата и се протягам за кърпата.

Номерът на дисплея ми е смътно познат, но не мога да го свържа с никого. Кодът е от Айова Сити, така че вероятно няма да се опитат да

ми продадат нещо. Увивам кърпата около тялото си, пъхам крайчето под мишницата си и вдигам.

— Ало?

— Вий?

Познат глас, но не мога да се сетя чий.

— Да?

— Саманта съм.

Залива ме нещо като носталгия и имам чувството, че вместо да изляза от душа, съм се върнала назад във времето, когато обажданията от Саманта не бяха нещо необичайно. За миг онемявам и застивам с отворена уста като някоя идиотка.

— Ъм. Саманта? Защо ми звъниш? Да не бъркаш номера? Ще извикам Мати. Днес има рожден ден, нали знаеш...

— Аха, ами аз всъщност затова се обаждам.

— Добре... и какво искаш?

— Организирам малко събиране у нас довечера. Но е изненада. Питам я дали иска да дойде у нас да гледаме филми, но тя каза, че предпочитала да си стои у дома... — Тонът ѝ ме вбесява, сякаш е абсурдно Мати да пожелае да си остане със семейството.

— Саманта. Две момичета от отбора ти са мъртви. Не е ли малко... нетактично да правиш купон?

— Точно затова ни трябва нещо разведряващо. Сигурна съм, че Мати не е ставала от леглото през последните два-три дни. Права ли съм? А трябва да излезе и да се позабавлява. Правя го заради нея.

— Аха. Е, Мати ще постъпи, както прецени. Съжалявам, ако това ти проваля плановете.

Саманта млъква за миг.

— Вий, честно. Опитвам се да направя нещо хубаво за Мат. След всичко, което се случи миналата седмица... има нужда от приятелите си.

За малко да изтърся, че според мен Саманта не е никаква приятелка, но се сецам за Мати, затворена в стаята си като отшелник. Може би действително няма да е зле да излезе от къщи. Да се поразсее. Май идеята не е чак толкова лоша.

— Какво искаш да направя?

— Ела на купона. И убеди и нея. Ще дойда да ви взема. Знам, че не караш...

Гласът ѝ заглъхва и съм сигурна, че и двете мислим за онова празненство, когато Скоч бе завлякъл безжизненото ми тяло в мъжката съблекалня пред очите ѝ.

— При едно условие — казвам.

— Всичко ще направя — отвърща тя и мога да се закълна, че е на път да се разплаче.

— Да не каниш Скоч Бекър.

— Готово.

— Добре. Ела да ни вземеш в седем.

* * *

Стаята на сестра ми тъне в тъмнина, а меката мелодия на Pearl Jam — Black — се носи във въздуха и насища стаята с такава осезаема болка, че имам чувството, че мога да я докосна. Сестра ми лежи на пода, увита в розово одеяло.

— Мати?

— Шшшшт, това е най-готината част — прошепва тя, без да отваря очи.

Еди Ведър тъжно пее за снимки, обвити в черно. Толкова пъти съм слушала тази песен и съм си представяла как всички снимки на мъртвата ни майка са покрити със саван. Саманта е права. Трябва да измъкна Мати от тази дупка.

— Обожавам тази песен — казвам, после пристъпвам на пръсти до компютъра ѝ и натискам паузата с думите: — Но не мислиш ли, че ще е добре да си пуснеш нещо малко по-ведро на рождения си ден?

Музиката спира и сестра ми възмутено се изправя.

— Ей!

— Да, знам. Но току-що ми се обади Саманта. Покани ни да ѝ идем на гости и да гледаме филми или нещо такова. Навита ли си?

Мати присвива очи срещу мен.

— От къде на къде се обажда на теб?

Въздъхвам.

— Все пак едно време бяхме приятелки. Освен това се тревожи за теб. Хайде! Ще е забавно. — Думата „забавно“ горчи в устата ми

като намазана с цианид. Но Мати е толкова замаяна, че не забелязва колко неумело лъжа.

— Уф. В колко часа?

— Ще дойде да ни вземе в седем. Така че имаш още няколко часа да се търкаляш в собствената си мръсотия — ухилвам ѝ се.

Мати ми се изплезва и аз решавам, че въпросът е решен.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Взираам се в отражението си в огледалото и се чудя в какво се забърках. Купон? У Саманта? Та аз не съм стъпвала там повече от година.

Врълхлита ме усещане за дежа вю и се улавям, че се чудя какъв цвят гланц за устни да си сложа. Вместо това се мятam на леглото и измъквам учебника по астрономия. Fin Blossoms ми правят серенада, докато чета за еволюцията на звездите.

Някой почуква силно на вратата ми, после баща ми провира глава.

— Ролинс дойде. Да му кажа ли да се качи?

Стряскам се и изпускам книгата. Хич не се чувствам готова да се изправа срещу Ролинс. Трябва ми време да преценя какво се случва, за какво са му били онези снимки на Софи и Амбър. От друга страна, май моментът е подходящ да го поразпитам. Така де, дори той да е убиецът, няма да посмее да ме убие наред собствената ми стая, докато баща ми е на няколко метра надолу по коридора. Нали? Само дето убиецът бе убил Софи, докато родителите ѝ са били на няколко метра по коридора. По дяволите.

Ново почукване.

— Влез! — извиквам и намалявам музиката.

Ролинс бута вратата и разпилява нахвърляни тениски и музикални списания по пода. Бузите му пламтят, косата му стърчи във всички посоки.

— Здравсти — казва малко колебливо. — Отдавна не сме се виждали.

Сещам се как се бях скрила в кухнята предния път, когато бе наминал. Дали не ме беше видял?

— Знам. Съжалявам. Бях много... заета.

Отговорът ми звучи крайно неубедително. Но какво да кажа? „Плъзнах се в тялото ти, когато имаше среща с момиче, което

намериха мъртво на другия ден? А после гледах, докато къпеш майка си, и открих, че пазиш купчина снимки на мъртви момичета?“

— Със Зейн ли? — пита Ролинс. — Да, чух, че двамата сте неразделни. — Кафявите му очи сякаш помръкват за миг или може би просто в стаята притъмнява — няма как да съм сигурна.

— Ами, да, със Зейн, но също и... нали знаеш, че на Мати в момента ѝ е тежко. Опитвам се да съм до нея. — Забелязвам, че носи списание. Това ли е правил през последните няколко дни — работил е по списанието си?

— Ето — той ми подава книжката. — Донесох го за теб. Топло-топло от печатницата.

Взимам списанието и го поглеждам. На корицата се мъдри черно-бяла снимка на Софи Джейкъбс и Амбър Прескот в екипи на мажоретки. Разпознавам снимката от купчината в стаята на Ролинс. Нима е събирал снимки на Софи и Амбър заради списанието? Явно затова се е видял с Амбър на игрището онази вечер. Сещам се, че Амбър му беше подала нещо — явно снимки на нея и Софи.

Отгоре с тънкописец е написано: „Страх и омраза в гимназията, брой 8: Специално издание, посветено на Софи Джейкъбс и Амбър Прескот“. Прехвърлям страниците. Първата част съдържа спомени за момичетата от почти всички в училище. После следва списък на песни, посветени на Софи и Амбър. Даже и Мати се е включила — посветила е Stand by на двете си мъртви приятелки. Защо не ми е казала какво прави Ролинс?

Залива ме невероятно облекчение и осъзнавам, че нямаше да го преживея, ако се бе оказало, че Ролинс е убиецът. Хващам го за раменете и го прегръщам с мечешка прегръдка, толкова силно, че бедните ми мускули възроптават.

— Ох, значи ти харесва, а?

— Прекрасно е, Ролинс, наистина — правя крачка назад и го поглеждам в лицето. Май го смутих — подръпва обещата на устната си.

— Искаше ми се все нещо да направя. Как е Мати? — Той вади един тънкописец от джоба на коженото си яке и започва да го върти разсеяно между пръстите си.

— Не много добре. Но довечера ще я водя у Саманта — празненство изненада по случай рождения ѝ ден. Отвратително ще е, но поне ще я накарам да излезе от къщи.

Ролинс прави физиономия.

— У Саманта?

— Знам — казвам и на свой ред правя гримаса. А после ме обзема силното желание да го прегърна отново, единствения човек, който знае какво се случи с мен в първи курс, единствения, който винаги е до мен. Колко глупаво да се съмнявам в него!

— Съжалявам, че се държах като кучка — казвам.

Той свива рамене.

— За всички е гадно. Ясно ми е. Хей, исках да говоря нещо с теб. — Той млъква за миг и прехвърля флумастера в другата си ръка, а цялото му същество излъчва напрежение.

— Давай — казвам, дръпвам го на леглото и сядам до него. — Какво има?

Той почуква нервно по бедрото си с флумастера.

— Онази ноц... — Млъква, после започва отначало: — Ноцта, в която умря Амбър?

— Да? — окуражавам го.

— Видях се с нея — очите му така и не се откъсват от тънкопиесеца. — Бях я помолил да ми даде някакви снимки на Софи за списанието. Каза, че нямало проблем, но да сме се срещнали на игрището. Държеше се доста странно.

Въздъхвам облекчено, доволна, че хипотезата ми се потвърждава. Бедната Амбър, нямало е как да знае, че от същите снимки ще подбере и за специалното издание в нейна памет.

— В какъв смисъл странно? — питам.

— Ами, каза ми да предам на Мати, че съжалява и че за всичко тя била виновна. А после се разплака, каза, че всички я смятали за курва и че целият ѝ живот е пълна безсмислица. Опитах се да ѝ кажа, че не е вярно, но тя побесня и ми каза да си вървя. Реших, че просто се прави на интересна, и си тръгнах. И през ум не ми е минало, че ще вземе...

Ръцете му започват да треперят.

— Знам, че трябваше да се обадя в полицията, като разбрах, че е мъртва, но ме беше страх. Да не вземат да обвинят мен или нещо такова.

Хващам едната му ръка и се опитвам да удържа треперенето.

— Ролинс. Вярвай ми. Всичко ще е наред. Но определено трябва да кажеш на полицаите каквото знаеш.

— Знам. Така е. Трябва да им кажа. — Не звучи особено сигурен.

— Виж, ще дойда с теб — предлагам. — Но ще трябва да го оставим за утре, понеже искам да изведа сестра ми довечера.

— Вий? — Той прокарва пръст по дланта ми. — Много ми липсваш.

— И ти на мен — прошепвам. Дълго стоим така, а между пръстите ни сякаш тече електричество.

На вратата се чука и двамата подскачаме. Баща ми се обажда отвън, а гласът му звучи особено.

— Вий? Имаш още един гостенин.

Дръпвам ръцете си и се изправям.

— Влез — казвам.

Зейн пристъпва в стаята и ме поглежда объркано. Макар да не съм направила нищо нередно, веднага ме обхваща чувство на вина.

— Здравсти — възкликвам, май прекалено високо. — Тъм, Ролинс, май официално не съм те запознавала със Зейн. Зейн, това е най-добрият ми приятел, Ролинс.

Ролинс се изправя. Двамата се гледат подозрително, накрая Зейн пристъпва напред и протяга ръка, а Ролинс я поема неохотно.

— Ролинс тъкмо си тръгваше — казвам и едва секунда по-късно осъзнавам колко грубо звуча. Ще ми се да можех да си върна думите, да поканя Ролинс да остане, но той вече отстъпва към вратата. За миг се спира пред Зейн.

— Дръж се добре с нея — казва, а в тона му се долавя някаква заплаха. Преди Зейн да успее да отговори, Ролинс изчезва. В стомаха ми се загнездва някаква странна тъга.

Не съм сигурна, че нещата между Ролинс и мен ще се оправят — не и ако ще съм със Зейн.

— Съжалявам — обръщам се към Зейн, макар да не съм съвсем сигурна за какво се извинявам. Знам само, че цялата ситуация вероятно му изглежда съмнителна, а не искам да си помисли, че храня някакви романтични чувства към Ролинс. — Той ми е просто приятел. Най-добрият ми приятел в целия свят.

— Не се тревожи — казва Зейн, а после увива ръце около талията ми и заравя нос в косата ми.

— Иска му се да те защити. Разбирам го. На негово място и аз така щях да се държа.

Устните му докосват бегло моите.

— Момент — казвам и се отдръпвам, вдигнала предупредително пръст. После затварям вратата и се разтапям в прегръдката му.

* * *

Когато извивам глава към будилника, виждам, че е почти шест. Изпуфтявам, понеже Саманта Филипс ще дойде да ни вземе само след час. Досмешава ме при мисълта, че след толкова години отново ще ходя на купон с мажоретки.

Зейн докосва устните ми.

— На какво се смееш?

— Трябва да ходя на един купон довечера. В чест на сестра ми. Има рожден ден.

По лицето му пробягва сянка.

— Нали каза, че се тревожиш за Мати. И че ще си стоим у дома да гледаме филми.

— Знам — казвам. — Но май така е по-добре. Трябва да излиза по малко. А и аз ще съм с нея. Нищо няма да ѝ се случи. Можеш и ти дойдеш, ако искаш.

Той не отговаря веднага.

— Добре. Ще дойда. Но може ли първо да се отбиеш през нас? Искам да ти покажа нещо.

— Можеш още сега да ми покажеш — отбелязвам закачливо, но изражението му си остава сериозно. — Разбира се, че ще дойда. Ще накарам Саманта да ме остави пред вас, става ли? И после ще идем заедно на купона.

Лицето му разцъфва в усмивка. Навежда се и притиска устни в моите. Падам назад върху възглавницата, изгубила представа за всичко друго.

Точно в този момент вратата рязко се отваря. Стреснати, двамата със Зейн бързае да се отскубнем един от друг. На прага стои баща ми, леко смутен, но най-вече бесен. Кашля многозначително.

— Силвия, мисля, че е време приятелят ти да се прибира.

— За бога, татко, хайде следващия път да почукаш, става ли? — Пъхам кичур коса зад ухото си и поглеждам Зейн извинително.

— Всичко е наред — казва Зейн, изправя се бързо и пригласява дрехите си. — И без това трябва да си вървя. — Той кимва на баща ми, измърморва нещо от сорта колко му е приятно да се запознае с него и тръгва към вратата. — Ще се видим довечера, Вий.

Баща ми ме поглежда строго.

— Имаш пет минути. Чакам те долу.

Изохвам.

Когато се изправлям, забелязвам червено петно на килима до леглото. Навеждам се да го разгледам. Петното отказва да се махне и ми става ясно, че е боя. Червена боя.

„Хм. Колко странно.“

Преди да сляза, за да говоря с баща ми, взимам един парцал и започвам да търкам. Но петното отказва да помръдне. Ванеса ще полудее.

Всеки път, когато сгазим лука, баща ми ни вика в кабинета си. Може би си мисли, че това му дава някакво психологическо предимство, понеже сме на негова територия или нещо такова.

Спирам за миг на прага, докато спре да пише. Налага ей да почакам малко, преди да ме забележи. После ми прави знак да седна срещу него.

— Май не съм въвел правила за момчета в стаите — започва той след дълга пауза. — Досега не се е налагало.

— Нямаше нищо против Ролинс да стои в стаята ми — отбелязвам.

— Е, да, когато е Ролинс. Но това момче, Зейн — дори си ми казвала за него. Изведнъж се появява и ви заварвам един върху друг.

Лицето ми пламва.

— Нещата не стоят така.

— А как, Силвия?

Извързвам поглед. Под бюрото му, смачканата снимка на белокосата жена все още лежи в кошчето. Стисвам юмруци.

— Как смееш да ми четеш конско, че не ти споделям всяка подробност от живота си? Май не аз, а ти си падаш по тайните.

Суровите му очи трепват за миг, съвсем за кратко, но все пак достатъчно, за да зърна пролука в бронята. Напипала съм слабото му

място, онова, което крие от нас от толкова време. Навеждам се, изваждам снимката и я пригладдам върху бюрото.

— Би ли ми казал коя е тази?

Лицето му силно пребледнява. Взира се в снимката, сякаш е жива, сякаш ще го нападне като диво животно.

— Това... всичко това е минало — казва накрая.

— Какво е минало?

Той стисва очи, като че ли иска да изтрие някакъв спомен.

— Връзката ми. — Гласът му е толкова тих, че едва го чувам.

— Връзката ти ли? С кого си имал връзка? С тази жена ли?

Той въздъхва.

— Да. Но, Вий, всичко приключи много отдавна.

Вдигам снимката и се втренчвам смаяно в белокосата жена. Тази жена е била любовница на баща ми?

— Кога е било това? — питам, макар да се страхувам от отговора.

— Когато беше малка — казва той тихо и потвърждава опасенията ми.

— Когато мама беше жива?

Той кимва и протяга ръка, опитва се да хване моята, но в главата ми пулсира образът на майка ми, болна у дома, разяждана от рака, докато той флиртува с белокосата жена. Изправям се, без да пускам снимката. Поглеждам я пак и внезапно ми се струва ужасно важно да знам как се казва.

— Коя е тя?

— Има ли значение? Всичко е приключило.

— Щом държиш снимката ѝ в кабинета си, значи, не е приключило. И щом ти се обажда, значи, изобщо не е приключило.

Той ме поглежда объркано.

— Откъде знаеш, че ми се е обаждала?

— Няма значение — тросвам се и упорито повтарям: — Как се казва?

Гледаме се безкрайно дълго. Накрая той не издържа.

— Ивлин. Ивлин Мороу.

„Мороу.“ Познато ми е това име. От надгробната плоча. Името на малкото момиченце, което бе загинало под скалпела на баща ми. А той е спал с майка му? Нещо не се връзва. Защо му е да спи с майката на

свой пациент? Но не мога да го попитам, защото няма как да обясня, че съм отворила тайното му чекмедже и съм ровила из личните му документи.

Вместо това питам:

— Защо? — Мразя как звучи гласът ми, сякаш ще се разплача. Ненавиждам слабостта, болката, която прозира под този прстичък въпрос.

Лицето му е тебеширено. Гледа ме, сякаш съм го зашлевила.

Но не отговаря.

Излизам от стаята и затръшвам вратата.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Стоя пред вратата на Мати и разсеяно зяпам лъскавите стикери на „Моето малко пони“, които бе налепила като малка. Отвътре чувам същата песен на Pearl Jam — Black. Удрям по дървото с длан.

— Какво искаш?

— Почти седем е. Готова ли си?

Когато не отговаря, бутам вратата и влизам. Мати седи на леглото си по бельо и се взира в тъмнината зад прозореца.

— Така ли ще ходиш у Саманта?

Не отговаря.

Отварям вратата на дрешника ѝ и оглеждам наличното. От доста време не се е занимавала с пране, явно просто хвърля мръсните дрехи на пода. По закачалките висят само няколко блузи, чифт дънки и една пола. Дръпвам една розова фланелка с дълги ръкави и дънките и ги занасям до леглото. Но на последната крачка коленете ми поддават и краката ми омекват като желе.

В следващия миг се взирам в собственото си лице, а сестра ми се е привела над мен. Плъзнала съм се в Мати. Виждам всичко от нейната гледна точка, включително собственото си тяло. Направо е нереално.

— Вий? Вий? Добре ли си? — Тя ме дръпва за раменете и очите ми се подбелват.

— О, божичко. Господи. Толкова съжалявам. Аз съм виновна. Веднага ще се облека. И ще ида на купона. Само се събуди! — По бузите ѝ текат сълзи и капят по лицето ми. Не мога да я гледам как се измъчва. Решавам да поема нещата в свои ръце, поне колкото да я успокоя.

Да превзема тялото ѝ, се оказва фасулско. Може би заради общите ни гени, но с лекота раздвижвам крайниците ѝ. Сядам и си поемам няколко глътки въздух.

— Всичко е наред — казвам, макар изобщо да не съм сигурна, че ме чува. Вече дори не я усещам, сякаш е заспала. — Всичко ще е

наред. Всичко ще е наред. Ще идем на купона и ще се позабавляваме. Само се успокой.

Когато мускулите ѝ се отпускат, се съсредоточавам и се връщам в своето тяло. Почти усещам енергията, която струи от нея и се влива обратно в моето тяло, което лежи само на сантиметри от нея.

Отварям очи. Мати седи до мен, напълно спокойна.

— Не знам какво стана — казва усмихната. — Но се чувствам много по-добре.

* * *

Саманта завива в алеята пред къщата в 19,05. Мати скача на предната седалка, а аз се промъквам отзад. Саманта ми се усмихва с безкрайно фалшива усмивка, сякаш миналата година изобщо не съществува и все още сме най-добри приятелки.

— Можеш ли да ме оставиш у Зейн? Той ще ме докара.

— Зейн ли? — пита Саманта и ме поглежда.

— Аха. Живее на улица „Арбър“. — Дръпвам колана през скута си и го щраквам. Достатъчно впечатления имам от шофьорските умения на Саманта, та си знам, че не съм в безопасност, когато е зад волана, дори да става дума само за няколко пресечки.

— Ами добре — казва тя неохотно и насочва колата към „Арбър“.

— Ето там — посочвам.

Тя спира в алеята и едва ме изчаква да слеза, преди да даде заден ход със свистене на гумите. Колата изчезва зад ъгъла и чувам как двигателят форсира и набира скорост.

Почуквам на вратата и се зазяпвам в грозната тиква с издълбано лице на демон. Кой ли я е издълбал — Зейн или майка му? Който и да е бил, явно е доста сръчен с ножа.

Почуквам отново и пристъпвам от крак на крак. Искам да поговоря с някого за случилото се с баща ми. Искам да говоря със Зейн.

Но никой не отваря.

И все пак, нали той ме покани да дойда. А ми се струва невъзпитано да вляза сама. Може пък телевизорът да е пуснат твърде

силно и да не ме чува. Или пък да е на горния етаж.

Натискам звънеца и зачаквам.

Но когато никой не идва да ми отвори, слагам ръка на топката и натискам. Тя поддава, завърта се надясно и вратата се открява. Надзъртам в коридора с надеждата да чуя стъпки, да видя как някой идва да провери кой чука.

Но никой не идва.

— Ехо?

Пълна тишина.

Бутам вратата по-широко и се натъквам на странна сцена. Масичка с дълги крака — от онези, на които да си оставиш ключовете или ръкавиците — лежи преобърната, а на пода до нея — счупена ваза. Парчетата стъкло се търкалят редом до изсъхнала роза.

— Ехо?

Влизам вътре и оглеждам бъркотията.

Тая работа не изглежда добре. По-добре да си вървя. Знам, че трябва да си вървя, но по непонятни причини краката ми са като залепени за пода. Трябва да открия Зейн, да се уверя, че е добре.

— Зейн?

Изправям масата и се оглеждам. Широкото пространство отдясно явно е всекидневната.

Май дори различавам очертанията на телевизор в тъмното. Отляво е стълбището. Единствената светлина идва от дъното на дългия коридор, в началото на който съм попаднала.

Краката ми ме понасят към светлината. Озовавам се в малка кухничка в дъното на коридора. В ъгъла, налепен с магнитчета във формата на крави, стърчи малък хладилник в масленозелено. Кръглата дървена маса заема по-голямата част от пространството.

Всеки сантиметър от масата е покрит с документи. Сметки. Рекламни листовки. Разпознавам някои от училищните есета на Зейн. Най-отгоре лежи малък, съвсем обикновен настолен календар. Днешната дата е заградена с червен маркер.

27 октомври.

Рожденият ден на Мати.

Усещането за дежа вю е непреодолимо. Бялото листче, залепено на вратата ни в деня, в който Софи загина, на собствения си рожден ден. Датата бе оградена в червено. Точно това листче стисках, когато се плъзнах в убиещата.

Коленете ми удрят пода.

Листчето е дошло от тази къща.

От Зейн.

Майко мила.

Умът ми препуска и търси обяснение. Трябва да има някаква причина за този календар. Така де, вероятно сума ти хора ползват такива. Например господин Голдън. Най-обикновен настолен календар.

Но не всеки загражда датите в червено.

Опитвам се да си припомня миналата седмица.

Първият ден на Зейн в училище бе денят, в който загина Софи. Съвпадение?

Докато седяхме под скамейките, Зейн отхвърли теорията ми, че някой е убил Софи. Дали не се е страхувал, че ще разбере истината?

Червеното петно на килима ми. Той ли бе залял шкафчето на Мати с боя? Имал е достатъчно време, докато съм била в кабинета на Голдън. А боята не беше шега — беше заплаха.

През цялото време така отчаяно се опитвах да повярвам, че момче като Зейн би могло да хареса момиче като мен. Да погледнем фактите в очите — той е невероятно готин. Може да има всяко момиче, което си пожелае. Но избра мен. Дали не съм твърде сляпа, за да видя истинската причина? Дали през цялото време не ме е използвал, за да се добере до Мати? Все пак нейният рожден ден бе заграден в червено. Точно както при Софи.

О, по дяволите.

Гаджето ми е извратено и убива мажоретки и вероятно в същия този миг е тръгнал към къщата на Саманта. Трябва да го изпреваря. Да намеря Мати. Лошото е, че къщата на Сам е в другия край на града. Никога няма да стигна навреме.

Изравям телефона от джоба и се обаждам на единствения човек на тоя свят, на когото мога да имам доверие. Ролинс вдига на второто позвъняване.

— Вий? Какво има?

— Ролинс. — Думите излизат едва разбираеми, понеже гърлото ми се е свило. — Ролинс, трябва да ми помогнеш.

— Какво става?

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? Пред къщата на Зейн съм, на „Арбър“. Побързай! Мисля, че нещо ужасно е на път да се случи. — Измъквам се заднишком от кухнята с чувството, че ако още малко погледам тъпия календар, нищо чудно да повърна.

— Добре ли си? Какъв е адресът? Идвам.

— Просто бързай. Адресът няма значение. Ще те чакам отпред.

— Идвам веднага.

Отново и отново се опитвам да се свържа с Мати, но никой не вдига. От нетърпение започвам да подскачам на място, докато чакам Ролинс да пристигне, и се моля Мати просто да не си чува телефона. Защото отказвам да мисля за друга причина.

„Моля те. Моля те, нека стигна навреме.“

* * *

— Какво точно става? — пита Ролинс, докато кара към квартала на Саманта.

Прехвърлям събитията от миналата седмица и се опитвам да ги пресея в изречение, което евентуално да звучи логично. Но мозъкът ми е изтръпнал. Отказва да работи.

— Просто се тревожа за Мати. Не трябваше да я пускам да ходи сама на купона.

Когато завиваме по улицата на Саманта, пред нас се изпречва стена от коли.

Ролинс изсумтява подразнено и започва да се оглежда за място да паркира. Аз обаче не мога да чакам и хващам дръжката.

— Остави ме отпред! Ще се видим вътре.

— Сигурна ли си? — пита ме Ролинс, но вместо да отговоря, отварям широко вратата и изскачам навън. Успявам да запазя равновесие и хуквам към къщата на Саманта. Няма как да сбъркам къщата, дори да идвам за първи път, което съвсем не е така, защото съм идвала тук милиони пъти в един предишен живот. Светят всички лампи, а нощният въздух пулсира от музиката. На предната веранда

стоят две момчета от горния курс и небрежно отпиват от еднолитрови бутилки бира.

— Хей, розовата — изфъфля единият, облечен във футболна фланелка. — Искаш ли биричка?

— Виждали ли сте сестра ми? — питам.

Той се ухилва.

— Сестра ти ли? И тя ли е готина като теб? — Той се пресята и ме хваща за рамото. Аз му се озъбвам и той рязко ме пуска. — Добре де, добре. Ега ти!

Промушвам се покрай тях и влизам в къщата. Стените вибрират от музиката, усещам я с тялото си, а не с ушите.

Надушвам цигари, трева, разлята бира и пот.

Коридорът е претъпкан с пияни хлапета. Озъртам се за Мати, но не я виждам никъде. Изпаднала в паника, избутвам мажоретките и футболистите, които се забавляват да пият шотове от телата си, и връхлитам в кухнята, където двама идиоти се борят с фуния за бира.

През стъклената врата, която води към верандата, зървам бяла тениска, която се прокрадва зад дърветата. Напрягам очи и се вирам в тъмнината. Някаква фигура се втурва напред, минава през струята светлина, падаща от осветената стая на горния етаж, и в този кратък миг я разпознавам.

Зейн.

Носи нещо.

Отварям рязко вратата и излизам в хладната нощ. Вятърът шуми в дърветата и храстите. Зейн е изчезнал. Бавно прекосявам верандата и надничам през ръба.

— Зейн? — Подвиквам колебливо. — Излез на светло!

Изад едно от дърветата се показва нечия фигура. Наистина е Зейн, лицето му е осветено от светлината, която блика зад гърба ми. Смаян е.

— Вий? Какво правиш тук? Мислех, че си у нас.

— Какво правиш, Зейн? — Погледът ми попада върху червената пластмасова туба, която стиска.

— Трябва да се махаш оттук — казва той и хвърля неспокоен поглед към храстите зад себе си. — Вий. Трябва да бягаш.

— Знам какво си направил, Зейн. Бях там, когато уби Софи.

На лицето му се изписва объркване. Точно в този миг някой друг се показва от сенките.

Белокосата жена.

Ивлин.

Поглеждам Зейн, после Ивлин, после пак него. Какво прави тук любовницата на баща ми? Лицето ѝ се изкривява от ярост и тя започва да крещи.

— Как така е трябвало да е у нас? Нали и двете трябваше да са тук?

Думите „у нас“ се загнездват в съзнанието ми и се опитвам да разбера какво означават, когато отдолу се надига някаква миризма, ужасна миризма, която не мога да сбъркам.

Бензин.

— Няма значение — отбелязва Ивлин. — Сега и двете са тук. — Тя размахва ръка над главата си и виждам, че държи кутийка кибрит.

В главата ми отеква предупредителен сигнал.

По някаква причина тази луда жена възнамерява да запали пожар.

А Мати е някъде вътре.

Кои са тези хора?

И защо ни причиняват всичко това?

Извъртам се бързо с ясното съзнание, че разполагам само с няколко секунди, преди жената да хвърли клечка кибрит в смъртоносния капан, който двамата със Зейн са изплели. Нямам никакво време.

Отварям вратата и започвам да крещя. Но всичко е като в сън — крещя с всички сили, а никой не ме чува. Продължават да се усмихват, да кимат, да танцуват, да си говорят, да се натискат. Завирам се в тълпата, без да спирам да крещя.

— Излизайте! — Гласът ми се губи в морето от отвратителна музика и смях. — Излизайте от къщата! Има пожар! Пожар! ПОЖАР!

Най-после един-двама ме забелязват, израженията им се сменят, веселието е заменено от ужас, устите им се отварят стреснато, когато осъзнават какво казвам. Един след друг започват да повтарят думите ми.

— Пожар!

— Излизайте!

— Пожар!

Някой, не разбрал какво става, изкрещява:

— Ченгета!

Но няма значение. Ефектът е същият. Телата се разделят, започват да се притискат към изхода.

А къде е Мати? Къде е?

Хуквам по коридора и продължавам да крещя. Налага се да впрегна всичките си сили, за да се промуша между хората, които тичат срещу мен. В задната стаичка намирам сестра си, отпусната върху едно легло. В пръстите ѝ едва се крепи пластмасова чашка, в която се плиска глътка бира. Как е успяла да се напие толкова бързо? Та нали е тук само от час!

— Мати! Мати! Ставай! Има пожар!

Главата ѝ се килва.

— Вий? К'во ста'а? Чу'сствам се особено.

Димът ме удря в ноздрите, плашещо гъст.

Впрягам всичките си сили и я издърпвам на крака, а във вените ми пламва адреналин. Буквално я пренасям надолу по коридора до всекидневната. Гъст пушек се стеле на талози в стаята, но все пак зървам някакво момиче на карирания диван с разперени крака. Саманта.

Не мога да я оставя да умре, но не мога да влача нея и сестра си едновременно.

Поглеждам към входната врата. Фоайето се е изпразнило. Пренасям сестра си навън, на двора. Хората стоят отпред на групички и зяпат смаяно къщата.

Някой ме вика. Обръщам се и виждам Ролинс да тича срещу мен с обезумяло изражение.

— За бога, Вий. Мислех, че си останала вътре.

— Ето. Дръж Мати. Трябва да се върна вътре. — Тиквам Мати в ръцете му и се обръщам пак към къщата, вече обхваната от пламъци.

Ролинс ме сграбчва за ръката.

— Какво? Не!

Ще излъжа, ако кажа, че за момент не ми минава през ум да си остана отвън. Нощта на забавата отново се завърта в главата ми и се сецам как Саманта не помръдна и пръст, докато Скоч ме влачеше към съблекалните. Не направи нищо. Мигът е съвсем кратък, но все пак

проблясва в главата ми. Но знам, че никога не бих си простила, ако я оставя да изгори вътре.

— Саманта е вътре — изкрещявам и се втурвам в къщата. Въздухът е толкова задимен, че почти веднага започвам да кашлям. Покривам уста и нос с длан, та да се спася поне от част от дима.

Саманта все така лежи на дивана. Разтърсвам я с всички сили.

— Саманта! Събуди се!

Но тя отказва да се събуди, колкото и да я разтърсвам. Хващам я за ръцете и я смъквам от дивана. Едва виждам вратата. Отварям задъхано уста и нагълтвам черен облак. Димът нахлува в дробовете ми и започва да ме дави.

После всичко потъва в мрак.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стоя на пристанището на брега на езерото, край лагера, където ходех като малка. Баща ми пращаше двете ни с Мати тук всяко лято, след като мама почина. Излиза по-евтино от забавачката. На това място, пристанището, идвах, когато ме налегнеше мъка — не за дома, а за мама.

Но сега единственият звук е плискането на леките вълни. Залива ме усещане за покой. Привеждам се, докато коремът ми не опира в твърдите дъски, провесвам ръка надолу и погалвам водата с пръсти. Езерото е така прохладно, а моето тяло гори. Наистина гори.

В гърдите ми се надига страховита кашлица и цялата се сгърчвам. Дробовете ми пламтят. Лактите ми, пръстите на краката ми горят. Когато кашлицата най-после спира, разтварям крака и ръце, вперила поглед в облачното небе. Моля се дъждът да успокои пламналата ми плът.

Едри капки заканват около мен, отскачат от кожата ми, потичат на вадички по дъските. Отварям уста и приветствам влагата с езика си. Дъждът се просмуква в дрехите и косата ми.

— Силвия — нечий глас, сладък като мед, се носи над водата.

Мама.

Сядам върху дъските и се оглеждам. Тя гребе към мен в червено кану. Ритмично пори водата с греблото, първо от едната страна, после от другата. Премигвам, и вече е до мен, придърпа кануто към ръба на дока.

Надниквам в дъното на лодката и виждам нахвърляни одеяла и тъмнооко бебе. Майка ми протяга ръце, вдига детето и изведнъж се оказва до мен на сухото.

— Искаш ли да подържиш сестричката си? — Майка ми протяга вързопчето към мен, а на лицето ѝ играе нежна усмивка.

— Това не е Мати — казвам неуверено.

— Не. Това е другата ти сестричка. Онази, която не познаваш.

Другата ми сестра? Какво говори?

Поемам детето. Тежи не повече от мрежичка с ябълки.

Майка ми се взира в лицето ми, сякаш се опитва да го запомни.

— Можеш да останеш тук при нас, ако искаш. — Тя прави жест към езерото, гората, безкрайното небе.

— Какво е това място? Раят?

Тя свива рамене.

— Без да се обиждаш, мамо, но това място не ми харесваше и като дете, та определено не бих искала да прекарам вечността точно тук.

Тя се усмихва.

— Разбирам.

— Трябва да се върна.

— Така е — съгласява се тя. — Имаш още много работа.

Разплаквам се.

Тя пристъпва по-близо, увива ръка около мен и погалва гърба ми. Застивам, искам единствено да попия невероятното усещане от майчината ръка. Бебето изгуква в ръцете ми.

— Добре се справяш — казва тя нежно.

После дръпва ръката си. И колкото и да ми се иска да я помоля да не си тръгва, не го правя. Нима мога да я спра? Та нали вече си отиде. Тя намества бебето в гнездото от одеяла и се покатерва на свой ред, първо с единия крак, после с другия, като внимателно пази равновесие, за да не обърне кануто.

После вдига глава към мен и ми изпраца въздушна целувка.

И изчезва.

* * *

Някъде в далечината вият сирени и се приближават. Тревата студене под мен. Превъртам се настрани и кашлям, докато гърлото не ме заболява. Някой ме гали по косата. Като пълна глупачка за миг решавам, че е мама.

Отварям едно око и виждам тялото на Саманта проснато на моравата. Неколцина от мажоретките са се привели над нея, държат ръката ѝ и плачат.

— Вий! Кажи нещо!

Отново се претъркулвам и виждам над себе си Ролинс, наопаки, втренчил в мен подивели очи.

— Саманта мъртва ли е?

Той поклаща глава.

— Не. В безсъзнание е. Линейката идва.

— Как се измъкнахме?

Ролинс свежда поглед.

— Аз... Влязох след теб.

Поемам си дълбоко въздух и с мъка се изправям до седнало положение, така че думите ми да прозвучат по-строго.

— А осъзнаваш ли колко глупаво е това?

Ролинс се подхилва.

— Хайде, хайде, намерил кой да ми се кара. — После изражението му става сериозно. — Вий, никога повече не прави такива неща. Реших, че... реших... Божичко, Вий, не знаеш ли какво чувствам към теб?

Извързвам очи. Май се досещам. Май и двамата заобикаляме тези тема още от миналогодишната забава. Може би умишлено я игнорирам от нежелание да поощря връзка, зародила се при такива неприятни обстоятелства, но не мога да отрека, че нещо все пак има. И въпреки това, в момента не мога да разсъждавам върху това, не и докато лежа на студената трева, след като гаджето ми се бе опитало да убие собствената ми сестра, заедно с пълна къща с хлапета, за всеки случай.

Между другото, къде, по дяволите, е Зейн? И Ивлин?

Какво бе казала Ивлин, преди да драсне клечката?

„У нас. У нас. У нас.“

Думите кръстосват из главата ми.

И когато най-после схващам, имам чувството, че ще повърна. Ивлин, някогашната любовница на баща ми, е майка на Зейн. Явно Алисън Мороу е била сестричката на Зейн, онази, която е починала, когато е бил малък.

Детенцето е било болно. Баща ми е трябвало да я спаси, но не е успял. И Алисън е умряла, а Ивлин е полудяла.

И беше бясна на Зейн, задето се бе опитал да ме предпази.

Искала е да ни убие.

Мен и Мати.

За да си отмъсти на баща ми.

Усещам как жлъчката се надига в гърлото ми.

„Къде е Мати?“ Оглеждам бързо поляната, но не я виждам никъде.

— Ролинс, къде е Мати?

Той ме поглежда объркано.

— Оставих я точно тук, преди да вляза след теб. Едва ли е стигнала далече.

Ролинс ми помага да се изправа и заедно обикаляме двора. Останали са още неколцина, но като че ли повечето от купонджиите са се измъкнали още при първите звуци на сирените. По улицата с бясна скорост пристига пожарна и се заковава пред къщата на Саманта. Двама души с дебели жълти якета скачат на земята и започват да разтоварват оборудването си.

Дръпвам една от разплаканите мажоретки и я питам дали е виждала Мати. Но тя поклаща глава и отново се обръща към Саманта.

Аз пък се обръщам към Ролинс и заговарям бързо.

— Ролинс, трябва да ме върнеш в къщата на Зейн. Нямаме никакво време. Вярвай ми. Трябва да се върнем.

Той ме поглежда объркано, но кимва.

— Добре. Да вървим.

* * *

Докато караме към Зейн, пръстите ми нервно се забиват в седалката. Възможно ли е Ивлин и Зейн да са отвлekli Мати в пияното ѝ състояние? Мати вероятно би тръгнала със Зейн, ако ѝ каже, че съм го помолила да я закара вкъщи.

Няма как да разбера къде са я отвели, но пък зная как да ги открия. Ако успея да намеря някаква вещ в къщата им, нещо, което е важно за Зейн, ще мога да се плъзна в него, надявам се, преди нещо да се случи с Мати. Скръствам ръце пред гърдите си и се опитвам да не мисля какво може да ѝ се случва точно в този момент.

След цяла вечност Ролинс завива в алеята на Зейн и удря спирачки. Къщата изглежда точно както я оставих — вратата зее отворена, а светлината от кухнята се лее върху моравата отпред.

— Давай — казвам, скачам от колата и хуквам към къщата. Ролинс тича плътно зад мен. Когато влизаме, му посочвам счупената ваза.

— Внимавай!

Тичам нагоре по стълбите, прескачам ги две по две и най-отгоре спирам за миг. Виждам къс коридор с две врати отляво и две отдясно. Пробвам първата вдясно, но се оказва банята.

Отварям съседната врата. Супер. До стената, облепена с плакати на Nirvana, е опряно тясно легло с черни чаршафи. Дрехите на Зейн са разхвърляни навсякъде, заедно с няколко списания с комикси. На нощното му шкафче лежи „Нежна е нощта“. Бинго. Дано да ме отведе при него. Трябва да ме отведе при него.

— Така — казвам на Ролинс. — Открих каквото ми трябваше. А сега е много важно да ми вярваш. След малко ще припадна. Ти просто стой до мен, става ли? Ако някой дойде, трябва само да ме разтърсиш, докато не се събудя. Нали ще го направиш?

Ролинс вдига рамене.

— Имам ли избор?

— Нямам — отворявам. Грабвам книгата с омекналите, изтъркани от прелистване страници, и се отпускам върху леглото на Зейн. — Не забравяй да ме събудиш, ако някой дойде. — С тези думи стисвам книгата и затварям очи. И в продължение на един безкраен, страшен миг ме обхваща ужас, че няма да се получи.

Явно съм твърде превъзбудена, за да се плъзна. Пулсът ми е ускорен и не мога да спра да си представям какво вероятно се случва с Мати точно в тази секунда. Опитвам се да дишам бавно и дълбоко и да отпусна мускулите си. Ролинс погалва косата ми и това моментално свършва работа. Усещам как ме обзема сънливост.

След това идва замайването, а после и болката.

* * *

Пред мен се точи черно шосе. Жълтата маркировка се втурва насреща ми и изчезва под колата. Зейн седи до шофьорското място и продължава да стиска пластмасовата туба. Прилошава ми от острата миризма на бензина.

Ивлин е зад волана. С облекчение установявам, че Мати я няма.
Зейн проговаря. Гласът му трепери, пресеква. Май плаче.

— Защо и нея? — пита той. — Мати не ти ли стига, за да си отмъстиш?

— По дяволите, Зейн — изсъсква жената и му хвърля гневен поглед. — Нима изобщо не ти пука за бедната ти сестричка? Първо се опита да ги предупредиш с онази тъпа шега в училище, а сега решаваш да спасяваш онази жалка Силвия. Направо не мога да повярвам. Това са хората, които унищожиха Алисън. Ако тези момичета не съществуваха, сестра ти щеше да е още жива. Но не. Джаред държеше да опази безценното си малко семейство, макар с това да разби нашето.

— Ами Софи? Та тя нямаше нищо общо с Алисън. — Зейн трепери. Тубата се люшва в ръцете му и ми хрумва колко е глупаво да държиш такова нещо в движеща се кола.

— Нищо общо ли? — тонът на Ивлин става все по-остър, думите хвърчат срещу Зейн като ножове. — Шегуваш се. Та тя е родена в същия ден като Алисън. Помня всичко толкова ясно. Седях в чакалнята, когато сестрата дойде да ми каже, че бебенцето ми е мъртво. А семейството на Софи подскачаше с балони и шампанско. Нима е честно?

Зейн премества тубата на другото коляно.

— Ами Амбър? Тя не ти е сторила нищо.

Майка му се изсмива презрително.

— Не съм я убила аз. Предполагам, че се е самоубила. Явно е заразно. Един си отива и после се получава ефект на доминото.

Зейн зяпва майка си.

— Ти си луда. Трябваше да ида в полицията, когато още имах възможност.

Тя го перва по тила.

— Как смееш да наричаш собствената си майка луда? Да не мислиш, че не бих направила същото, ако някой нарани теб? Това е да си майка. Да защитаваш децата си.

— Изобщо не ме защитаваш — възразява Зейн. — Съсипа ми живота. Всичко се върти само около отмъщението. Напълни ми главата с лъжи за хирурга убиец и разглезените му дъщери. Но си грешала, мамо. Грешала си.

Ивлин го зяпва, сякаш не разбира какво ѝ говори. Зейн извъръща глава към таблото и усещам как очите му се разширяват от ужас. Ивлин не вижда как шосето рязко завива вляво. Зейн посяга към кормилото, но вече е късно. Колата изскача от шосето, право към едно дърво.

Последното, което чувам, са писъците на Зейн.

А после осъзнавам, че всъщност пищя аз.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Някой ме е хванал и здраво ме раздрусва.

— Вий? Вий!

Ролинс.

— Тук съм. Добре съм — уверявам го, а очите ми неволно примигват срещу запалената лампа в стаята на Зейн. Главата ми лежи в скута на Ролинс, а дланите му са обхванали лицето ми. Изглежда уплашен. Отдръпвам се.

Опитвам се да се изправа, но краката ми се огъват. Ролинс ми помага да се задържа. Ръцете ми са като гумени, но въпреки това ги пъхам в джоба и тършувам за телефона. Непохватно го измъквам, намирам телефона на сестра ми и натискам зеления бутон. Телефонът извънпява веднъж, два пъти, три пъти... но никой не вдига. Бързо намирам друг номер.

Баща ми вдига, съвсем задъхан, още на второто извънпяване.

— Татко. Мати там ли е?

— Къде си, Вий? Уплаших се. Беше ме страх, че си останала в онази къща...

— Добре съм. Мати там ли е? — прекъсвам го.

— Да. Една от приятелките ѝ я докара. Пияна заляна, но е жива. Слава богу. Прибираш ли се?

— Да — казвам и се хващам за ръкава на Ролинс за опора. — Идвам си.

Затварям и прибирам телефона.

— Добре ли е? — пита ме Ролинс.

— Да — отвърщам. — Можеш ли да ме закараш? Искам да си ида вкъщи.

— Естествено — казва, но звучи съвсем объркан.

Правя крачка към вратата, но залитвам и Ролинс ме подхваща.

— Леко — казва. — Вий, ще ми обясниш какво става, нали?

Хващам ръката му и я стисвам силно.

— Да. Обещавам.

Той ме хваща под мишница. Помага ми да сляза по стълбите, да заобиколя счупените стъкла, и ме вкарва в колата си. Вътре е топло и безопасно. Сещам се за нощта на танцовата забава миналата година, когато ме бе спасил от опипващите ръце на Скоч. И точно както тогава, Ролинс ме закарва у дома.

* * *

Лежа в леглото и зяпам как светлината от фаровете на минаващите коли шари по тавана. Колкото и да се мъча, не мога да се отърва от звуците на катастрофата, които продължават да отекуват в главата ми. Письците на Зейн и на майка му, завинаги преплетени в едно.

Обадих се на Бърза помощ веднага щом се прибрах, по-точно веднага щом ми хрумна. Операторката каза, че на мястото вече имало линейка. Питах я дали всички са добре, но тя не можа да ми каже подробности. Предложи да се обадя в болницата, но когато позвъних, оттам отказаха да ми дадат информация.

Будилникът бавно отброява минутите, разтяга ги до безкрай. Моля се за първи път, откакто майка ми почина. Моля се за живота на Зейн. Моля се за справедливост — независимо дали това означава смърт за майка му, или поредица от доживотни присъди. И аз не знам. Ще оставя друг да реши.

Моля се да дойде сутринта.

Когато на вратата се позвънява, баща ми е в кухнята и обръща палачинки с шоколадови парченца. Мати още спи. Така че се налага аз да отворя. Тръгвам към вратата по пантофи и надниквам през пердето. Полицай Тийън стои отпред с ръце в джобовете, килнал глава към небето. Отварям вратата.

— Полицай Тийън — поздравявам го. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Ъм, Мати? — Той присвива очи срещу мен, сякаш очаква името ми да е гравирано върху челото ми.

— Не, аз съм Силвия — казвам.

— Баща ти вкъщи ли е?

Кимвам, без да откъсвам широко отворените си очи от него. После си поемам няколко дълбоки глътки въздух и викам баща си. Той се появява, като бърше ръце в една кърпа.

— Полицай Тийън. — Гласът на баща ми звучи неприветливо. — Какво мога да направя за вас?

Изнизвам се незабелязано и сядам на стълбите. Чета стотици различни версии в очите на полицая. Зейн и майка му са мъртви. Полицията е открила мои отпечатъци в къщата им и иска да ме разпита. Проследили са обаждането на Бърза помощ и искат да знаят откъде съм разбрала за катастрофата. Или пък Зейн и майка му са живи, майката на Зейн иска да арестуват баща ми, защото... защото е убил бебето ѝ преди толкова много години.

Полицаят кимва на баща ми и подхваща:

— Господин Бел, искам да ви задам няколко въпроса за Ивлин Мороу.

Баща ми хвърля поглед към мен, после излиза на верандата и затваря вратата. Дълго време не се връща. А когато най-после влиза обратно, очите му са кървясали и пълни със сълзи. Никога не съм го виждала такъв. Никога. Тръгва към мен, протегнал ръце като зомби. Не разбирам какво прави, докато не стига до мен и не ме прегръща толкова силно, че не мога да дишам. Но не искам да ме пуска. Не искам да ме оставя.

— Ужасно съжалявам, Вий — казва той и гали косата ми, и тогава разбирам, че всичко е загубено. Че Зейн е мъртъв. Че съм била пълна глупачка да очаквам друго. Да се надявам. Пълна глупачка. Идиотка.

Той ме пуска и ме поглежда в лицето.

— Зейн е катастрофирал. Миличка, толкова съжалявам. Загинал е.

И тогава вече рухвам.

* * *

Събуждам се от гласа на баща ми.

— Вий. Събуди се, Силвия!

Отварям око и осъзнавам, че лежа на дъсчения под. Хрумва ми, че сигурно такава е усещането да лежиш в ковчег, всичко е студено и твърдо.

Извивам глава надясно и повръщам. Баща ми прибира косата ми.

— Няма нищо, Вий-Вий. Дай да се качим горе да те измием. Ще можеш ли да се изправиш? — пита баща ми, когато вече няма какво да повърна. Май не съм в състояние. Всъщност почти съм сигурна, че никога повече няма да мога да се изправя. Но все пак слагам крака на пода и увивам ръце около врата му и — виж ти — вече стоя. Тръгваме нагоре, първо единият крак, после другият, а после по коридора към банята.

Баща ми пъха ръка под струята и изчаква, докато водата не потича с подходящата температура, а после ми помага да се съблека. През цялото време гледа настрани. Сещам се за Ролинс и майка му и се замислям как има неща, които просто правиш за човека, когото обичаш, когато не може да се справи сам.

След като приключвам, баща ми ме води до стаята. Оставям го да натрупа завивките отгоре ми. После пуска щорите и излиза. А моите очи отказват да се затворят. Минават часове.

Така и не заспивам.

* * *

Късно през нощта се отказвам от опитите да заспя и светвам лампата. Библиотеката ми блести под светлината, сякаш ме вика. Коленича пред нея, търся книгата, за която ми бе говорил, онази, която ме бе накарал да обеща, че пак ще прочета — под някое дърво, на залез-слънце. Пръстите ми я намират, преди да я видя с очи.

„Великият Гетсби“.

Тихомълком се спускам по стълбите, взимам якето си от закачалката и един фенер от чекмеджето с инструментите. И като внимавам да не вдигам шум, отварям задната врата съвсем бавно, докато процепът не стане достатъчно голям, за да се промъкна отвън.

Студено е, но студът е добре дошъл. Имам нужда да усетя нещо друго, освен тази ужасяваща празнота, нещо друго, освен болката. В двора ни има едно-единствено дърво, грамаден, кичест дъб, но пък е

идеален. Настанявам се в корените му и отварям книгата. Не е по залез-слънце, но все трябва да свърши работа.

И точно както ми беше обещал Зейн, усещането е напълно различно. Не чета, за да изкарам контролното по английски. Чета я заради себе си, заради Зейн. Чета я, за да я видя през неговите очи. В началото върви бавно, но преди да се усетя, съм преполовила книгата.

И скоро вече се развиделява, а книгата лежи прочетена в скута ми. Погълна ме цялата, а после ме освободи и вече съм друг човек. Облягам се назад и гледам как слънцето напредва сантиметър по сантиметър над хоризонта. Може би така и не съм познавала Зейн, но пък от друга страна — може би онази част от себе си, която ми бе разкрил, всъщност бе истинската му същност. Лежа, докато слънцето не започва да пари клепачите ми, и тогава най-после ставам.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Баща ми стои в кухнята и трупа слоеве спагети върху италиански наденички, моцарела и спанак. Мати седи край масата в трапезарията, на която е разтворила лаптопа си. Уж най-обикновена сцена, но ми се струва чужда. Сега, когато знам, че баща ми ни е лъгал години наред — не само че е имал връзка с друга жена, а и че е имал дъщеря, се държа някак нащрек около него. Любезна, но не особено любвеобилна.

Решила съм, че не можем да продължаваме да живеем в лъжа. Щеше да е по-добре, ако инициативата беше от него, но ми писна да чакам. Искам нещата да излязат на бял свят, всичко да се оправи. Така че сядам на една табуретка срещу него. Снимката на майка ми, онази с рамката, тежи в скута ми.

— Татко? Искам да поговорим за нещо.

Явно долавя, че предстои нещо сериозно, защото оставя пликчето със сиренето, и се привежда към мен.

— Какво има, Вий?

Вдигам снимката. Махам задната част, изваждам ключа и го поставям на плота.

— Какво е това?

— Ключът от бюрото ми. Крия го, защото в чекмеджето държа важни документи, например свидетелството ти за раждане — отвръща баща ми с равен тон, като ме гледа право в очите.

— Само това ли държиш там?

Сестра ми е престанала да почуква по клавишите и ни гледа втренчено.

Баща ми свежда очи, не издържа на погледа ми. Когато отново ме поглежда, очите му са насълзени.

— Май е време да ви кажа всичко. Но така съм свикнал да бъда герой. Мъжът, който спасява бебета, а после се прибира у дома при прекрасните си дъщери. Защото след като ви разкажа всичко, едва ли ще е същото.

— За какво говориш, тате? — Мати става от стола си и се настанява до мен на една от табуретките.

Усещам как се напругам в готовност.

— Продължавай.

— Предполагам, вече знаеш какво има в чекмеджето. Видяла си медицинското досие — говори само на мен.

Кимвам.

— Какво става? Какво чекмедже? — пита Мати.

Баща ми си поема дълбоко въздух.

— Имах връзка с друга жена, Мати. Преди години, когато майка ти беше още жива. Вий беше съвсем мъничка. Майка ти беше бременна с теб.

Мати е потресена.

— Спал си с друга жена? Докато мама е била бременна?

Баща ми свежда очи към ръцете си, оплескани със сос.

Изглежда ужасно. Почти ми става жал за него. Но съм убедена, че така е по-добре.

— Да. Бяхме се скарали. Сърдеше се, че работя толкова много. Обвини ме, че й изневерявам. Мислех си... мислех си, че щом е така, защо път наистина да не започна връзка с някого, само веднъж, след като така и така не ми вярва.

Мати запушва уста с длан. Пресягам се и нежно я погалвам по гърба. Помня колко бях шокирана, когато разбрах. А за нея вероятно е още по-тежко след всичко, което преживя напоследък.

— Беше само веднъж. Но се оказа достатъчно. Онова медицинско досие, което си видяла, Вий, документите на Алисън Мороу... Беше моя дъщеря. Ваша сестра. Роди се преждевременно с тежък вроден дефект. Само аз можех да й помогна. И опитах...

Неочаквано се разхлипва и аз се чувствам ужасно. Няма значение какво е направил, все пак ми е баща и е загубил обичан човек, точно както аз загубих мама. Съсипвам се да го гледам така разстроен.

— Направих всичко по силите си — прошепва той и изтрива очи с пръсти, които оставят доматен сос по бузите му. — Опитах се да я спася.

Известно време мълча. Единственият звук е хлипането на баща ми и сестра ми. Почти сме приключили. Искам да разбера само още едно нещо.

— А Зейн? — прошепвам.

— Да — казва той, дръпва една салфетка и избърсва лицето си.
— Зейн беше неин син.

— Защо не ми каза? Особено след като разбра, че ми е гадже?

— Не... Не можех. Не бях готов. Ивлин започна да ми звъни и аз просто се вцепених. Не знаех какво да правя.

Опитвам се да премисля новината, че Ивлин е преследвала баща ми. Той продължава.

— Нямах представа каква огромна вина изпитвам през тези четиринайсет години, Вий. Само за това мисля, още от сутринта, когато стана и се погледна в огледалото. И всеки път, когато си мия ръцете, преди да оперирам друго бебе, нечие чуждо бебе.

Дори не мога да си представя какво е да не можеш да спасиш собственото си дете. Някои неща са толкова ужасни, че мисълта ти не ги побира, макар моите мисли да са видели много.

Прокарвам пръсти по снимката на майка ми и се опитвам да си представя баща ми, сгушен в леглото до мен, и мама с издутия корем. Дали това, че баща ми е спал с друга жена, прави по-малко значимо това колко много ни обича?

Това, че бе готов на всичко за майка ми? Че от толкова години се грижи за нас?

Поглеждам го и за първи път го виждам такъв, какъвто е.

Човек.

Просто човек. Една нощ пийнал малко повече и направил глупост. Направил грешка. Но тази грешка не го определя. Та това е човекът, който ни прави лазаня, който плаче над снимката на мама, когато мисли, че никой не го вижда, човекът, който лекува болни бебета.

Просто човек. Но добър човек.

— Ще можете ли да ми простите? — пита той, без да смее да вдигне очи.

Смъквам се от табуретката, заобикалям плота и увивам ръка около врата му.

— Да — казвам простичко.

Мати скача след мен и се мушва под другата му ръка.

— Да — казва и тя.

И така стоим, тримата, заедно.

Семейство.

* * *

В „Мартис Дайнър“ е пълно мъртвило, типично за неделя сутрин. Две сервитьорки стоят облежнати на бара и обсъждат жената и момчето, които загинаха в оная катастрофа преди седмица. Давали ги по новините, как ченгетата отишли в къщата на жената и открили доказателства в мазето — пистолети, въже, бензин. Намерили също и дневник с налудничави писания как Джаред Бел убил бебето ѝ и как щяла да си върне на нашето семейство и кажи-речи на всички от класа на Мати. Смятала да убие всички на купона в Саманта, казва попълничката сервитьорка. Другата клати глава невярващо.

Ролинс седи срещу мен в сепарето и гледа как си играя с пакетчетата захар.

— Вий. Съжалявам за Зейн.

Не казвам нищо.

Той опитва пак.

— Така де, не че го харесвах особено, но важното беше, че те правеше щастлива. Симпатяга беше. Нищо че майка му беше луда.

Опитвам се да направя колиба с пакетчетата, но непрекъснато се свличат. Предавам се.

— Ужасно искам да си щастлива — казва той и слага длан върху ръката ми и разпилените пакетчета.

— Знам — казвам и най-послед го поглеждам в очите. — Държах се отвратително последните две-три седмици. Случиха се толкова много ужасни неща... Съжалявам, че се държах като пълна кучка.

Той почуква дланта ми с показалец.

— Ще ти простя, ако ми обясниш какво се случи онази нощ в стаята на Зейн.

Въздъхвам. Очаквах този момент с ужас и макар да знам, че се задаваше, все се надявах да успея да го отложам с ден-два. Но от друга страна, и днешният ден ще свърши работа.

— Добре.

Замислям се за миг, търся подходящите думи.

— Ще ти кажа нещо за себе си, което ще ти прозвучи налудничаво.

Той кимва окуражително.

— Давай!

— Ами, нали знаеш, как вечно внимавам да не докосна нещо чуждо?

Ролинс се размива.

— Заради манията ти ли? Да, знам.

— Не е мания, Ролинс. И не е нарколепсия. Нещо друго е. Нещо, което и аз самата не разбирам. Когато припадна, се случва нещо много особено. Разказах на баща ми, когато започна да се случва, и той ме прати на психиатър. Така че вече не говоря с никого за това, макар да продължава да се случва.

— Какво точно се случва? — пита ме предпазливо.

Решавам да се хвърля надолу с главата в дълбокото.

— Напускам тялото си. Вмъквам се в главите на други хора. Виждам всичко, което виждат и те.

Млъквам за миг и се вирам в очите му, търся онова изражение, което видях на лицето на баща си, когато му казах — смес от страх и недоверие. Но на лицето на Ролинс се изписва съвсем друго изражение. Изглежда притеснен.

— Какво виждаш?

— Зависи. Ако се плъзна в господин Наст, виждам как тайничко си пийва водка. Ако съм в баща ми, гледам как оперира. Ако се вмъкна в Мати, виждам как плаче по цели нощи. При всеки е различно. Най-вече неща, които изобщо не бих искала да видя.

— Какви например? — настоява той. В тона му няма и сянка на подигравка. Съвсем искрено иска да разбере.

И тогава му разказвам. Разказвам му за Амбър и голата снимка на Софи, която изпратила на всички от отбора по футбол. Разказвам му за връзката между господин Голдън и майката на Амбър. Как съм станала свидетел на убийството на Софи. И как съм разбрала, че майката на Зейн е виновна за всичко. За последните ми мигове със Зейн.

Ролинс става от мястото си и се премества до мен. Прегръща ме с една ръка и усещам аромат на сапун под миризмата на коженото му яке.

— Много съжалявам — прошепва.

— Нищо ми няма — отвръщам. — Добре съм.

След малко става очевидно, че сервитьорките, съвсем отегчени, са се втренчили в нас. Кимвам към тях.

— Ролинс, я се връщай отсреща. Превърнахме се в атракцията на заведението.

Той стисва раменете ми още веднъж и се връща обратно.

После разкъсва едно захарче и пита:

— А в мен вмъквала ли си се? — Изсипва съдържанието на пакетчето в устата си.

По дяволите!

Единствената част, която пропуснах. Знам как ще се почувства, ако разбере, че съм видяла какво става в къщата му. Майка му. Нещата, които е принуден да прави за нея.

Мълчанието ми ме издава. Май в първия момент се е шегувал, но сега е напълно сериозен.

— Вмъквала си се, значи. Нали? Кога?

— Миналата седмица — казвам и ми става ужасно неудобно. И ужасно горещо.

— Миналата седмица? И какво видях?

Смъквам якето си. Не знам как да му кажа, че съм видяла майка му гола, че съм видяла как я къпе. Направо пламтя от смущение.

— Вий. Отговори ми!

— Видях къщата ти и чичо ти и майка ти. И знам, че се налага да помагаш на майка си за някои неща, например за къпането.

Ролинс пребледнява.

— Видяла си... как я къпя?

— Няма нищо, Ролинс. Знам какво е да се грижиш за някого.

— Спри! — прекъсва ме той. — Нищо не знаеш. Никога не се е налагало да къпеш сестра си или баща си. Изобщо нямаш представа какво е. Всеки ден. Да си отговорен за живота ѝ всеки ден. Аз я храня. Аз я обличам. Няма кой друг да го свърши. Само аз.

Не знам какво да кажа.

— Съжалявам, Ролинс.

Той скрива глава в шепи.

— Не мога да повярвам, че си видяла как я къпя. Чувствам се... чувствам се напълно омърсен.

Посягам към ръката му.

— Ролинс...

Той се дръпва.

— Не. Остави ме на мира!

После става и тръгва към вратата. Гледам го и ме залива чувство на вина. Прав е. Отвратително е да нахлуеш така в нечие лично пространство. Не го направих нарочно, но точно така се получи. Хората имат право на своите тайни. И фактът, че не мога да контролирам плъзването, не е оправдание.

Сецам се как се чувствах, когато разбрах, че Скоч се е възползвал от тялото ми без мое разрешение. Направо ми прилошава при мисълта, че и Ролинс се чувства по същия начин. Гледам как се отдалечава с колата и се опитвам да измисля как да му се реванширам.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Взирам се през телескопа и се чудя как е възможно небето да изглежда както винаги, след като вселената очевидно се е обърнала с главата надолу.

— Вий — сестра ми ме вика от прага.

— Да?

Тя влиза в стаята и се отпуска в люлеещия се стол. Вдига колене до брадичката си и ме поглежда замислено.

— Ще се оправяш ли?

Поглеждам отново през прозореца, търся нещо. Първо намирам Поларис, свети ярко. Оттам намирам Малката мечка, бебето мечка. И до него, както винаги — Голямата мечка. Майката мечка.

— Аха — отговарям. — Ще се оправя. Просто ми трябва малко време.

— Искаш ли да поговорим за него?

— За кого? За Зейн ли? — Обръщам се към нея.

— Да, разкажи ми за него. — Тя навежда глава настрани, както правеше навремето, когато ѝ четях приказки за лека ноц.

Покатервам се на леглото и се замислям.

Накрая все пак проговарям.

— Беше много смел. Толкова много болка бе преживял, но не се страхуваше. Макар да знаеше колко е крехък животът — а може би именно защото знаеше, — сграбчваше всеки миг и го изживяваше докрай.

Мати мълчи, явно асимилира казаното.

— Обичаше ли го?

Налага се да помисля малко. Когато Зейн ми каза, че започва да се влюбва в мен, се сковах от страх. Ужасно се страхувах да призная, че го обичам, дори на себе си, защото това би означавало, че не е изключено всичко да приключи и отново да ме боли.

И точно това и се случи. Когато разбрах кой е, че през цялото време е знаел какво прави майка му, че е бил готов да остави Мати да

умре... ме заболя.

Заболя ме невероятно много.

Но това не променяше факта, че изпитвах чувства към него. Макар и за кратко.

— Да. Май го обичах.

Мати въздъхва.

Известно време мълчим.

— А какво стана с Ролинс?

Изтупвам възглавницата си и се облягам отново на нея.

— Скарахме се. За някаква глупост.

— Наясно си, че е влюбен в теб, нали?

Млъквам.

— Да — признавам накрая. — Наясно съм.

— Трябва да се сдобрите. Той е добро момче — гласът на Мати звучи нежно и ми напомня каква беше като дете. Мила. Добричка.

— Сигурно ще се оправим — казвам, но само за да я успокоя. Ролинс крие тайните си от толкова време. Имам предчувствието, че ще му трябва много време, за да ми прости, че съм ги разкрила.

— Хей! — казвам и се изправям на лакът. — Искаш ли да те науча да ползваш телескопа на мама?

— Става — отвърща тя и се ухилва.

Показвам ѝ как да нагласи лещата. Тя се навежда и надниква в телескопа, присвила едното си око. Известно време я наблюдавам и отбелязвам колко прилича на татко, като се е съсредоточила така. Толкова много е пораснала през последната седмица. Изражението ѝ е далеч по-зряло. По-възрастно. Решавам, че може би някой ден ще ѝ кажа за плъзването. Не тази вечер, но скоро.

Когато сестра ми си тръгва, лягам на леглото и се зазяпвам в тавана. Замислям се върху думите ѝ — че Ролинс е влюбен в мен. Не съм сигурна, че мога да му предложа кой знае какво точно сега. Но едно нещо е сигурно.

Не искам да го изгубя като приятел.

Извъртам се настрани, пъхам ръка в раницата и измъквам една тетрадка и химикалка. Обръщам на чиста страница. Известно време дъвча химикалката, докато чакам да ми дойдат подходящи думи. И когато най-после идват, направо ме заливат и се налага да ги гоня с химикалката, да бързам, за да ги запиша, преди да ми се изплъзнат.

Скъпи Роли,

Доста размишлявах след скарването ни. И реших да последвам примера ти и да напиша всичко, което мисля. Разбирам защо си разстроен и никак не те виня. И аз бих се ядосала, ако някой нахлуе в личното ми пространство по такъв начин. И все пак ми се иска да беше споделил с мен. В живота има толкова много гадости, а каква полза от приятелите, ако не ти помогнат поне малко да понесеш товара? Предполагам, че с всичко това искам да те помоля да ми позволиш да бъда до теб. Вече знам какво е да те изгубя като приятел, и никак не искам да е пак така. Липсваш ми. И много се надявам, че като ти мине, ще наминеш през нас.

Вий

Откъсвам страницата, сгъвам я на две и я натиквам в раницата. Дишането ми се учестява от възторг, че съм съумяла да изразя какво чувствам. Хубаво усещане. Не съм свикнала да постъпвам така смело, но се гордея, че уверено протягам ръка към Ролинс. Признавам, че малко ме е страх — нима мога да съм сигурна, че Ролинс няма да изсумти над прочувственото ми писмо, да го смачка и да го метне в кофата?

Но може би все пак няма да го направи.

ЕПИЛОГ

С Мати решаваме новата ни традиция за петък вечер да включва „Монополи“ и пица „Пеперони“. Даже и баща ми се включва, но едва след като спира да мърмори, че „Пица Хът“ не могат да се мерят с домашната му пица а ла Чикаго.

— Откъде се сдоби с тия двайсетачки? — изхленчва Мати на баща ми. — Не искам да си банкер повече.

Разсмивам се и отмятам чисто новата си руса коса. Съвсем логично бе да се завърна към естествения си цвят. Уморих се да бягам от себе си. Готова съм да се приема изцяло — и доброто, и лошото.

Тъкмо купувам „Парк Плейс“, когато на вратата се звъни. Хвърлям зарчетата към сестра ми, която не успява да ги улови и се принуждава да лази под масата.

— Аз ще отворя — казвам и се протягам.

Все още се усмихвам, когато отварям вратата.

А той стои отпред, сякаш мястото му е именно на верандата ми.

Така, както стоеше едно време.

И крие ръце зад гърба си.

— Избирай — казва.

— Вече съм избрала — отвърщам, после го сграбчвам за ръкава на коженото яке и го дръпвам вътре.

Издание:

Джил Хатауей. Чужди очи

Американска. Първо издание

Редактор: Виктория Бешлийска

Коректор: Ваня Петкова

ИК „Егмонт България“, София, 2012

ISBN: 978-954-27-0811-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.